

429.0043

๗4450

๙.3

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและ
กิจนัยในการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ปริญญานิพนธ์

ของ

ปราณี ปฐมชัยวัฒน์

28 พ.ธ. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กุมภาพันธ์ 2534

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๕๓๔

174828

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปัญหานี้นี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(ศ.สุไร พงษ์ทองเจริญ)

..... กรรมการ

(อ.ปริญญ์ บุญนาค)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(ศ.สุไร พงษ์ทองเจริญ)

..... กรรมการ

(อ.ปริญญ์ บุญนาค)

..... กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม

(อ.เจลิยาศรี พิบุลชล)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปัญหานี้นี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่..... 7 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2534

ประกาศคุณประการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสะดวก และความช่วยเหลือจากศาสตราจารย์
สุโร พงษ์ทอง เจริญ ประธานที่ปรึกษา อาจารย์ปรีดี บุนนาค กรรมการที่ปรึกษา และ
อาจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล กรรมการสอบ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านที่ได้ให้
ข้อคิดเห็นและคำแนะนำต่าง ๆ จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอขอบพระคุณอาจารย์สมเกียรติ ทิพย์ทัศน์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาเกี่ยวกับสถิติ ให้ความ
ช่วยเหลือในการตรวจแบบสอบถาม และแนะนำในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ขอขอบพระคุณ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัสศรี ศรีภิรมย์ หัวหน้าภาควิชาภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา
ที่กรุณาตรวจแก้ไขและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเขียนแผนการสอนเพื่อใช้ในการทดลอง ตลอดจน
เป็นกำลังใจให้แก่ผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกเป็นพระคุณอย่างยิ่งในความกรุณาที่ได้รับจากผู้ช่วย
ศาสตราจารย์บังอร เสดนนท์ และอาจารย์ทัศนากิติ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ พี่ น้อง เพื่อน ๆ เอกภาษาศาสตร์การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
คุณพยงค์ ชันธสิทธิ์ และคุณนิธิดา ไกรฤกษ์ กรุณาให้ความช่วยเหลือด้านอุปกรณ์ที่ใช้สำหรับ
การทดสอบ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์อัฐลี แดงเลียน อาจารย์ประจำวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน
สตรีศรีนครบุตรบาเพ็ญ ที่อำนวยความสะดวกในการทดสอบเพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ ขอขอบคุณ
อาจารย์ศศิมา ประกอบดี อาจารย์อุษา อุดหนุนนท์ และคุณไพฑูรย์ พุฒินเพ็ญ ตลอดจนบุคคลอื่น
ที่ไม่กล่าวชื่อนามที่ให้ความช่วยเหลือในการทำปริญญานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ และญาติพี่น้องทุกคนที่สนับสนุน และให้กำลังใจแก่
ผู้วิจัยตลอดมา โดยเฉพาะคุณแม่ที่คอยห่วงใยดูแลให้ความช่วยเหลือทุกด้านโดยไม่เห็นแก่ความ
เหน็ดเหนื่อย คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบเป็นเครื่องบูชาคุณพระรัตนตรัย
พระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ และครู-อาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนให้ผู้วิจัยรักความก้าวหน้า และ
นำพาความรู้แก่ตน

ปราณี ปฐมชัยวัฒน์

กุมภาพันธ์ 2534

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา	8
ทฤษฎีและหลักการของแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร	19
แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร	20
หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	27
การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	30
การทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	43
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	46
กิจนิสัยในการเรียน	55
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	61
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	62
กลุ่มตัวอย่าง	62
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	62
ขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า	63

แบบแผนการทดลอง	72
ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง	73
การดำเนินการทดลอง	73
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	74
การวิเคราะห์ข้อมูล	77
 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	 80
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	80
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	81
 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	 89
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	89
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	89
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	90
การดำเนินการทดลอง	90
การวิเคราะห์ข้อมูล	91
สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า	91
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	92
ข้อเสนอแนะ	99
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	100
 บรรณานุกรม	 101
 ภาคผนวก	 112
 ประวัติของผู้วิจัย	 232

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ความแตกต่างของผู้เรียนภาษาในด้านการใช้ตัวตรวจสอบภาษา	15
2	แบบแผนการทดลอง	72
3	การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง	81
4	ผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามทักษะแต่ละด้าน	82
5	ค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมต่าง ๆ	85
6	ลำดับคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นด้านผลของกิจกรรมต่อการเรียนภาษา	86
7	ลำดับคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นด้านเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม	87
8	ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กับกิจนัยในการเรียน	88
9	ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบทดสอบ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 60 ข้อ	114
10	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามกิจนัยในการเรียน	117
11	สรุปคะแนนความสามารถด้านการพูดก่อนการทดลอง (แบบทดสอบฉบับที่ 1) ...	122
12	สรุปคะแนนความสามารถด้านการพูดหลังการทดลอง (แบบทดสอบฉบับที่ 1) ...	124
13	การหาค่าความเชื่อถือได้ของการให้คะแนนความสามารถด้านการพูด ก่อนการทดลอง	126
14	การหาค่าความเชื่อถือได้ของการให้คะแนนความสามารถด้านการพูด หลังการทดลอง	127

15	แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษา (แบบทดสอบฉบับที่ 2)	128
16	ผลรวมของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนเรียนและหลังเรียน	130
17	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารกับคะแนนกึ๋นสัยในการเรียน	132

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	การทำงานของเครื่องรับภาษา	10
2	การจัดลำดับโครงสร้างทางไวยากรณ์	13
3	กระบวนการกลั่นกรองทางจิต	17
4	ความสามารถในการสื่อสาร	23
5	การจัดรูปแบบของชั้นเรียน	40
6	การจัดชั้นเรียนสำหรับการทำกิจกรรมคู่	41
7	การจัดชั้นเรียนสำหรับการจัดกลุ่มนักเรียน	42
8	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา	58
9	ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา 2 ทิศทาง	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปเป็นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นับตั้งแต่กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรใหม่ ซึ่งมีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ทั้งในระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษา ในระดับมัธยมศึกษากระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรได้เน้นถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการนำไปใช้มากขึ้น กล่าวคือ ให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพและการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป สำหรับหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้มีการกำหนดรายวิชาไว้ให้ผู้เรียน เลือกตามถนัดและความสนใจอย่างกว้างขวางทั้งทางด้านอาชีพและสามัญ โดยที่โรงเรียนจัดเป็น วิชาเลือกตามแผนการเรียนหรือวิชาเลือกเสรี เพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนในการประกอบ อาชีพ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับผู้ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น และเพื่อให้มีพัฒนาการสำหรับการ ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมต่อไป ดังรายละเอียดจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย พุทธศักราช 2524 มีดังต่อไปนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2523 : 40)

1. ให้มีพัฒนาการในด้านความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร อย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ
2. เพื่อฝึกทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ในงานอาชีพและการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นตามวัย และศักยภาพของผู้เรียน
3. ให้มีพัฒนาการในการอ่านและการฟัง เพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอและ เพื่อพัฒนาความรู้สึกรักคิด

4. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจในวัฒนธรรมของชนชาติเจ้าของภาษา อันนำไปสู่ความเข้าใจอันดีระหว่างกัน

① ✕ เมื่อจุดประสงค์ของหลักสูตรได้ปรับเปลี่ยนไปเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการนำไปใช้มากขึ้น แนวทางการสอนภาษาอังกฤษจึงเปลี่ยนไปเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารหรือแนวการสอนเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative Approach) ซึ่งเป็นแนวการสอนภาษาที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ตนติดต่อด้วย (สุไร พงษ์ทองเจริญ. 2526 : 40) / ทั้งนี้ เนื่องจากแนวการสอนแบบเดิมซึ่งมุ่งเน้นการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และรูปแบบนั้น นักเรียนจะคล่องทางไวยากรณ์แต่ไม่ทราบความหมายของประโยคที่ตนพูด คือไม่สามารถนำไปใช้พูดในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การสอนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษมากกว่าที่จะสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ ฟังได้ พูดได้ อ่านได้ และเขียนได้ จึงเป็นอุปสรรคสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เพราะผู้เรียนไม่สามารถนำเอาภาษาอังกฤษไปใช้ได้ในชีวิตจริง (ทรงพร อิศราวุฑกุล และสุชาดา นิมนานันต์. 2527 : UE 1 ; วุฒิชัย โจทยกิจ. 2527 : 1 ; วิสาข์ จิตวัตร์. 2528 : 53 ; สอริฐ มากบุญ. 2530 : 7)

② * ถึงแม้ว่าหลักสูตรและแนวการสอนได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาตามความมุ่งหมายของตนเพื่อสื่อความหมายในชีวิตจริงได้ก็ตาม แต่สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษายังเป็นไปในแนวเดิม คือผู้สอนส่วนใหญ่ยังเน้นการให้ความรู้ด้านกฎเกณฑ์การใช้ภาษาอยู่ (วลีย์ พันธมณี. 2530 : 45) และปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ แบบเรียนบางเล่มยังคงเน้นเนื้อหาทางด้านไวยากรณ์มากกว่าจะให้นักเรียนฝึกทักษะทั้งสี่ (ทวานิด ธุดาว. 2529 : 374) การที่แบบเรียนและวิธีสอนยังเป็นไปตามแนวเดิม ย่อมส่งผลให้การเรียนการสอนนั้นไม่บรรลุตามจุดประสงค์ของหลักสูตร ดังที่เสงี่ยม ไตรรัตน์ (2529 : 9 - 18) ได้กล่าวว่า การกำหนดจุดหมายปลายทางของหลักสูตรภาษาอังกฤษในประเทศไทยปัจจุบันจะกำหนดไว้ตามกลุ่มหน้าที่ของภาษา (Functional-based Syllabus) แต่ปัญหาที่พบปัจจุบัน คือ แบบเรียนที่กำหนดให้ใช้ได้ส่วนใหญ่เขียนตามหลักสูตรกลุ่มโครงสร้าง (Structural-based Syllabus) หากครูสอนภาษาอังกฤษสอนจบเนื้อหาตาม

แบบเรียนแต่ไม่ถ่ายทอดความรู้ไปสู่กิจกรรมการสื่อสาร ผู้เรียนก็จะไม่สามารถบรรลุผลตาม จุดมุ่งหมายปลายทางตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ครูจะต้องมีความพยายามในการ จัดกิจกรรมเสริมบทเรียนเพื่อให้ตรงตามจุดมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าหากครูผู้สอนยังคงยึดเนื้อหา ในแบบเรียนเป็นหลักและไม่ดำเนินการสอนโดยอาศัยกิจกรรมเป็นเครื่องมือแล้ว นักเรียนย่อมขาด โอกาสในการฝึกใช้ภาษาให้เกิดประโยชน์ได้อย่างจริงจัง

ในปัจจุบันแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้กันอยู่ ส่วนใหญ่เป็นแบบเรียนที่เขียนโดยชาว ต่างประเทศและสำนักพิมพ์เอกชนเป็นผู้จัดพิมพ์ขึ้น โดยได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้ใช้ สอนในวิชาภาษาอังกฤษตามโครงสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยวิชาหลักและวิชา เสริมทักษะต่าง ๆ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียน ตามจุดประสงค์ของรายวิชาอังกฤษเสริมทักษะนั้น เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างกว้างขวางขึ้นตามศักยภาพ โดยเน้น การแสดงออกทางกิจกรรม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2523 : 47) แต่ปัญหาใหญ่ที่ครูผู้สอน ประสบอยู่ คือ แบบเรียนบางเล่มที่กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้ได้ ในรายวิชาอังกฤษเสริมทักษะ นั้น ยังคงเน้นเนื้อหาทางด้านไวยากรณ์มากกว่าการเสนอกิจกรรมสำหรับให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาได้ ตามจุดประสงค์ของรายวิชาดังกล่าว นั้นหมายถึง ครูผู้สอนจะต้องสร้างกิจกรรมเสริมบทเรียนเพื่อ ใช้ฝึกทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน อย่างไรก็ตามในการเลือกใช้กิจกรรมนั้น ครูผู้สอนจะต้องยึดผู้เรียนเป็นหลัก กล่าวคือ ต้องจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความสนใจและระดับ ความสามารถของนักเรียนด้วย วิสันต์ วันสทเวทวิสิฐ (2530 : 85 - 86) ได้ทำการวิจัยปัญหา การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ในเรื่องของการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนนั้นครูมีปัญหาระดับมากเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบทักษะสัมพันธ์ และการสร้างแบบฝึกฟัง-พูดและเขียน ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจะต้องคำนึงถึง องค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนด้วย

ในการเรียนการสอนภาษาดังประเทศนี้ องค์ประกอบทางอารมณ์และความรู้สึก (Affective factors) อันได้แก่ ทศนคติ แรงจูงใจ และความสนใจ เป็นต้น มีอิทธิพลต่อความ ความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษา (Littlewood, 1984 : 51) นอกจากนี้ ยังมีองค์ประกอบ

ในด้านอื่น ๆ อีกเช่น ความกดดันทางการเรียน บุคลิก และกิจนิสัยในการเรียน เป็นต้น
 จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 105 - 112) กล่าวว่า ทักษะคิดเป็นองค์ประกอบ
 ส่วนหนึ่งของความมานะพยายาม และกิจนิสัยในการเรียนเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของกลวิธีในการ
 เรียนซึ่ง เป็นปัจจัยที่มีอยู่ในตัวผู้เรียน และความมานะพยายามรวมทั้งกลวิธีในการเรียนของผู้เรียน
 จะมีอิทธิพลหรือมีบทบาทต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

จากสภาพปัญหาที่ครูผู้สอนประสบในเรื่องของแบบเรียนที่ไม่เอื้อต่อการสอนตามแนวการ
 สอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะแบบเรียนบางเล่มที่ครูต้องใช้สอนในรายวิชาเสริมทักษะ
 มิได้เสนอกิจกรรมเพื่อการสื่อสารไว้อย่างเพียงพอ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะสร้างกิจกรรม
 เชิงสื่อสารเสริมบทเรียนรายวิชาอังกฤษเสริมทักษะ 1 (อ. 421) สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 โดยจะสร้างกิจกรรมสำหรับฝึกภาษาในลักษณะการสื่อสารหรือแบบฝึกต่าง ๆ ที่อยู่ในรูปของ
 งานปฏิบัติ (Tasks) ที่ใช้สำหรับฝึกทักษะทั้งสี่ อันได้แก่ ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน และศึกษา
 พัฒนาการทางภาษาของนักเรียนภายหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน
 ว่านักเรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นเพียงใด พร้อมทั้งศึกษา
 ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นว่านักเรียนชอบหรือพอใจกิจกรรมประเภทใด
 ตลอดจนศึกษาด้วยว่ากิจนิสัยในการเรียนของนักเรียนนั้นมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้
 ภาษาหรือไม่

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารที่สร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับ
 กิจนิสัยในการเรียน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบว่าการเรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสาร เสริมบทเรียนเพื่อการฝึกภาษานั้น มีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนหรือไม่
2. ทำให้ทราบว่านักเรียนในระดับชั้นนี้มีความพอใจและสนใจกิจกรรมประเภทใด เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกกิจกรรมเสริมบทเรียนสำหรับใช้สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้เหมาะสมกับผู้เรียน
3. ทำให้ทราบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนี้มีความสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนหรือไม่

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาอังกฤษเสริมทักษะ 1 (อ. 421) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 เลือกมาแบบเจาะจง กล่าวคือ เลือกนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะเป็นวิชาเลือก จำนวน 24 คน
2. เนื้อหาและระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
 - 2.1 กลุ่มตัวอย่างใช้หนังสือแบบเรียน Effective Skills in English 1 ซึ่งเป็นหนังสือที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับวิชาอังกฤษเสริมทักษะ 1 - 2 (อ. 421 - อ. 422) ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 โดยยึดเนื้อหาในบทที่ 1 - บทที่ 10 รวมทั้งเนื้อหาจากกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
 - 2.2 เวลาที่ใช้ในการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง โดยเริ่มตั้งแต่เปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ใช้เวลาสอนทั้งหมด 10 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ รวมทั้งหมด 30 คาบ

3. ตัวแปรที่จะศึกษา

3.1 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนเรียนและ
หลังเรียน

ตัวแปรทดลอง คือ การสอนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.2 การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับ
กิจนิสัยในการเรียน

ตัวแปรที่ศึกษา คือ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและกิจนิสัย
ในการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้
ภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และ เขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เช่น การเดา
ความหมายของคำศัพท์จากบริบท และการใช้คำและโครงสร้างเดิมในสถานการณ์ใหม่ การจับ
ความหมายของข้อความที่อ่านหรือฟังได้ และใช้ภาษาโต้ตอบได้ตามสถานการณ์ต่าง ๆ โดยวัดจาก
แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและตรวจสอบคุณภาพแล้ว
2. กิจกรรมเชิงสื่อสาร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยจัดขึ้นเสริมบทเรียนในบทที่
1 - 10 เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงออกทางภาษาโดยมีปฏิสัมพันธ์กัน (Interaction)
ภายในกลุ่มเล็ก หรือเป็นคู่ รวมทั้งการจัดกิจกรรมภาษาในรูปแบบของงานปฏิบัติ (Tasks) ต่าง ๆ
สำหรับฝึกใช้ภาษาอังกฤษทั้งสี่ทักษะ คือ ทักษะฟัง พูด อ่าน และ เขียน ในลักษณะที่เป็นการสื่อสาร
กิจกรรมที่จัดขึ้นมุ่ง เน้นการฝึกใช้ภาษาอย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์มากกว่าเน้นความรู้
ด้านไวยากรณ์หรือรูปแบบของภาษา ลักษณะการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อาจเป็นกิจกรรมคู่ (Pair
work) กิจกรรมกลุ่ม (Group work) บทบาทสมมติ (Role - play) และเกมต่าง ๆ

3. ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสาร หมายถึง ความรู้สึกในด้านต่าง ๆ ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกิจกรรมทุกประเภทที่ผู้วิจัยจัดขึ้นเสริมบทเรียน ได้แก่ ความรู้สึกชอบพอใจ ความสนใจ และความสนุกสนาน เป็นต้น โดยศึกษาจากคะแนนเฉลี่ยการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมต่าง ๆ ภายหลังการสอนแต่ละคาบที่มีการฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสาร

4. กิจนิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมทั้งด้านการเรียนที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ ทั้งในและนอกเวลาเรียน โดยที่พฤติกรรมนั้นส่วนหนึ่งมาจากวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน ได้แก่ วิธีฝึกภาษาในลักษณะการสื่อสารโดยอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ วิธีการทำงาน และการใช้เวลาอย่างเหมาะสมของนักเรียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา
 - 1.1 แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)
 - 1.2 แนวคิดของกลุ่มจิตนิยม (Mentalist or Cognitive)
 - 1.3 แนวคิดและทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สองของแครชเชน (Second Language Aquisition Theory)
2. ทฤษฎีและหลักการของแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)
 - 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.2 หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.4 การทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. กิณณสัยในการเรียนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

1. แนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)

ความคิดแนวนี้รากฐานมาจากปรัชญา Empiricism ซึ่งเห็นว่าคนเป็นเครื่องจักรไม่มีจิต (Mind) ปรัชญาแนวนี้นี้เชื่อว่าสิ่งที่เรามองได้เป็นสิ่งที่อธิบายได้ ส่วนสิ่งที่มองไม่เห็นนั้นอธิบายไม่ได้

ผู้ว่าความคิดแบบ Behaviorism นี้คือสกินเนอร์ (Skinner) เขาเชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างอธิบายได้ว่าเป็นเรื่องของการเร้าและการตอบสนอง (Stimulus and response) การเรียนรู้เป็นการเรียนนิสัย (Habits) ซึ่งเรียนโดยการเลียนแบบและฝึกฝน ถ้าต้องการย้ำให้นิสัยแน่นแฟ้นคงก็ให้สิ่งเร้าบ่อย ๆ จนกระทั่งการตอบสนองมีลักษณะอัตโนมัติ (ภาณุจนาปราบพาล และคนอื่น ๆ. 2527 : 28)

วิลกินส์ (Wilkins. 1972 : 161 - 178) ได้กล่าวถึงแนวความคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาว่าสำหรับนักพฤติกรรมศาสตร์มีความเห็นว่าการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ คือ การแสดงพฤติกรรมทางวาจา (Verbal behaviour) (Wilkins. 1972 : 161 ; อ้างอิงมาจาก Skinner. 1957) การเปล่งวาจาของมนุษย์สืบเนื่องมาจากมีสิ่งเร้า (Stimulus) มากระตุ้นให้เกิดการตอบสนอง (Response) หากการตอบสนองนั้นได้รับแรงเสริมก็จะทำให้เกิดการเรียนรู้และการตอบสนองซ้ำ ๆ กันหลายครั้งจะช่วยให้การเรียนรู้คงทนนาน และอาจลืมเลือนไปได้หากขาดแรงเสริม นั่นหมายถึง คนเราจะเรียนรู้ได้นั้นขึ้นอยู่กับ การฝึกฝน (One learns only what one practises doing) เด็กจะแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้โดยการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ครูสร้างขึ้น เพื่อให้เด็กเรียนรู้ได้ฝึกฝนภาษา ในขณะที่มีการฝึกฝนอยู่นั้นเด็กอาจใช้รูปแบบของภาษาที่ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องมาจากเขาเรียนรู้อย่างไม่ถูกต้องและเลียนแบบสิ่งนั้น หรือเขาอาจสร้างรูปแบบที่ผิด ๆ นั้นขึ้นเองโดยใช้แนวเทียบกับสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มาแล้ว เช่น เขาเรียนรู้รูปแบบ Past tense ของคำว่า fill คือ filled เขาอาจสรุปเป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้องโดยใช้รูปแบบ Past tense ของคำว่า sell เป็น *sold เป็นต้น การตอบสนองอย่างไม่ถูกต้องของนักเรียนนี้จะคงไม่ได้รับแรงเสริมอย่างเด็ดขาด มิฉะนั้นเด็กจะได้เรียนรู้อย่างผิด ๆ

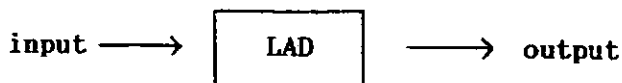
จากทฤษฎีของสกินเนอร์ที่พยายามอธิบายการเรียนรู้ภาษาของคนนี้ ชอมสกี (Chomsky) ได้วิจารณ์งานของสกินเนอร์ว่า การศึกษาของสกินเนอร์กระทำโดยศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของสัตว์ เช่น หนู นกพิราบ และเทียบโยงพฤติกรรมของสัตว์เหล่านี้กับการเรียนของมนุษย์และรวมถึงการเรียนรู้ภาษาด้วย เขาไม่เห็นด้วยในการเปรียบเทียบพฤติกรรมของสัตว์กับพฤติกรรมของมนุษย์ นอกจากนี้ จากการทดลองของสกินเนอร์ปรากฏว่าหนูได้รับรางวัล (อาหาร) ซ้ำ ๆ กันตลอดเวลา ในการใช้ภาษานั้นเด็กจะไม่ได้รับรางวัลตลอดเวลา เมื่อเด็กกล่าวถ้อยคำใดได้ถูกต้อง

สกินเนอร์กล่าวถึงพฤติกรรมทางภาษาของผู้ใช้ที่มี "สิ่งกระตุ้น" และมีการ "ตอบสนอง" พร้อมทั้งมีรางวัล แต่ความเป็นจริงแล้วการใช้อำนาจของเด็คนั้น เด็กไม่จำเป็นต้องมีผู้ฟังเสมอไปในลักษณะเช่นนี้ ซอมสกีได้แสดงความสงสัยว่าเด็กจะได้ "รางวัล" หรือ "แรงเสริม" มาจากไหน และเมื่อไม่ได้แรงเสริม ตามทัศนะของสกินเนอร์เด็กจะไม่พัฒนาภาษา หรือไม่เรียนรู้ภาษา แต่ความจริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้น เด็กยังคงพัฒนาภาษาไปเรื่อย ๆ (พิภพพิทย ทวยเจริญ. 2528 : 54)

2. แนวคิดของกลุ่มจิตนิยม (Mentalist or Cognitive)

ความคิดแนวนี้มีรากฐานมาจากปรัชญา Rationalism ซึ่งเชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ที่มีเหตุผล มีจิต พฤติกรรมของมนุษย์อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ ไม่ได้เป็นเพียงนิสัย มนุษย์มีความสามารถที่จะสนองตอบในสถานการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการในสมอง ไม่ใช่การตอบสนองทางด้านสรีระ การเรียนรู้ คือ การที่ทำให้ข้อมูลที่สมองได้รับจากประสาทสัมผัสมีความหมาย (กาญจนา ปราบพาล และคนอื่น ๆ. 2527 : 29)

ซอมสกี (Chomsky) มีความเห็นไม่สอดคล้องกับสกินเนอร์ที่เห็นว่าพฤติกรรมทางภาษาอธิบายได้โดยใช้ความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับการตอบสนอง (Response) แต่เขากลับมีความคิดว่าพฤติกรรมทางภาษาของมนุษย์นั้นสมองมีความสำคัญและคล้าย ๆ กับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่จะทำงานได้ก็ต่อเมื่อมีการวางแผนหรือตั้งโปรแกรมให้มันทำงาน มนุษย์เราพูดได้เพราะถูกวางโปรแกรมมาแล้วโดยเฉพาะ คือ สมองมนุษย์ถูกสร้างมาให้มีเครื่องมือทำงานด้านภาษาที่เรียกย่อ ๆ ว่า LAD (Language Acquisition Device) ด้วย LAD นี้เด็กจึงเรียนภาษาได้อย่างรวดเร็ว คือ อายุประมาณ 2 ขวบ เด็กก็จะรู้ภาษา (แม้ว่าอธิบายกฎเกณฑ์ไม่ได้) (ศรีวิไล ดอกจันทร์. 2528 : 90 - 94)



ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงการทำงานของเครื่องรับภาษา

LAD ในสมองมนุษย์ทำงานได้ 3 ประการ คือ

1. ความสามารถในการตั้งสมมติฐานและการทดลอง (Hypothesis making device) เด็กเรียนตั้งสมมติฐานโดยการมองเห็นความคล้ายคลึงในระบบทางภาษา เช่น ระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ เขาตั้งสมมติฐานแล้วทดลองจนพบกฎเกณฑ์ ซึ่งบราวน์ (Brown) เรียกว่า "A creative construction process"

2. การรู้จักความเป็นสากลของภาษา (Linguistic universal) ความคิดในเรื่องความเป็นสากลของภาษานี้ช่วยอธิบายว่า ทำไมเด็กจึงเรียนภาษาได้เร็ว และถ้าเด็กเรียน 2 ภาษา ก็จะกลายเป็นผู้ที่พูด 2 ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว (Bilingualism) ซอมสกีเชื่อว่า โดยพื้นฐานแล้วภาษาต่าง ๆ มีความคล้ายคลึงกันทั้งด้านส่วนประกอบ หรือหน่วยเสียงต่าง ๆ กับด้านโครงสร้างของภาษา และเด็กทุกคนเกิดมาพร้อม ๆ กับมีความรู้ในสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว เหมือนนกวางโปรแกรมเอาไว้

3. กลไกการประเมินผลหรือทดสอบ (Evaluation procedure) ใน LAD ยังมีกลไกที่ทำงานด้านประเมินผลด้วยคำหรือภาษาที่เด็กผลิตออกมา จะเป็นที่ยอมรับหรือไม่ เด็กจะสามารถทดลองกฎของตน กฎแล้วกฎเล่าจนพบกฎที่ดีที่สุด การได้กฎมานี้จะเป็นไปทีละน้อย จนกลายเป็นความรู้ภาษาขึ้นมา (Linguistic competence)

3. ทฤษฎีการรับรู้อาษาที่สอง (Second Language Acquisition Theory)

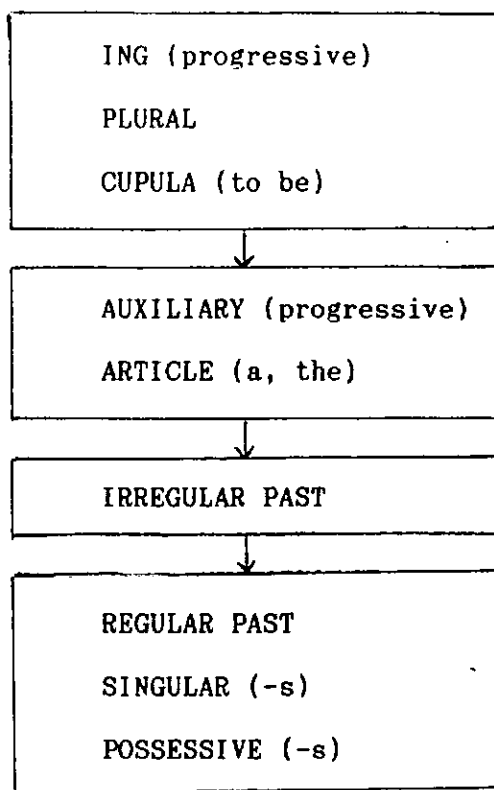
แครชเชน (Krashen. 1982 : 10 - 11 ; 1983 : 18 - 19) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนภาษาว่ามี 2 แบบ แบบแรก คือ การรับรู้อาษา (Acquisition) เป็นการเรียนที่เน้นความหมายและความสามารถในการสื่อสาร ความรู้ที่ได้จึงประกอบด้วย ความรู้ทางไวยากรณ์ ความหมาย และมีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา เป็นกระบวนการเรียนแบบไม่รู้ตัว (Subconscious process) ผู้เรียนจะค่อย ๆ ได้ภาษาและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับการรับรู้อาษาแรกของเด็กนั่นเอง ส่วนแบบที่สอง คือ การเรียนรู้ (Learning) เป็นการเรียนภาษาที่เน้นรูปแบบและกฎไวยากรณ์ วิธีนี้ผู้เรียนภาษาเรียนภาษาโดยนึกถึงกฎเกณฑ์อยู่ตลอดเวลา จึงเป็นการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious learning) ลักษณะการ

เรียนแบบนั้นผู้สอนให้ความสำคัญกับความถูกต้องของภาษา (Accuracy) และรูปแบบกฎเกณฑ์ของภาษา (Usage)

ตามทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สองนั้น แครชเชนและเทอร์เรลล์ ได้เสนอสมมติฐานเกี่ยวกับการรับรู้ภาษา (Krashen. 1982 : 10 - 32 ; Krashen and Terrell. 1983 : 26 - 39) ดังนี้

1. สมมติฐานเกี่ยวกับการรับ-การเรียนรู้ภาษา (The Acquisition-Learning Distinction Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่าสมรรถภาวะในภาษาที่สอง (Second language competence) เกิดขึ้นโดยการรับภาษา ซึ่งทำให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้ตามธรรมชาติ และการเรียนภาษาหรือการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภาษา สมมติฐานนี้ถือว่าความสามารถในการรับภาษามีได้สิ้นสุดลงเมื่อย่างเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) ดังที่เชื่อกันว่าเป็นระยะวิกฤติ (Critical period) ที่สมองหมดความยืดหยุ่น (Plasticity) ทำให้รับภาษาไม่ได้ (ประพาศน์ พททธิประภา. 2528 : 58 ; อ้างอิงมาจาก Penfield and Robert. 1957 : Lenneberg. 1967) ดังนั้น จึงอาจสรุปได้ว่าการเรียนการสอนภาษาจะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นถ้าส่งเสริมให้มีสภาพการณ์ที่เหมาะสมในการรับภาษา (Acquisition rich setting)

2. สมมติฐานเกี่ยวกับการจัดลำดับตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่าการรับโครงสร้างทางไวยากรณ์มีลำดับก่อนหลังกัน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียงลำดับตามธรรมชาติในเรื่องหน่วยคำ (Morphology) บราวน์ ค้นพบว่าเด็กที่รับภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกตั้งใจที่จะรับหน่วยคำทางภาษาบางคำเร็วกว่าคำอื่น ๆ (Krashen. 1982 : 28 ; citing Brown n.d.) ตัวอย่างเช่น the progressive tense marker-ing ในประโยค He is going to work. the plural-s two hats เป็นหน่วยแรกที่เด็กได้รับได้เร็ว ในขณะที่จะรับ the third person singular-s ใน He goes to work everyday at nine. และจะรับ the possessive's ในประโยค John's hat. ได้ในเวลาต่อมาหลังจากนั้น การจัดลำดับตามธรรมชาติของการรับภาษาที่สองต่างจากการเรียงลำดับในภาษาแรก แต่ก็มีบางอย่างที่คล้ายคลึงกัน จากค่าเฉลี่ยการจัดลำดับการรับภาษาที่สองของเด็กและผู้ใหญ่ มีลำดับการรับหน่วยคำ ดังนี้



ภาพประกอบ 2 แผนภูมิแสดงการจัดลำดับโครงสร้างทางไวยากรณ์

Source : Krashen and Terrell (1983 : 29)

3. สมมติฐานเกี่ยวกับการตรวจสอบ (The Monitor Hypothesis) สมมติฐานนี้เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษา (Learning) เป็นเพียงการใช้ตัวตรวจสอบ (Monitor) หรือเป็นความพยายามของผู้เรียนในการควบคุมตัวส่งออกและแก้ไขให้ถูกต้องหากมีความจำเป็น (Klein. 1986 : 28 - 29) การใช้ตัวตรวจสอบจะได้ผลในสถานการณ์การสื่อสารนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัย ดังนี้

3.1 การใช้ภาษาต้องมีเวลาเพียงพอ

3.2 ผู้ใช้ภาษาต้องค้นหาวิธีการแก้ไขไว้ด้วย

3.3 ผู้ใช้ภาษาต้องรู้จักกฎเกณฑ์

สมมติฐานนี้มีส่วนช่วยให้เห็นความแตกต่างระหว่างการรับภาษาตลอดจนเข้าใจบทบาทของการตรวจสอบด้วย

แครชเชน (Krashen. 1981 : 12 - 18) กล่าวถึงการใช้ตัวตรวจสอบในการแก้ไขตัวส่งออกนั้นขึ้นอยู่กับภูมิหลังของผู้เรียนภาษาแต่ละคน ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วบทบาทของการสอนสามารถช่วยปรับปรุงการเรียนภาษาที่สองให้ดีขึ้นได้

ลักษณะทั่วไปของการใช้ตัวตรวจสอบ

1. ตัวตรวจสอบจะสามารถแก้ไขตัวส่งออกได้อย่างประสบความสำเร็จต่อเมื่อไม่มีการแทรกแซงหรือขัดจังหวะระหว่างการสื่อสาร
2. การแก้ไขมีผลโดยตรงต่อการรู้ภาษา เราจะเห็นว่าความผิดพลาดในการใช้ภาษาเกิดขึ้นได้หลายแบบภายใต้เงื่อนไขที่แตกต่างกัน ซึ่งตามปกติตัวตรวจสอบจะค่อย ๆ ปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความถูกต้องขึ้นเรื่อย ๆ
3. การใช้ตัวตรวจสอบแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอย่างถูกต้องและถือว่าคำพูดหรือการเขียนที่ไม่ได้ผ่านการตรวจสอบนี้เป็นความเปลืองเรเท่านั้น

แครชเชนได้ทำการศึกษาเฉพาะกรณีการใช้ตัวตรวจสอบของผู้เรียนภาษาและสรุปผลว่าการเรียนการรับภาษาขึ้นอยู่กับภูมิหลังของผู้เรียนภาษาแต่ละคน จากผลการศึกษาทำให้แบ่งลักษณะของผู้ใช้ภาษาออกเป็น 3 แบบ ดังนี้

1. The Overuser หมายถึง ผู้เรียนภาษาคำนี้ถึงกฎเกณฑ์อยู่ตลอดเวลาที่ใช้ภาษา (conscious learning) ทำให้เกิดความลังเลใจในการพูด รวมทั้งมีความวิตกกังวลในเรื่องความถูกต้องเสมอ ทั้ง ๆ ที่รู้กฎไวยากรณ์แต่ไม่กล้าพูด เนื่องจากมีความกลัวว่าจะทำผิดพลาด ลักษณะนี้สตีวิก เรียกว่า "lathophobic aphasia" (Krashen. 1981 : 4 ; citing Stevick. 1976 : 78)
2. The Underuser หมายถึง ผู้เรียนภาษาที่ไม่ยอมใช้ตัวตรวจสอบไม่ว่าจะเป็นเงื่อนไขใด ๆ ผู้เรียนภาษาจะใช้ภาษาตามความรู้สึกนึกคิดของตน (Subconsciously acquired system) โดยไม่คำนึงถึงกฎเกณฑ์ภาษาและปฏิเสธที่จะแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น
3. The Optimal user หมายถึง ผู้เรียนภาษาที่รู้จักใช้การเรียนภาษาเป็นตัวเสริมการรับภาษาโดยที่ใช้ตัวตรวจสอบอย่างเหมาะสมต่อสถานการณ์ ทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา เพราะใช้ตัวตรวจสอบช่วยตรวจสอบข้อมูลของภาษาเวลาพูดหรือเขียน โดยที่ไม่ทำให้การตรวจสอบภาษานั้นมาเป็นเครื่องกีดกั้นการสื่อความหมาย

แครช เช่นได้สรุปความแตกต่างของผู้เรียนภาษาในด้านการใช้ตัวตรวจสอบภาษาตามแผนภูมิดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงความแตกต่างของผู้เรียนภาษาในด้านการใช้ตัวตรวจสอบ

Individual Variation in Monitor Use

Monitor user	Spoken style	Uses conscious rules?	Personality type
Optimal	- Hesitant	Yes	-
Overuser	+ Hesitant	Yes	self-conscious
Underuser	- Hesitant	No	outgoing

Source : Krashen. (1981 : 23)

จากลักษณะของผู้เรียนภาษาดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้สอนควรตระหนักถึงความสำคัญของการดำเนินการสอน โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในลักษณะที่ใช้ความรู้ทางทฤษฎีมาช่วยเสริมการรับภาษา กล่าวคือ ในขณะที่นักเรียนฝึกใช้ภาษาโดยการสนทนากันไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นทันทีในระหว่างการสื่อสารนั้น ควรปล่อยให้การสนทนาดำเนินไปอย่างธรรมชาติ ผู้เรียนจะค่อย ๆ พัฒนาการใช้ภาษาโดยการแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง หากเขามีเวลาเพียงพอที่จะใช้ตัวตรวจสอบ โดยที่ครูจะต้องใช้เทคนิคการสอนแบบทักษะสัมพันธ์ (Intergrated skills) ตัวอย่างเช่น อาจให้นักเรียนวางแผนการสนทนาโดยการเขียนเป็นบทสนทนาสั้น ๆ ก่อนการพูดสนทนากัน หรือภายหลังการพูดสนทนากันแล้วเขียนเป็นรายงานการพูดสนทนาสั้น ๆ อย่างไรก็ตาม การที่ผู้เรียนจะสามารถแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ด้วยตนเองนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับปัจจัยป้อนที่เข้าใจได้อย่างเพียงพอ ดังที่แครชเช่นได้กล่าวไว้ในสมมติฐานที่เกี่ยวกับปัจจัยป้อน

4. สมมติฐานเกี่ยวกับปัจจัยป้อน (The Input Hypothesis) สมมติฐานนี้สำคัญมาก เพราะเป็นสมมติฐานที่พยายามตอบคำถามว่า เราสามารถรับภาษาได้อย่างไร (How do we acquire language ?) คำตอบ คือ เราสามารถรับภาษาได้เมื่อเกิดความเข้าใจข้อมูลที่ป้อนเข้า โดยที่ปัจจัยป้อนเข้า (Input) จะต้องมีความยากง่ายสูงกว่าสมรรถภาพที่รับไว้แล้วเพียง

เล็กน้อยเท่านั้น การที่ผู้รับภาษาเกิดความเข้าใจข้อมูลนั้น หมายถึง ผู้รับภาษาต้องสนใจเรื่องความหมายไม่ใช่สนใจแต่เรื่องรูปแบบของสารที่จะรับนั้น (The acquirer is focussed on the meaning not the form of the message) ความเข้าใจนี้อาจเกิดขึ้นได้โดยอาศัยบริบทความรู้รอบตัว (Knowledge of the world) และสิ่งนอกเหนือจากภาษา (Extra-linguistic information) ดังนั้น ความสำคัญของสมมติฐานนี้ คือ

4.1 บัจจยบ้อนเข้าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการรับภาษาไม่ใชการเรียนภาษา

(Acquisition not learning)

4.2 เราจะรับภาษาที่ละน้อย โดยเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความสามารถเดิมโดยอาศัยบริบทหรือสิ่งนอกเหนือจากภาษา

4.3 เมื่อผู้รับภาษาเข้าใจสาร (Message) บัจจยบ้อนเข้าจะกลายเป็น $i + 1$ (นั่นคือ ระดับความสามารถจะเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกหนึ่งส่วนทันที)

4.4 ความคล่องแคล่วในการพูดจะค่อย ๆ เกิดขึ้น โดยไม่ต้องสั่งสอนตรง ๆ

การกำหนดบัจจยบ้อนเข้าสำหรับการรับรู้ (Providing input) (Krashen.

1982 : 57 - 73)

1. ความเป็นไปได้ของการใช้ภาษาที่สองในชั้นเรียน (The potential of the second language classroom) การใช้ภาษาที่สองในชั้นเรียนเป็นแหล่งสำคัญของบัจจยบ้อนเข้าที่มีความหมายสำหรับการรับรู้ภาษา ผู้เรียนจะได้รับประโยชน์มากในการรับภาษาหากครูพูดภาษาที่สองในการสอน (Teacher talk) การพูดของครูถือเป็นบัจจยบ้อนเข้าที่ดีสำหรับผู้เรียนภาษา

2. ขีดจำกัดของชั้นเรียน (Limitation of the classroom) การใช้ภาษาที่สองในชั้นเรียนมิได้เป็นตัวแทนของการใช้ภาษานอกชั้นเรียน (Outside world) เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการใช้และความเข้าใจภาษานอกชั้นเรียนของผู้เรียนเท่านั้น การสอนภาษาในชั้นเรียนมีเป้าหมาย คือ การให้บัจจยบ้อนเข้าเพื่อความก้าวหน้าในการรับรู้ภาษาของผู้เรียน และการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สนทนากัน

3. คุณลักษณะของบัจจยบ้อนเข้าที่เหมาะสมในการรับภาษา (Characteristics of optimal input for acquisition) มีลักษณะดังนี้ (Krashen. 1982 : 138 - 139)

3.1 เป็นสิ่งที่ผู้เรียนเข้าใจได้ (Comprehensible) คือ การให้ปัจจัย บ่อนเข้าที่มีความหมาย เช่น การใช้ของจริง รูปภาพ และความรู้เดิมของผู้เรียน เพื่อทำให้เกิด การพูดที่มีความหมาย

3.2 ต้องน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับผู้เรียน (Interesting/relevant)

3.3 ต้องไม่เรียงลำดับของการสอนไวยากรณ์ (Not grammatically sequenced) จะไม่เน้นการเรียนรู้ไวยากรณ์มากกว่าการสื่อความหมาย

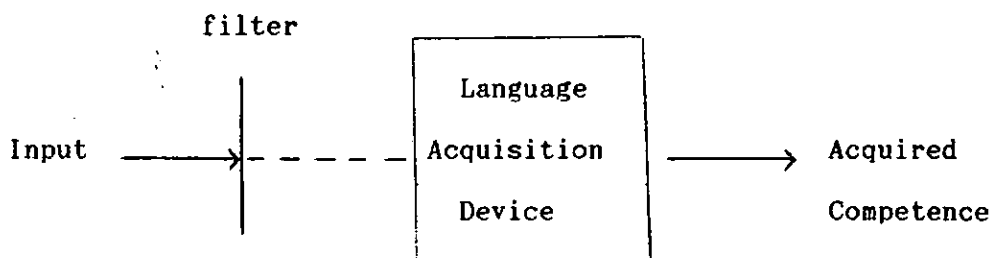
3.4 ต้องมีปริมาณเพียงพอที่จะช่วยให้บรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

3.5 จะต้องลดการสกัดกั้นทางด้านความรู้สึกได้ หรือลดความวิตกกังวลที่จะ ได้รับ โดยที่ผู้เรียนจะไม่ต้องแสดงออกในภาษาที่สองจนกว่าพวกเขาจะพร้อม อีกทั้งการแก้ไข ข้อผิดพลาดจะไม่กระทำในชั้นเรียน

3.6 จะต้องเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนนำมาปฏิบัตินอกห้องเรียนได้

5. สมมติฐานเกี่ยวกับการกลั่นกรองทางจิต (The Affective Filter

Hypothesis) สมมติฐานนี้ถือว่าตัวแปรทางเจตคติ (Attitudinal variables) มีส่วน เกี่ยวข้องโดยตรงกับความสำเร็จและความล้มเหลวในการรับภาษา คือ ถ้ามีเจตคติที่ถูกต้องก็จะรับ ข้อมูลบ่อนเข้ามาได้มาก หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าตัวกลั่นกรอง (Filter) น้อย ก็จะรับได้มาก ดังนั้น การสอนภาษาตามวิธีตามธรรมชาติ (The Natural Approach) จึงพยายามให้ปัจจัยบ่อน ที่สามารถเข้าใจได้ดี และพยายามลดตัวกลั่นกรองทางจิตให้น้อยลง (Supply good comprehensible input and lower the affective filter) ดังแผนภูมิต่อไปนี้



ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงกระบวนการกลั่นกรองทางจิต

Source : Krashen and Terrell (1983 : 39)

ปัจจัยด้านความรู้สึกที่มีความสัมพันธ์กับกระบวนการรับภาษาที่สอง มีดังนี้คือ

1. แรงจูงใจ (Motivation) ผู้ที่มีแรงจูงใจสูงสามารถรับภาษาที่สองได้ดีกว่า
2. ความมั่นใจในตัวเอง (Self-confidence) ผู้ที่มีความมั่นใจในตนเองและมีจินตนาการแห่งตนดี สามารถรับภาษาที่สองได้ดีกว่า

3. ความวิตกกังวล (Anxiety) การลดความวิตกกังวลเป็นการนำไปสู่ความสำเร็จในการรับภาษาที่สอง

นอกจากนี้ ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983 : 32 - 34) มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่าควรยึดแนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยมและกลุ่มจิตนิยมรวมกันอย่างสมดุล กล่าวคือ การเรียนภาษานั้นขึ้นอยู่กับผู้เรียนว่ามีกลวิธีในการเรียนอย่างไร สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนผู้ใหญ่ย่อมแตกต่างจากการเรียนภาษาแม่ของเด็ก เด็กมีเวลามากพอที่จะรับรู้ภาษาได้ดี แต่ผู้ใหญ่มีเวลาจำกัดและต้องการรู้ผลโดยเร็ว การสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนผู้ใหญ่จึงควรเน้นการเรียนแบบรู้ตัว (Conscious learning) มาช่วยเสริมการรับภาษา หมายถึง การให้ข้อมูลทางภาษาใหม่แก่ผู้เรียนโดยการให้ตัวอย่างประโยคและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ในขั้นแรก โดยอาศัยเทคนิคการพูดซ้ำตามหลักการสอนแบบฟัง-พูด (Audio-Lingual Method) และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความรู้ในบริบทที่แตกต่างออกไปในขั้นการฝึก โดยอาศัยกิจกรรมเชิงสื่อสารช่วยสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีโอกาสนำภาษาที่เรียนสื่อสารกันตามความมุ่งหมายของตน

กล่าวโดยสรุปการดำเนินการสอนภาษาอังกฤษนั้น อาจต้องอาศัยการผสมผสานแนวคิดและส่วนดีของวิธีการต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด แนวคิดในการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในตัวภาษาและการใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสม จึงต้องอาศัยหลักการที่สำคัญ คือ การให้ข้อมูลภาษาใหม่แก่ผู้เรียน การฝึกใช้ภาษาที่เรียน เพื่อเป็นการให้ปัจจัยป้อนที่เข้าใจได้อย่างเพียงพอ และการใช้กิจกรรมทางภาษาที่เน้นความหมายเพื่อช่วยให้ผู้เรียนนำภาษาได้ถูกต้องและเหมาะสมกับสถานการณ์ อีกทั้งยังเป็นการสร้างแรงจูงใจและลดความวิตกกังวลของผู้เรียนอีกด้วย ซึ่งจะก่อให้เกิดความสามารถในการใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างธรรมชาติ แนวการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ตามหลักการนี้ ได้แก่ แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร

ทฤษฎีและหลักการของแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach)

ในราวปี ค.ศ.1970 เป็นต้นมา แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ซึ่งเป็นการสอนที่ยึดหลักเกณฑ์ของ Functional-Notional Syllabus การสอนแบบนี้พัฒนามาจากแนวคิดของนักภาษาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาหลายท่าน ได้แก่ D.A. Wilkins, H.G. Widdowson, Van Ek เป็นต้น บุคคลเหล่านี้ล้วนอยู่ในวงการของ Council of Europe ทั้งสิ้น (อิสรา สารงาม, 2529 : 52) นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้ได้สรุปความคิดเห็นว่าการเรียนการสอนภาษาควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้เหมือนกับสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน โดยอาจเป็นการใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกและความต้องการต่าง ๆ ด้วยการพูดหรือเขียน ดังนั้น การจัดประมวลการสอนจึงสมควรกำหนดให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อใช้ตามหน้าที่ภาษา เช่น เพื่อแสดงความข้องใจ ออกคำสั่ง ขอร้อง อักขวน ขอโทษ แสดงความคิดเห็น โต้แย้ง เห็นด้วย ชี้แจง หรือแสดงความรัก ความชื่นชม ชูเชิด วิจารณ์ วิพากษ์วิจารณ์ แสดงความยินดี เสียใจ ฯลฯ และในหน้าที่ของภาษาเช่นนี้จะต้องใช้เนื้อหาทางภาษา อันได้แก่ คำ วลี ประโยค และน้ำเสียง เช่นใดจึงจะใช้ภาษาให้สอดคล้องกับความคิดของผู้พูดหรือผู้เขียนในสถานการณ์นั้น ๆ แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร หรือแนวการสอนเพื่อการสื่อความหมาย จึงเป็นแนวการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ติดต่อด้วย (สุร พงษ์ทองเจริญ, 2526 : 40 - 41) การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้ถูกต้องนั้น จำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษา (Knowledge of usage) และความรู้ในการใช้ภาษา (Knowledge of use) (Widdowson, 1978 : 18 - 20) นั่นคือ ต้องสามารถนำหลักไวยากรณ์หรือโครงสร้างไปใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งนักภาษาศาสตร์ เรียกว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative competence)

แนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

โฮมส์ (อ้างาบ ผลการกล. 2523 : 71 - 73 ; อ้างอิงมาจาก Hymes. 1968) เป็นผู้สร้างแนวคิดเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นคนแรก โดยมีความคิดเห็นว่า คำพูดที่เราใช้อยู่เป็นประจำนั้น ไม่ใช่แค่จะต้องใช้ให้ถูกหลักไวยากรณ์ของภาษาของเรา แต่ต้องให้เหมาะสมกับบริบทด้วย ฉะนั้นการศึกษาภาษาโดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก็ต้องวิเคราะห์ว่าประโยคนั้น ๆ ถูกกล่าวขึ้นเพื่อแสดงวัตถุประสงค์อะไรของผู้พูด เพราะประโยคที่มีโครงสร้างเหมือนกันอาจทำหน้าที่สื่อสารต่างกัน และในทางตรงกันข้ามประโยคที่มีลักษณะโครงสร้างต่างกันอาจทำหน้าที่เดียวกันได้

โฮมส์ได้กล่าวว่าทฤษฎีการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรมุ่งในเรื่องของแนวคิด 3 ประการนี้ คือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม (Verbal repertoire) หมายถึง การใช้ภาษาของบุคคลในสังคมนั้น ซึ่งแต่ละกลุ่มหรือแต่ละชั้นอาจไม่เหมือนกัน ทั้งนี้รวมถึงการใช้ภาษาแบบหรือชนิดต่าง ๆ (Variety) ในสถานการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนลีลาในการพูดด้วย

2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อกิจวัตรประจำวัน (Linguistic habits หรือ linguistic routines) เช่น การทักทาย การกล่าวลา การแสดงความคิดเห็น หรือเสียใจ และการสังสรรค์สนทนากับคนอื่น ๆ รวมทั้งการเล่าเหตุการณ์หรือประสบการณ์ของผู้พูดให้แก่ผู้อื่นด้วย

3. ขอบเขตของพฤติกรรมทางภาษา (Linguistic spheres) หมายถึง การใช้ภาษาแบบต่าง ๆ ว่าจะใช้กับใครหรือกลุ่มใด เมื่อใด และทำได้อย่างไร

แนวความคิดทั้ง 3 ประการนี้ ถือว่าเป็นความสามารถทางภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic competence) จากแนวคิดตามทฤษฎีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของ โฮมส์ (Hymes. 1979 : 14 - 26) นี้สรุปได้ว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นไม่ใช่เฉพาะแต่การมีความรู้ทางกฎไวยากรณ์เท่านั้น ต้องรวมถึงการยอมรับว่าเป็นการใช้ภาษาที่เหมาะสมทั้งทางด้านสังคมและวัฒนธรรมด้วย ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้านดังนี้ คือ

1. Grammatical หมายถึง ความสามารถด้านไวยากรณ์ ซึ่งทำให้สามารถตัดสินว่า ประโยคใดถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
2. Feasibility หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาความหมาย และการนำไปใช้จริง ประโยคบางประโยคอาจถูกไวยากรณ์ แต่ไม่สามารถนำไปใช้สื่อความหมายได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับข้อจำกัดต่าง ๆ ของขบวนการนำมาใช้ เช่น ความจำ การรับรู้ เป็นต้น
3. Appropriateness to context หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมนั้น ๆ
4. Accepted usage หมายถึง การใช้ภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลต่าง ๆ และเป็นที่ยอมรับตามวัฒนธรรมของสังคมนั้น ๆ ด้วย

ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในทัศนะของไฮม์ส (Hymes) จึงหมายถึง ความรู้ความสามารถที่จะตัดสินและสร้างประโยคได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และเป็นภาษาที่ใช้กันอยู่จริง ๆ มีความถูกต้องเหมาะสมตามสภาพแวดล้อมของสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งเป็นภาษาที่ยอมรับและเป็นที่ยอมรับในสังคมนั้น ๆ ด้วย

วิดโดว์สัน และวิลกินส์ (Widdowson. 1978 : 18 - 20 ; Wilkins. 1978 : 16) มีความเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในสังคมด้วย คือ ต้องมีความสามารถรู้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978 : 22 - 29) ยังเน้นการสื่อสารระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse) คือ การใช้ภาษาที่สัมพันธ์ระหว่างประโยคในข้อความ ซึ่งแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา (Cohesion) และความสัมพันธ์ของความคิด (Coherence) การสอนจึงต้องเน้นการใช้คำเชื่อมและการลำดับข้อความให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษา

นอกจากนี้ มันบี้ (Munby. 1983 : 22 - 27) ได้นำแนวคิดของวิดโดว์สันในเรื่อง การวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง (Discourse analysis) มาใช้ด้วย และเสนอรูปแบบ กำหนดความสามารถในการสื่อความหมายโดยอาศัยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความรู้ด้านวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural orientation) หมายถึง การสอนการใช้ภาษาให้สอดคล้องตามความต้องการของบุคคลหรือชุมชน โดยเน้นหน้าที่ของภาษาทางสังคม รวมทั้งกฎการใช้ภาษา (Use) และองค์ประกอบที่เหมาะสมของภาษาซึ่งสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social context) การสอนจึงต้องมีการกำหนดทักษะเฉพาะ (particular skills) และรูปแบบของภาษา (linguistic form) ที่จะสอน

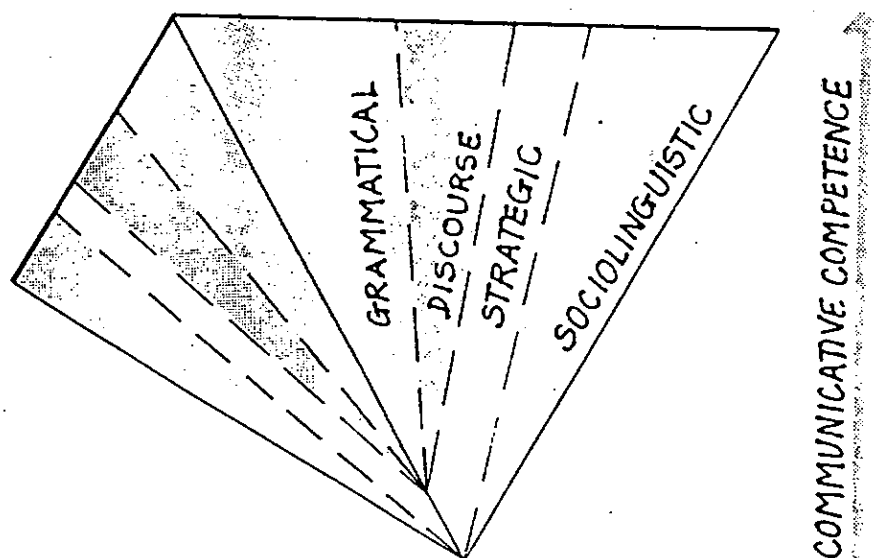
2. ความรู้ด้านความหมายและไวยากรณ์ (Sociosemantic basis of linguistic knowledge) หมายถึง การเลือกรูปแบบภาษากับความหมายให้สอดคล้องกัน ซึ่งตรงกับแนวคิดของ วิลกินส์ ที่สนับสนุนความคิดด้านความหมาย (semantics หรือ notional approach) โดยมีการกำหนดเฉพาะความหมายที่จะสอน

3. ความรู้ภาษาระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse level of operation) ในระดับนี้เป็นระดับของการนำข้อความไปใช้สื่อสาร ซึ่งมีทั้งวจิปฏิบัติ (Speech act) วจิเหตุการณ์ (Speech event) และวจิสถานการณ์ (Speech situation) และกฎเกณฑ์ของข้อความต่อเนื่อง (Rules of Discourse) เช่น ระบบการเชื่อมโยงประโยค (Cohesion system) และลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง (Coherence feature) จะเห็นได้ว่าความสามารถในการสื่อสารเป็นความสามารถในการเลือกรูปแบบภาษาให้สอดคล้องกับความหมายตามหน้าที่ภาษา (Functions) โดยใช้กฎเกณฑ์ของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

จากแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในแนวเดียวกัน คือ ต้องมีความรู้ตามหลักไวยากรณ์ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับระบบเสียง (Phonology) ระบบหน่วยคำ (Morphology) และไวยากรณ์ หรือ โครงสร้างภาษา (Syntax) และรู้ความหมายตามหน้าที่ภาษาจึงจะใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และเป็นที่ยอมรับของสังคม รวมถึงความรู้ภาษาระดับข้อความต่อเนื่องด้วย นอกจากความรู้เหล่านี้แล้ว คาเนลี และสเวน (Canale and Swain. 1980 : 40 - 42) มีความคิดเห็นว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น จะต้องประกอบด้วยความสามารถด้านยุทธวิธี (Strategic competence) คือ การใช้ยุทธวิธีทางคำพูดและภาษาท่าทาง ช่วยให้

สื่อสารกันได้เมื่อการสื่อสารชะงักลง เนื่องจากถูกขัดจังหวะหรือรู้ไม่พอ ซาวิญญอง (Savignon. 1983 : 40 - 46) เห็นด้วยกับคาเนลและสเวนว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ (Native language) หรือภาษาที่สอง (Second language) นั้น อาจต้องอาศัยความสามารถด้านยุทธวิธี (Strategic competence) คือ กลวิธีที่จะพลิกแพลงภาษาเพื่อสื่อสารได้ เช่น การใช้ภาษาแนวนาน หรือการใช้ประโยคใหม่ โดยรักษาความหมายเดิมไว้ (Paraphrase) ใช้สถานการณ์ช่วยสื่อสาร (Circumlocution) การพูดซ้ำหรือพูดซ้ำ (Repetition or emphasis) การลังเล (Hesitation) การหลีกเลี่ยง (Avoidance) และการเดา (Guessing) เป็นต้น ทั้งนี้อาจรวมถึงการใช้ภาษาท่าทางและภาษาที่ไม่ใช่คำพูด (Gestures and paralinguistic features) ได้แก่ สัญลักษณ์ (Symbol) เครื่องหมายหรือสัญญาณต่าง ๆ (Signs) และการแสดงออกทางสีหน้า (Facial expressions) ซึ่งสิ่งเหล่านี้นิยมแตกต่างกันไปตามสังคมและวัฒนธรรมการใช้ภาษานั้น ๆ

ความสามารถในการสื่อสารจึงประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ ๆ ดังที่ซาวิญญองได้สรุปไว้เป็นไดอะแกรม ดังนี้ (Savignon. 1983 : 46)



The Components of Communicative Competence

ภาพประกอบ 4 แผนภูมิแสดงความสามารถในการสื่อสาร

Source : Savignon (1983 : 46)

กล่าวโดยสรุปความสามารถในการสื่อสารนี้ต้องประกอบด้วยความรู้ความเข้าใจในกฎเกณฑ์ไวยากรณ์และความหมาย ความรู้ในการใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมตามสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม รวมถึงความรู้ในด้านยุทธวิธีการใช้ภาษาด้วย ฉะนั้นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การนำความรู้ทางด้านกฎไวยากรณ์ไปใช้ภาษาเพื่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์ โดยอาศัยกลวิธีต่าง ๆ ทั้งวัจนภาษาและอวัจนภาษา ช่วยในการสื่อความหมายนั้นตามความมุ่งหมายของตนเองได้ และภาษาที่ใช้ขึ้นต้องเป็นภาษาที่ยอมรับในสังคมนั้น ๆ ด้วย

แนวคิดตามทฤษฎีการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้มีอิทธิพลต่อการจัดเนื้อหาหลักสูตรสำหรับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยที่นักภาษาศาสตร์หลายท่านเสนอแนวทางการจัดเนื้อหาในบทเรียนที่เน้นการใช้ภาษาตามหน้าที่ของภาษา (language functions) และแบ่งเนื้อหาออกเป็นรูปแบบของหัวข้อ (notions) แผนการแบ่งเนื้อหาโดยยึดหลักไวยากรณ์หรือสถานการณ์ ทั้งนี้เพราะการจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงไวยากรณ์ (Grammatical syllabus) และการจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงสถานการณ์ (Situational syllabus) ยังมีจุดอ่อนหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนภาษาด้วยวิธีการสอนที่จัดขึ้นตามแนวเนื้อหาหลักสูตรทั้งสองแบบนี้ มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารไม่เพียงพอ (Wilkins. 1976 : 18)

วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 21 - 54) ได้จัดเนื้อหาบทเรียนในรูปแบบของหัวข้อ ซึ่งผู้สอนจะเลือกเอาเฉพาะหัวข้อที่จำเป็นและเหมาะสมสำหรับผู้เรียนของ ตนมาสอน การจัดเนื้อหาตามหัวข้อแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความหมายและไวยากรณ์ (Semantico-grammatical categories) หัวข้อประเภทนี้เกี่ยวกับการใช้ศัพท์และไวยากรณ์ ได้แก่ เรื่องของเวลา (time) ระยะ (space) สสาร (matter) ปริมาณ (quantity) และอื่น ๆ ในกลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่แสดงความหมายโดยอรรถ (conceptual meaning) คือ แสดงความหมายในตัวเอง

2. หน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย (Categories of communicative functions) ประเภทนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการสื่อความหมายตามหน้าที่ในสังคม ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ประโยคหรือข้อความให้มีความเหมาะสมกับความต้องการที่จะสื่อสาร

วิลกินส์ (Wilkins) แบ่งประเภทของหน้าที่ภาษาในการสื่อสารเป็น 6 ประเภท คือ

- 2.1 การพิจารณาและการประเมินผล (Judgement and evaluation)
- 2.2 การแสดงความต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม (Suasion)
- 2.3 การโต้แย้ง (Argument)
- 2.4 การหาเหตุผลและการอธิบาย (Rational enquiry and exposition)
- 2.5 การแสดงความรู้สึกส่วนตัว (Personal emotions)
- 2.6 การแสดงความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น (Emotional relations)

แวน เอ็ก (Van Ek. 1980 : 7 - 8) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า ต้องกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมสำหรับผู้เรียนกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งอาจต้องกำหนดสถานการณ์ที่ประกอบด้วยบทบาท (Roles) ของคู่สนทนา สถานที่ (Setting) และหัวข้อต่าง ๆ (Topics) ตลอดจนการกำหนดรูปแบบของกิจกรรมภาษา (Language activities) สำหรับฝึกการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ รวมทั้งกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้เรียนต้องใช้ภาษาเพื่อจุดประสงค์ใดตามหน้าที่ภาษา (Language functions) โดยการจัดเนื้อหาบทเรียนในรูปของ Notions ภายใต้อำนาจหัวข้อต่าง ๆ (Topics) เช่น หัวข้อ A menu จะต้องเรียน Notions ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับหัวข้อนี้ ได้แก่ meat, ice-cream และ coffee เป็นต้น เมื่อกำหนดสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วจึงตัดสินใจว่าผู้เรียนควรเรียนรูปแบบภาษาใดบ้าง (Language forms) เพื่อใช้ภาษาตามหน้าที่ภาษานั้น ๆ แวน เอ็ก (Van Ek. 1980 : 26 - 28) ได้แบ่งหน้าที่ภาษาไว้ 6 ประเภท คือ

1. การให้และการหาข้อเท็จจริง (Imparting and seeking factual information) ได้แก่ การบ่งชี้ รายงาน การแก้ความเข้าใจผิด การสอบถาม
2. การแสดงและการถามความคิดเห็นเกี่ยวกับสติปัญญา (Expressing and finding out intellectual attitudes) ได้แก่ การแสดงความเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย การปฏิเสธ การยอมรับข้อเสนอหรือการเชิญ การปฏิเสธข้อเสนอหรือการเชิญ การเสนอทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การถามเกี่ยวกับการจำการลืม การแสดงและการถามความสามารถ การแสดงและการถามความแน่ใจ ไม่แน่ใจ การให้และการขออนุญาต ฯลฯ

3. การแสดงและการถามเกี่ยวกับอารมณ์ ความรู้สึก (Expressing and finding out emotional attitudes) ได้แก่ การแสดงและการถามเกี่ยวกับความพอใจ ไม่พอใจ ความชอบ ไม่ชอบ ความสนใจ ไม่สนใจ การแสดงความรู้สึกประหลาดใจ ความผิดหวัง ความกังวลใจ ความเห็นอกเห็นใจ การแสดงและการถามความตั้งใจ ความต้องการ

4. การแสดงออกทางจริยธรรม (Expressing and finding out moral attitudes) ได้แก่ การขอโทษ การให้อภัย การแสดงและการถามเกี่ยวกับความถูกต้อง ไม่ถูกต้อง การแสดงความชื่นชม ความไม่สนใจที่ดี ความเสียใจ

5. การขอร้องหรือการชักชวน (Suasion or getting things done) ได้แก่ การแนะนำให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การขอร้องผู้อื่นให้ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การเชื่อเชิญ การแนะนำ การเตือน การสอน และการชี้แนะ การเสนอความช่วยเหลือ การขอความช่วยเหลือ

6. การแสดงออกทางสังคม (Socializing) ได้แก่ การทักทาย การแนะนำหรือถูกแนะนำให้รู้จักกับผู้อื่น การอโหสิ การสร้างความสนใจ

ฟีนอคเคียโร (Finocchiaro. 1983 : 65 - 66) เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาบทเรียนตามหน้าที่ภาษา โดยแบ่งหน้าที่ภาษาออกเป็น

1. การแสดงความรู้สึกส่วนตัว (Personal) ได้แก่ การแสดงความคิดหรือความรู้สึกเกี่ยวกับความรัก ความสนุกสนาน ความเพลิดเพลิน ความสุข ความประหลาดใจ ความชอบ ความไม่ชอบ ความพอใจ ความโกรธ ความเสียใจ ฯลฯ

2. การแสดงความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น (Interpersonal) ซึ่งเป็นการแสดงออกทางสังคม ได้แก่ การทักทาย การอโหสิ การแนะนำ การแสดงความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น การแสดงความเห็นอกเห็นใจหรือห่วงใยในสุขภาพผู้อื่น การเชิญและการรับคำเชิญ หรือการปฏิเสธคำเชิญ การนัดหมาย การขอโทษ และการให้อภัย การแก้ตัว การตกลงยินยอม หรือการโต้แย้ง ฯลฯ

3. การแสดงความต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม (Directive) ได้แก่ การแนะนำ การขอร้องให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม การปฏิเสธหรือการยอมรับคำแนะนำ การชักชวน การขอและการให้คำอนุญาต การขอความช่วยเหลือ การให้คำแนะนำ การห้ามปราม การเตือน การถามทางหรือคำแนะนำ

4. การแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อม (Referential) ได้แก่ การบอกเล่าหรือรายงานเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ การกระทำเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว การอธิบายหรือการถามเกี่ยวกับคำอธิบาย การสรุปความ การอภิปรายและประเมินค่าสิ่งต่าง ๆ

5. การจินตนาการ (Imaginative) ได้แก่ การอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ โคลง กลอน เพลง การสร้างบทกวีและบทละครหรือนิทาน ฯลฯ

จะเห็นได้ว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมายนั้น จำเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนใช้ภาษาตามความมุ่งหมายของตนในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ หรือต้องทราบความหมายตามหน้าที่ภาษาที่มากกว่ารูปแบบภาษา โดยกำหนดว่าผู้เรียนควรทราบหน้าที่ภาษาในเรื่องใด และสอนรูปแบบภาษาควบคู่กันไป จึงจะทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์หรือบริบททางสังคม

หลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มอร์โรว์ (Morrow, 1981 : 60 - 66) เสนอหลักการและวิธีการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้คือ

1. ผู้เรียนควรทราบจุดมุ่งหมายในการเรียน (Know what you are doing) ผู้สอนควรบอกให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ คือ ต้องรู้ว่าตนกำลังทำอะไร
2. การสอนโดยแยกเป็นส่วนย่อยไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้เท่ากับการสอนโดยส่วนรวมทั้งหมด (The whole is more important than the sum of the parts)
3. กระบวนการสื่อสารมีความสำคัญเท่ากับการฝึกรูปแบบภาษา (The processes are as important as the forms) การจะพัฒนาความสามารถในการสื่อสารนั้น ผู้เรียนควรมีโอกาสฝึกทำกิจกรรมเชิงสื่อสารมากกว่าจะท่องจำรูปแบบภาษา มอร์โรว์ (Morrow) ได้เสนอแนะเทคนิคการฝึกรูปแบบภาษา 3 ประการ ซึ่งผู้สอนอาจนำไปใช้โดยลำพังหรือสอดแทรกเข้าไว้ในกระบวนการเรียนการสอน

3.1 ช่องว่างด้านข้อมูล (Information gap) ในชีวิตจริงนั้นการสื่อสารเกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองคนหรือมากกว่า โดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่าง ในขณะที่คนอื่น ๆ ไม่รู้ และต้องการสื่อความหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลนั้น ในชั้นเรียนภาษาศาสตร์ก็มีกิจกรรมที่สร้างสถานการณ์

ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลจากคนอื่นเพื่อลดช่องว่างด้านข้อมูล เป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน

3.2 การเลือก (Choice) เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกรูปแบบไวยากรณ์ที่เหมาะสมใช้ในการสนทนาสื่อความหมายกัน แบบฝึกหัดที่มีลักษณะ เช่นนี้คือ ผู้ร่วมสนทนามีโอกาสเลือกว่าจะพูดอะไร อย่างไร หรือจะใช้ภาษาอย่างไร ช่วยให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างแท้จริง

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) โดยปกติเมื่อคนเราใช้ภาษาสื่อความหมายกับผู้อื่นย่อมมีจุดมุ่งหมายไว้อย่างไร และผู้ร่วมสนทนาจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับมาเป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับในการสร้างกิจกรรมหรืองานปฏิบัติต้องคำนึงถึงเรื่องนี้ด้วย เมื่อนักเรียนได้กระทำกิจกรรมแล้วต้องได้รับทราบถึงความสามารถของตนเองว่าใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสมหรือไม่

4. การเรียนรู้เกิดจากการได้ลงมือปฏิบัติจริง (To learn it, do it) ครูต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมเชิงสื่อสารในสถานการณ์จริง หลังจากที่ได้เรียนรู้วิธีการใช้ภาษาแล้ว นักเรียนควรได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยที่เป็นผู้ปฏิบัติการฝึกใช้ภาษาด้วยตนเอง ครูผู้สอนจะมีบทบาทเป็นผู้คอยแนะนำช่วยเหลือในขณะฝึก การฝึกโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารจะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อความหมายได้ดี

5. ข้อผิดพลาดของนักเรียนไม่ถือว่าเป็นความผิดร้ายแรง (Mistakes are not always a mistake) ในการฝึกใช้ภาษาที่เรียน แม้ว่าจะมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์หรือการออกเสียงก็ไม่ถือว่าเป็นความผิดที่สำคัญ ผู้สอนไม่ควรเคร่งครัดต่อข้อผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะจะทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเองที่จะใช้ภาษาต่างประเทศหรือไม่กล้าที่จะแสดงออก

เบิร์ดและดูลีย์ (Burt and Dulay, 1983 : 40 - 45) กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า

1. สื่อและภาษาที่ใช้สอนควรมีลักษณะที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายได้ ควรเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวผู้เรียน

2. การสอนไม่ควรมุ่งเน้นรูปแบบของภาษารูปแบบใดโดยเฉพาะ ควรปรับเปลี่ยนเนื้อหาในสื่อการเรียนให้เหมาะสมกับผู้เรียน คือ สอนรูปแบบที่นักเรียนนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

3. กิจกรรมการเรียนการสอนควรเป็นกิจกรรมที่มีลักษณะการสื่อสาร (Communicative interactions) ซึ่งเหมาะกับระดับของนักเรียน กล่าวคือ การเรียนภาษาใหม่ของนักเรียนอาจต้องผ่านรูปแบบการสื่อสารในลักษณะต่าง ๆ 3 ลักษณะ ดังนี้

3.1 การสื่อสารแบบไม่มีการโต้ตอบ (One-way communication) เช่น การดูภาพยนตร์หรือทีวี การฟังวิทยุ และการอ่านหนังสือ หรือวารสารต่าง ๆ เป็นต้น

3.2 การสื่อสารแบบใช้ท่าทางโต้ตอบ (Partial two-way communication) คือ การที่ผู้เรียนโต้ตอบโดยอาจใช้ภาษาแม่ หรือใช้ท่าทางโต้ตอบ เช่น พยักหน้า

3.3 การสื่อสารแบบโต้ตอบด้วยคำพูด (Full-two-way communication) คือ ผู้เรียนมีบทบาทเป็นทั้งผู้รับสารและผู้ส่งสารโดยใช้ภาษาที่เรียน เช่น การสนทนากับชาวต่างประเทศ ผู้เรียนภาษาแต่ละคนอาจมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาโดยผ่านรูปแบบของการสื่อสารข้างต้นในเวลาที่แตกต่างกัน กิจกรรมที่จัดอาจอยู่ในรูปของกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่ม โดยที่ครูต้องสังเกตระดับความพร้อมในการใช้ภาษาของผู้เรียน และจัดกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับต่าง ๆ กัน เพื่อให้คนที่อ่อนอาศัยคนเก่งในการฝึกใช้ภาษาได้โดยปราศจากความกลัว ในขณะที่ทำกิจกรรมผู้เรียนอาจใช้ภาษาผิด แต่ครูอาจไม่เพ่งเล็งการแก้ไขข้อผิดพลาดมากไปกว่าการสื่อสารของผู้เรียน

4. ในการสอนควรควรใช้ภาษาอังกฤษและอาจใช้สื่ออื่น ๆ ช่วยในการสอน เช่น ภาพยนตร์ ฟิล์มสตริป เทป ฯลฯ

นอกจากนี้ ดูเลย์, เบิร์ต และ แครชเชน (Dulay, Burt and Krashen. 1982 : 263 - 269) ได้เสนอแนวทางและเทคนิควิธีสอนภาษาเพื่อสื่อสารไว้ดังนี้

1. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริงมากที่สุด
2. ในระยะเริ่มต้นของการสอนไม่ควรบังคับให้ผู้เรียนพูดถ้ายังไม่พร้อม เทคนิคในการสอนอาจทำได้โดยไม่ต้องให้ผู้เรียนตอบเป็นภาษาที่สอง ให้ใช้ภาษาแม่ได้
3. ใช้อุปกรณ์และสื่อช่วยในการสอนให้ผู้เรียนเข้าใจง่ายขึ้น
4. ผู้สอนควรมีวิธีทำให้ผู้เรียนไม่เครียดในเวลาเรียน
5. ควรมีแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์สำหรับนักเรียนผู้ที่ได้ฝึกทำบ้าง
6. ควรศึกษาความสนใจของผู้เรียนและแทรกความสนใจนั้นไว้ในบทเรียน
7. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียนเพื่อช่วยให้ผู้เรียนไม่อายเวลาตอบผิด

8. ในการสอนการสนทนา ควรสอนประโยคที่จะนำไปใช้ได้
 9. ำให้เข้าใจว่าผู้เรียนไม่สามารเรียนรูปแบบต่าง ๆ ของภาษาได้พร้อมกัน บางรูปแบบผู้เรียนสามารถใช้ได้ก่อนรูปแบบอื่น
 10. เวลาสอนไม่ควรใช้ภาษาแรกเป็นเทคนิคในการสอน
- สาระสำคัญตามทฤษฎีและหลักการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร พอสรุปได้ดังนี้ คือ**
1. การเรียนการสอนภาษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาที่เรียนสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม โดยเน้นเรื่องการใช้ภาษาตามหน้าที่ภาษา (Language functions) มากกว่ารูปแบบของภาษา (Forms) นั้นหมายถึง ผู้เรียนจะต้องสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามความมุ่งหมายของตนเองตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้
 2. เน้นให้ผู้เรียนแสดงออกโดยใช้ภาษาที่เรียน การดำเนินการสอนจึงต้องอาศัยสื่อเทคนิควิธีการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งลักษณะเป็นการสื่อสาร เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย และเป็นการสร้างแรงจูงใจและสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา ตลอดจนเป็นการลดความวิตกกังวลหรือความตึงเครียดในขณะที่เรียนอีกด้วย
 3. เน้นความสามารถในการสื่อความหมายเป็นอันดับแรก ส่วนความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็นอันดับรองลงมา

การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดกิจกรรมเสริมบทเรียน ทั้งนี้เพราะวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา ดังที่วิลกินส์ (Wilkins. 1972 : 176) ได้กล่าวว่า สิ่งสำคัญของการสอนภาษา คือ การช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้ภาษาที่เรียน การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น นอกจากจะเน้นให้ผู้เรียนมีความรู้ด้านเนื้อหาแล้ว ยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง จึงต้องอาศัยกิจกรรมเป็นเครื่องมือใช้ในการฝึกภาษาของผู้เรียน ดังที่ประพาศน์ พททธิประภา. (2528 : 66 - 67) ได้กล่าวว่าการสอนภาษาให้เกิดการสื่อสารได้อย่างแท้จริงในสภาพการณ์ของห้องเรียนนั้น ส่วนใหญ่ทำได้เพียงในรูปของกิจกรรมเชิงสื่อสารเท่านั้น ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับความคิดของพอลสตัน (Paulston. 1978 : 33) ที่ว่าบางครั้งการใช้

ภาษาเพื่อการสื่อสารก็ไม่สามารถทำได้ด้วยวิธีสอน แต่ส่วนใหญ่นั้นจะได้จากการมีโอกาสนั้นที่เรียนรู้อาจจากการจัดกิจกรรมในชั่วโมงเรียนภาษาตนเอง จอห์นสัน (Johnson. 1982 : 150) ได้แสดงความคิดเห็นว่าการสอนเพื่อให้เกิดขบวนการสื่อสารนั้น นักเรียนจะต้องได้รับการฝึกในลักษณะของการทำงานปฏิบัติ (Task-oriented activities) คือ การให้นักเรียนฝึกใช้ภาษาโดยการทำกิจกรรมที่มีภาระงานประกอบ ส่วนลิทเทิลวูดและมอร์ริว (Littlewood. 1981 : 22 ; Morrow. 1981 : 62) ได้เสนอแนะกิจกรรมสำหรับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ กิจกรรมที่มีลักษณะเป็นการหาข้อมูลเพิ่มเติม โดยการจัดกิจกรรมให้มีช่องว่างด้านข้อมูล (Information gap) เพื่อกระตุ้นให้เกิดความสนใจเรียนมากขึ้น เพราะเขามีโอกาสใช้ภาษาติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกันอย่างมีความหมาย และช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนอีกด้วย

ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981 : 20 - 64) แบ่งกิจกรรมเชิงสื่อสารออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้ คือ

1. กิจกรรมเชิงสื่อสารโดยเน้นหน้าที่ของภาษา (Functional communication activities) จุดประสงค์หลักของกิจกรรมแบบนี้ คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาที่เขาเรียนรู้ เพื่อจะสื่อความหมายให้ผู้อื่นทราบอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด โดยการเน้นหน้าที่ของภาษาที่มีไว้สื่อสารซึ่งกันและกัน กิจกรรมแบบนี้ไม่เน้นเรื่องการสื่อสารอย่างถูกต้องเหมาะสมตามสภาพของสังคม แนวคิดพื้นฐานสำคัญ คือ ช่องว่างด้านข้อมูล (Information gap) กิจกรรมแบบนี้เป็นกิจกรรมที่เน้นความจำเป็นในการสื่อความหมาย ผู้สอนจะต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนต้องอาศัยข้อมูลจากผู้ร่วมกิจกรรมคนอื่น หรือการนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ต่อเพื่อลดช่องว่าง (Gap) ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกันจึงจะประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมนั้น ๆ ดังนั้น กิจกรรมในแบบนี้นักเรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลแก่กัน จึงก่อให้เกิดแรงจูงใจในการทำกิจกรรมเพราะเห็นความจำเป็นในการสื่อความหมายอย่างสมจริง กิจกรรมเชิงสื่อสารแบบนี้ ผู้เรียนจะสามารถใช้เพื่อการสื่อสารในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้ คือ

- 1.1 ใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน (Using language to share information) เช่น การหาความแตกต่างของรูปภาพที่มีความคล้ายคลึงกัน การสื่อสารกันโดยใช้รูปภาพในลักษณะต่าง ๆ การเรียงลำดับเรื่องหรือตำแหน่ง การค้นหาข้อมูลที่ขาดหายไป การค้นหาความลับ การทำตามคำแนะนำ เป็นต้น

1.2 ใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็น (Sharing and processing information) กิจกรรมแบบนี้นอกจากผู้เรียนจะต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลกันแล้วยังต้องอาศัยการอภิปรายหรือการประเมินค่าข้อมูลที่ได้เพื่อหาทางแก้ปัญหา นั้น เช่น การเรียงลำดับเรื่อง การสืบค้นข้อมูลเพื่อแก้ปัญหา เป็นต้น

1.3 ใช้ภาษาเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและนำมาใช้แก้ปัญหา (Processing information) เช่น การสร้างสถานการณ์ที่เป็นปัญหาแล้วให้ผู้เรียนอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อหาทางแก้ปัญหานั้น เป็นต้น

2. กิจกรรมที่เน้นการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction activities) กิจกรรมแบบนี้นอกจากจะเน้นหน้าที่ของภาษาแล้ว ยังมุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามบทบาททางสังคม โดยสมมติสถานการณ์ทางสังคมขึ้นให้เหมือนกับสังคมในชีวิตจริง ครูสามารถใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคม (Social context) เพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาติดต่อสื่อสารกัน แต่อย่างไรก็ตามการใช้ห้องเรียนเป็นบริบททางสังคม เพื่อให้เกิดการสื่อสารกันนั้นมีข้อจำกัด เนื่องจากนักเรียนจะมีบทบาทน้อย คือ มีสัมพันธภาพทางสังคม (Social relationships) ระหว่างครูกับนักเรียนเท่านั้น ซึ่งในชีวิตจริงแล้วยังต้องมีบทบาทอื่นอีกมากที่นักเรียนจะต้องแสดง กิจกรรมที่ดีที่สุดจะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม คือ การแสดงบทบาทสมมติ (Role-playing) เพราะนักเรียนสามารถสวมบทบาทต่าง ๆ ที่นักเรียนจะมีโอกาสนำไปประยุกต์ใช้ในในชีวิตจริง เช่น ระหว่างลูกค้ากับคนขาย พยาบาลกับคนป่วย เป็นต้น ครูอาจจัดกิจกรรมอื่นในลักษณะสัมพันธ์กับการแสดงบทบาทสมมติ เช่น หลังจากการอภิปรายเกี่ยวกับปัญหานักเรียนสอ่ดคแล้ว ครูให้นักเรียนช่วยกันแต่งบทสนทนาเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วจึงแสดงบทบาทสมมติ หรือในทางกลับกันครูอาจใช้บทสนทนาเป็นสื่อให้นักเรียนได้อภิปรายกันแล้วจึงแสดงบทบาทสมมติ การแสดงบทบาทสมมติทำได้ 3 ประเภท คือ

2.1 การแสดงบทบาทสมมติโดยครูกำหนดบทสนทนาให้ (Role-playing controlled through cued dialogue)

2.2 การแสดงบทบาทสมมติโดยครูกำหนดบทพูด และข้อมูลบางอย่างให้ (Role-playing controlled through cues and information)

2.3 การแสดงบทบาทสมมติโดยครูวางกรอบเรื่องให้ (Improvisation)

จอห์นสัน (Johnson. 1982 : 163 - 175) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
ต้องยึดหลักดังนี้ คือ

1. หลักการถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle) การจัด
กิจกรรมที่ผู้เรียนต้องนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านหรือการฟังมาถ่ายทอดให้อยู่ในรูปอื่น เช่น การอ่าน
หรือฟังข้อความหรือบทสนทนาแล้วนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านหรือฟังนั้นมาเติมลงในตาราง กราฟ
แผนภูมิ และแบบฟอร์มต่าง ๆ เป็นต้น

2. หลักการลดช่องว่างด้านข้อมูล (The Information Gap Principle) ในชีวิตจริง
นั้นการสื่อสารเกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองคนหรือมากกว่า โดยที่คนใดคนหนึ่งรู้ข้อมูลบางอย่างในขณะที่
คนอื่น ๆ ไม่รู้ และต้องสื่อสารความหมายกันเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการทราบ ในชั้นเรียนภาษาควรมี
กิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนมีความจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลจากคนอื่นเพื่อลดช่องว่างด้านข้อมูล

3. หลักการเชื่อมต่อข้อมูล (The Jigsaw Principle) เป็นหลักการที่ผู้เรียนต้องนำ
ข้อมูลที่ได้รับไปทำกิจกรรมต่อไปคล้ายลักษณะเป็นลูกจิ๊กซอว์ เช่น นักเรียนคนที่ 1 อ่านแบบฟอร์มการ
สมัครงาน แล้วนำข้อมูลจากแบบฟอร์มเขียนเป็นจดหมายสมัครงาน นักเรียนคนที่ 2 อ่านจดหมาย
สมัครงาน แล้วนำข้อมูลจากจดหมายกรอกลงในแบบฟอร์มการสมัครงาน ทำสลับกันไป นักเรียนทั้ง
สองคนจะได้รับการฝึกอ่านและเขียนในเวลาเดียวกัน กิจกรรมนี้ตัดแบ่งให้นักเรียนคนที่ 1 อาศัย
ข้อมูลจากนักเรียนคนที่ 2 และในทางกลับกันให้นักเรียนคนที่ 2 ต้องอาศัยข้อมูลจากนักเรียนคนที่ 1
เพื่อทำกิจกรรมต่อไปได้ เช่น นักเรียนทั้งคู่จะต้องเขียนจดหมายสมัครงานแล้วแลกเปลี่ยนกันอ่าน
และนำข้อมูลกรอกลงในแบบฟอร์มการสมัครงาน เป็นต้น

4. หลักการทำงานร่วมกัน (The Task Dependency Principle) เป็นหลักการ
ที่นักเรียนจะต้องพึ่งพาอาศัยข้อมูลของกันและกันในการทำกิจกรรม นักเรียนแต่ละคนจะต้องทำงาน
ของตนให้ดีที่สุดเพื่อส่งข้อมูลให้เพื่อนไปทำงานต่อไป เช่น จากตัวอย่างข้อ 3 นักเรียนทั้งคู่
จะต้องเขียนจดหมายให้ได้รายละเอียดมากที่สุดเพื่อเพื่อนจะได้นำข้อมูลจากจดหมายนั้นกรอกลงใน
แบบฟอร์มการสมัครงานอย่างถูกต้องและได้รายละเอียดอย่างครบถ้วน

5. หลักการแก้ไขข้อบกพร่องของการสื่อสาร (The Correction for Content
Principle) ในการทำกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะการสื่อสารของนักเรียนนั้น ควรเน้นหลักการสื่อสาร
อย่างถูกต้อง หมายถึง ในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูมอบหมายให้ นั้น ครูจะต้องเป็น

ผู้ติดตามดูว่านักเรียนสามารถสื่อสารกันได้อย่างถูกต้องหรือไม่ นักเรียนเข้าใจข้อมูลที่เพื่อนส่งมาให้หรือไม่ หากนักเรียนสามารถเข้าใจและทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จก็ถือว่าการสื่อสารนั้นมีประสิทธิภาพ การแก้ไขข้อบกพร่องควรแก้ไขข้อบกพร่องของการสื่อสารมากกว่าการแก้ไขเพื่อความถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ เพราะการที่นักเรียนใช้ไวยากรณ์อาจทำให้ผู้คนที่สื่อสารด้วยไม่เข้าใจความหมายหรือเข้าใจผิดได้

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983 : 34 - 38) กล่าวถึงแนวทางการสอนภาษาต่างประเทศและการจัดกิจกรรมการสอนในห้องเรียนภาษาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การป้อนข้อมูลภาษาแก่ผู้เรียน (Language input) ฮาร์เมอร์มีความคิดเห็นสอดคล้องกับเครซเซนเกี่ยวกับการให้ปัจจัยป้อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ คือ การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมาย (Comprehensible input) โดยแบ่งรูปแบบของปัจจัยป้อนเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 Roughly-tuned input คือ การให้ปัจจัยป้อนทางภาษาที่มีระดับสูงกว่าความสามารถเดิมของผู้เรียน

1.2 Finely-tuned input คือ การให้ปัจจัยป้อนทางภาษาโดยการเรียนรู้แบบรู้ตัว (Conscious learning) เช่น การสอนเรื่อง the present simple โดยอาศัยวิธีการแบบพูดซ้ำ ๆ เรียกว่า ขั้นตอนนำเสนอทเรียน (Presentation) ขั้นนี้ครูเป็นผู้ควบคุมให้นักเรียนฝึกพูดในสิ่งที่เรียนซ้ำ ๆ อย่างถูกต้อง โดยใช้เทคนิคการดึงความรู้เดิมจากนักเรียน (Elicitation)

2. การกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียน (Language output) ซึ่งแบ่งออกเป็นลักษณะย่อย ๆ 2 ลักษณะ คือ

2.1 การฝึก (Practice output) หมายถึง การกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียนในบริบทต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างไปจากการใช้ภาษาในขั้นตอนนำเสนอทเรียน โดยการจัดกิจกรรมภาษาที่เน้นการใช้ภาษาใหม่ของผู้เรียนในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงมากที่สุด

2.2 การสื่อสาร (Communication output) หมายถึง การจัดกิจกรรมภาษาให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีจุดประสงค์หลักคือ การมุ่งงานปฏิบัติเชิงสื่อสาร (Communication task) ซึ่งต้องอาศัยความรู้ทางภาษาที่นักเรียนเคยเรียนรู้มาใช้พัฒนาทวิในการสื่อสาร

ธรรมชาติของการสื่อสารเกิดขึ้นจากการมีผู้พูดกับผู้ฟัง หรือผู้เขียนกับผู้อ่าน ทักษะการฟัง และทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะการรับสาร (Receptive skills) และทักษะการพูดและทักษะการเขียนถือว่าเป็นทักษะการสื่อสาร (Productive skills) ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1983 : 45 - 46) เสนอขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการสื่อสารไว้ 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นการนำเสนอบทเรียน (Introduction stage or presentation) เป็นขั้นการนำเสนอข้อมูลทางภาษาใหม่แก่ผู้เรียน โดยการให้ตัวอย่างการใช้ภาษาและความหมายของประโยคตามบริบทหรือสถานการณ์นั้น ๆ อย่างเพียงพอที่นักเรียนจะเห็นหรือฟังรูปแบบการใช้ภาษาและความหมายของสิ่งที่สอนนั้นอย่างชัดเจน ซึ่งอาจอาศัยเทคนิคต่าง ๆ คือ

1.1 การนำเข้าสู่บทเรียน (Lead-in) เป็นการชี้แนะบริบทการใช้ภาษา การอธิบายความหมายของคำศัพท์หรือรูปแบบประโยคที่ช่วยให้เข้าใจความหมายของสิ่งที่สอน

1.2 การดึงความรู้เดิมจากนักเรียน (Elicitaiton) เป็นการตรวจสอบความรู้ของนักเรียนโดยการตั้งคำถามนักเรียนหรือการให้นักเรียนถามครูเพื่อให้แน่ใจว่านักเรียนพูดหรือเขียนประโยคนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนสามารถสร้างประโยคได้เอง จึงข้ามไปขั้นการฝึกต่อไป แต่ถ้านักเรียนยังพูดหรือเขียนไม่ได้ ครูจะต้องอธิบายและฝึกพูดหรือเขียนเพื่อเน้นความถูกต้องจนกว่านักเรียนสามารถสร้างประโยคได้เองอย่างถูกต้อง

1.3 การอธิบาย (Explanation) เป็นขั้นการอธิบายโครงสร้างประโยคหรือรูปแบบประโยคที่เป็นเนื้อหาใหม่ ครูมีบทบาทในการนำเสนอเรื่องที่จะสอนโดยให้นักเรียนฟังประโยคซ้ำ ๆ กันหลาย ๆ ครั้ง พร้อมทั้งเขียนประโยคบนกระดานดำเพื่อเน้นให้เห็นรูปแบบนั้น ๆ อย่างชัดเจน

1.4 การฝึกความถูกต้อง (Accurate reproduction) เป็นการฝึกในลักษณะการพูดซ้ำ ๆ ของนักเรียนโดยครูหากิจกรรมเป็นสื่อให้นักเรียนใช้ภาษาซ้ำ ซึ่งอาจพูดซ้ำพร้อมกันทั้งชั้น รายบุคคล และการฝึกพูดโดยให้ตัวแนะ หลังจากที่นักเรียนฝึกพูดและสามารถสร้างประโยคได้เองอย่างถูกต้องแล้ว ครูให้เขียนประโยคที่นักเรียนสร้างขึ้นนั้นด้วย

2. ขั้นการฝึก (Practice stage) เป็นขั้นที่ฝึกให้นักเรียนได้ใช้ภาษาที่เรียน โดยอาจฝึกในลักษณะการถาม-ตอบหรือพูดซ้ำ ๆ (Drill) หรือฝึกในลักษณะการสื่อสาร คือ การฝึกเป็นคู่ ๆ ซึ่งต้องอาศัยกิจกรรมต่าง ๆ ช่วยในการฝึกพูดหรือเขียน เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูลหรือหาข้อมูล

เพิ่มเติม (Information gap) เกมส์ต่าง ๆ และกิจกรรมสำหรับการฝึกพูด (Oral activities) เป็นต้น ในขั้นนี้ครูต้องเป็นผู้ชี้ให้นักเรียนเห็นข้อผิดพลาด โดยอาศัยเทคนิคต่าง ๆ ช่วยเน้นความไม่ถูกต้อง เช่น การให้นักเรียนพูดซ้ำ ครูพูดเน้นในสิ่งผิดด้วยน้ำเสียงและท่าทาง ให้นักเรียนทราบว่าตนทำผิด การใช้คำถาม "Is that correct ?" เป็นต้น ทั้งนี้ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนแก้ไขข้อผิดพลาดนั้นด้วยตนเอง

3. ขั้นการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสาร (Communicative activities) เป็นขั้นที่นักเรียนฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยอาศัยกิจกรรมเชิงสื่อสารเป็นเครื่องมือ โดยการฝึกเป็นคู่ ๆ และเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983 : 113 - 141) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเชิงสื่อสารสำหรับฝึกทักษะการสื่อสาร (Productive skills) ได้แก่ ทักษะการพูด และทักษะการเขียนไว้ดังต่อไปนี้

3.1 กิจกรรมสำหรับฝึกทักษะพูด (Oral communicative activities) แบ่งออกเป็น 7 ชนิด คือ

3.1.1 การระดมความคิดเพื่อการตัดสินใจ (Reaching a consensus) เป็นกิจกรรมที่สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนใช้ภาษาแสดงความคิดเห็นและอภิปรายเพื่อหาทางแก้ไข ปัญหาของสถานการณ์นั้น ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนพูดอย่างอิสระ

3.1.2 การปฏิบัติตามคำแนะนำ (Relaying instructions) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนต้องใช้ภาษาบอกผู้อื่นให้ปฏิบัติตามคำแนะนำ หรือขั้นตอนต่าง ๆ เช่น การสร้างสิ่งประดิษฐ์ ตามแบบที่กำหนดให้ (Models) เป็นต้น

3.1.3 เกมสื่อสาร (Communication games) เป็นเกมที่ยึดหลักการ ที่เน้นความจำเป็นในการสื่อสาร (Information gap) ได้แก่ เกมบรรยายและวาดภาพ (Describe and draw) เกมหาความคล้ายคลึงของภาพ (Find the similarities) และ เกมการบรรยายและการจัดเข้าพวก (Describe and arrange) เป็นต้น

3.1.4 การแก้ปัญห (Problem solving) เป็นกิจกรรมที่คล้ายกับการระดมความคิด คือ นักเรียนจะต้องเผชิญกับปัญหา และช่วยกันคิดหาทางแก้ไขปัญหจากสถานการณ์ที่กำหนดให้

3.1.5 การให้ภาษาโต้ตอบกัน (Interpersonal exchange) เป็นกิจกรรมที่นักเรียนใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัวโต้ตอบกัน เช่น การใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับสิ่งที่ชอบหรือไม่ชอบ เป็นต้น

3.1.6 การผูกเรื่อง (Story construction) กิจกรรมนี้นักเรียนในแต่ละกลุ่มรับข้อมูลเพียงบางส่วนของเรื่อง แล้วตั้งเป็นกลุ่มใหม่ผูกเรื่องและเรียงลำดับเรื่องจากข้อมูลของแต่ละคนทราบมาจากกลุ่มเดิม

ตัวอย่างการดำเนินกิจกรรมการผูกเรื่อง

1. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มตามจำนวนภาพที่แสดงเรื่องราวต่อเนื่องกัน เช่น มี 4 ภาพ ก็แบ่งจำนวนนักเรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ๆ ละ 6 คน โดยกำหนดให้สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มเป็น A B C D E F
2. นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับภาพกลุ่มละ 1 ภาพ ให้นักเรียนดูภาพและพยายามเก็บข้อมูลจากภาพให้มากที่สุด
3. ครูเก็บภาพคืนและบอกให้นักเรียนสร้างกลุ่มใหม่ตามอักษร A B C D E F ที่กำหนดไว้ นักเรียนในกลุ่มใหม่จะประกอบด้วยสมาชิกที่เคยเห็นภาพแต่ละภาพจากกลุ่มเดิม
4. ให้สมาชิกในกลุ่มใหม่ช่วยกันเล่าเรื่องจากภาพที่แต่ละคนเห็นมาจากกลุ่มเดิม แล้วผูกเป็นเรื่องและเรียงลำดับเรื่องตามความคิดเห็นของกลุ่ม
5. ขึ้นสุดท้ายครูเฉลยเรื่องและเรียงลำดับตามความเดิมของเรื่องนั้น ๆ และจะพบว่านักเรียนสามารถแต่งเรื่องใหม่ได้แตกต่างไปจากเรื่องเดิม

3.1.7 สถานการณ์จำลองและบทบาทสมมติ (Simulation and role play) เป็นกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อจำลองชีวิตเข้ามาใช้ในห้องเรียน โดยการกำหนดสถานการณ์ และบทบาทที่นักเรียนต้องแสดงและฝึกใช้ภาษาตามสถานการณ์และบทบาทนั้น ๆ

3.2 กิจกรรมสำหรับฝึกทักษะเขียน (Written Communicative Activities) กิจกรรมสำหรับฝึกทักษะพูดบางกิจกรรมก็นำมาดัดแปลงใช้ฝึกทักษะเขียนได้ เช่น การปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำ โดยให้นักเรียนเขียนคำแนะนำแทนการพูด เป็นต้น กิจกรรมสำหรับฝึกทักษะเขียนแบ่งออกเป็น

3.2.1 การปฏิบัติตามคำแนะนำ (Relaying instructions) เช่น การเขียนคำแนะนำให้สร้างสิ่งประดิษฐ์ตามแบบ เป็นต้น

3.2.2 การโต้ตอบกันทางจดหมาย (Exchanging letters) เช่น การเขียนและการตอบจดหมายเชิญ การเขียนแบบสมัครงาน เป็นต้น

3.2.3 เกมสการเขียน (Writing games) กิจกรรมนี้คล้ายกับกิจกรรมสำหรับฝึกพูด คือ การบรรยาย เช่น การเขียนลักษณะของเพื่อนนักเรียนแล้วให้ทายว่าเป็นใคร การเขียนบรรยายเหตุการณ์ในอดีต เป็นต้น

3.2.4 การฝึกความคล่องแคล่วในการเขียน (Fluency writing) กิจกรรมนี้ นำกิจกรรมการผูกเรื่องมาดัดแปลง โดยให้นักเรียนดูภาพเรื่องราวภายในเวลาที่กำหนดให้แล้วเก็บภาพคืน หลังจากนั้นให้เขียนบอกรายละเอียดของภาพที่เห็นให้มากที่สุด

3.2.5 การเขียนผูกเรื่อง (Story construction) การดำเนินกิจกรรมนี้ เหมือนกิจกรรมฝึกทักษะพูด แต่เปลี่ยนเป็นเขียนแทนการเล่าเรื่อง โดยให้นักเรียนเขียนประโยคจากภาพ แล้วให้เรียงลำดับเหตุการณ์ผูกเป็นเรื่องราวตามความคิดเห็นของกลุ่ม

3.2.6 การเขียนรายงานและโฆษณา (Writing reports and advertisements) กิจกรรมนี้ช่วยฝึกความสามารถในการเรียงลำดับเหตุการณ์และเรียบเรียงความคิด ซึ่งเหมาะสำหรับนักเรียนในระดับสูงขึ้นไป เพราะต้องใช้ความรู้ทางภาษาอังกฤษมาก

สำหรับทักษะการรับสาร (Receptive skills) ฮาร์เมอร์ และวิลลิส (Harmer. 1983 : 142 - 152 ; Willis. 1981 : 142) มีความคิดเห็นตรงกันว่า การที่ผู้อ่านหรือผู้ฟังจะรับสารได้ด้วยความเข้าใจต้องอาศัยทักษะเฉพาะ คือ

1. การเดาหรือการคาดคะเนเนื้อความของเรื่องที่อ่านหรือฟัง โดยอาศัยความรู้รอบตัว
2. การค้นหารายละเอียดของข้อมูลเฉพาะตอนใดตอนหนึ่งจากเรื่องที่อ่านหรือฟัง

(Scanning)

3. การเก็บใจความสำคัญโดยทั่ว ๆ ไปของเรื่องที่อ่านหรือฟัง (Skimming)
4. การวินิจฉัยความคิดเห็นและทัศนคติของผู้เขียนหรือผู้พูด
5. การเดาความหมายของคำศัพท์ของเรื่องที่อ่านหรือฟังจากบริบท

6. การใช้ความรู้เกี่ยวกับหน้าที่ภาษาและรูปแบบของข้อความต่อเนื่อง เช่น ความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ และความสัมพันธ์ของเรื่องที่อ่านหรือฟัง

นอกจากนี้ วิลลิสยังมีความเห็นว่าความเข้าใจเรื่องระดับเสียง และการเน้นเสียงมีส่วนช่วยในการตีความหมายของเรื่องที่ฟังได้ด้วย (Willis. 1981 : 134)

✓ การสอนทักษะการรับสารจะต้องเลือกรูปแบบของเนื้อหาที่ใช้สอนและดำเนินวิธีการสอนตามขั้นตอนดังนี้ คือ

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Lead-in) เป็นขั้นการเตรียมนักเรียนให้รู้จักหัวเรื่องของสิ่งที่อ่านหรือฟัง เพื่อช่วยให้นักเรียนสนใจติดตามเรื่อง
2. ขั้นชี้แจงการปฏิบัติงานของนักเรียน ขั้นนี้เป็นขั้นที่ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบ หลังจากการอ่านหรือฟังแล้วนักเรียนจะต้องทำอะไรต่อไป เช่น ตอบคำถาม นำข้อมูลมาเติมลงในแผนภูมิ ตาราง และการเล่าเรื่องที่อ่านหรือฟัง เป็นต้น
3. ขั้นอ่านหรือฟัง นักเรียนอ่านหรือฟังข้อความและปฏิบัติงานที่ครูกำหนดให้
4. ขั้นติดตามข้อมูลย้อนกลับ ครูติดตามดูผลที่นักเรียนปฏิบัติหลังจากการอ่านหรือฟัง ในขั้นนี้ นักเรียนช่วยระดมความคิดเพื่อตรวจคำตอบของกันและกัน โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมดูแลความถูกต้อง
5. ขั้นปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง ครูจัดกิจกรรมติดตามผลงานการอ่านและฟัง โดยมุ่งงานปฏิบัติแบบทักษะสัมพันธ์ เช่น เมื่ออ่านเรื่องจบแล้วให้นักเรียนจับกลุ่มอภิปรายแสดงความคิดเห็น การอ่านหรือฟังแล้วนำข้อมูลที่ได้เติมลงในตาราง กราฟ และแบบฟอร์ม การย่อสรุปความเรื่องที่อ่านหรือฟัง และการแต่งบทสนทนา เป็นต้น

การจัดชั้นเรียน

การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนใช้ภาษาอย่างถูกต้อง โดยอาศัยการฝึกไวยากรณ์และคำศัพท์ภายใต้การควบคุมของครูและเพื่อให้มีความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างอิสระด้วยการทำกิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม การจัดกิจกรรมเพื่อฝึกความถูกต้องและความคล่องแคล่วควรจัดแบบรวมกันทั้งชั้น และแบบฝึกเป็นคู่หรือเป็นกลุ่ม โดยอาศัยการจัดรูปแบบของชั้นเรียนดังนี้ (Byrne. 1987 : 6 - 16)

1. การฝึกปรังกันทั้งชั้น โดยมีครูเป็นผู้ควบคุมการฝึกอย่างถูกต้อง เป็นการฝึกโครงสร้าง
วาทกรรม การออกเสียง ด้วยวิธีสอนแบบฟัง-พูด ได้แก่ การฝึกโดยวิธีเทียบแทนการฝึกถาม-ตอบ
เป็นต้น การจัดชั้นเรียนแบบฝึกปรังกันทั้งชั้นจัดตามแผนผัง ดังนี้

xx	xx
xx	xx
xx	xx
xxxxxxxxxxxxxxxx	
xxxxxxxxxxxxxxxx	

A		B	
xx	xx	xx	xx
xx	xx	xx	xx
xx	xx	xx	xx
xx	xx	xx	xx

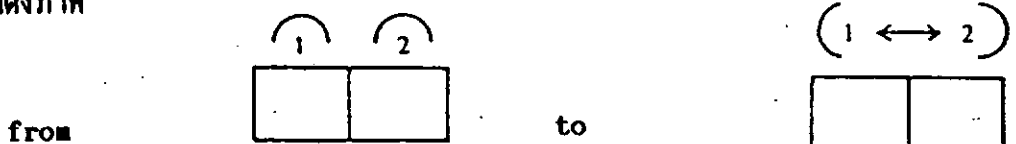
A	B	C
xxx	xx	xxx
xxx	xx	xxx
xxx	xx	xxx
xxx	xx	xxx

ภาพประกอบ 5 แสดงการจัดรูปแบบของชั้นเรียน

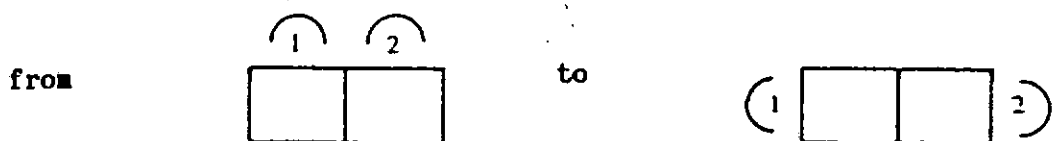
2. การฝึกเป็นคู่และเป็นกลุ่ม เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างอิสระโดยอาศัย
กิจกรรม ครูมีบทบาทเป็นผู้จัดการคอยกระตุ้นให้นักเรียนใช้ภาษาที่เรียนและตรวจสอบความถูกต้อง
อีท (Heath. 1982 : 19 - 22) เสนอแนะการจัดชั้นเรียนในเวลาทำกิจกรรมดังนี้

2.1 การจัดกิจกรรมคู่ที่ไม่มีการฝึกเขียน จัดโดยให้นักเรียนสองคนนั่งหันหน้า

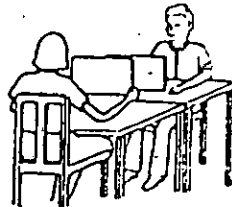
เข้าหากันดังภาพ



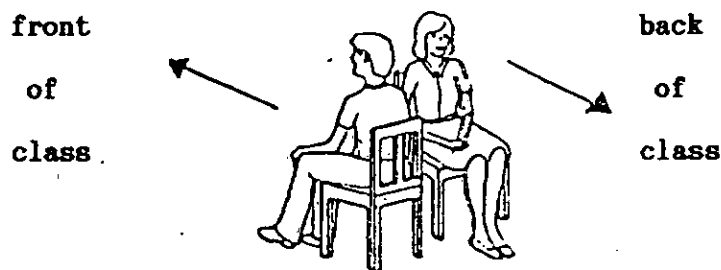
2.2 การจัดกิจกรรมคู่ที่มีการฝึกเขียน จัดให้นักเรียนเลือนโต๊ะและนั่งดังภาพ



2.3 การจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล (information gap) ในการจัดกิจกรรมชนิดนี้ ต้องใช้กระดาษแข็งกั้นไว้ระหว่างนักเรียนสองคน เพื่อป้องกันมิให้นักเรียนเห็นข้อมูลของกันและกัน

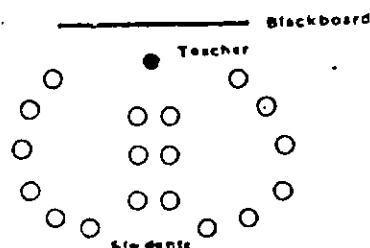


2.4 การนั่งแบบแทงก์ (Tango-Seating) โดยจัดที่นั่งดังภาพ (อ้างอิงมาจาก Samuda and Bruton. 1981)

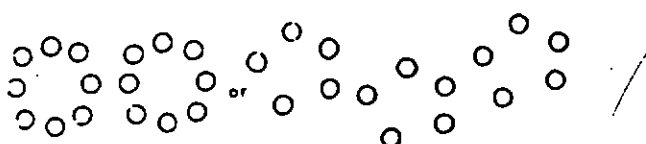


ภาพประกอบ 6 แสดงการจัดชั้นเรียนสำหรับกิจกรรมคู่

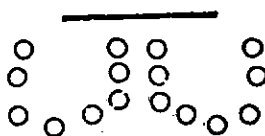
การจัดกลุ่มนักเรียนเวลาทำกิจกรรมควรจัดแบ่งนักเรียนอย่างง่ายและสะดวกรวดเร็ว การจับคู่หรือจัดกลุ่มไม่จำเป็นต้องมีจำนวนนักเรียนเท่ากันในแต่ละกลุ่ม ควรจัดตามสภาพการณ์ของห้องเรียน กลุ่มใดมีจำนวนนักเรียน 3 คนในเวลาทำกิจกรรมคู่อาจให้สลับกันมีภายในกลุ่มนั้น การจัดที่นั่งนักเรียนหนึ่งคนในรูปเกือกม้าหรือตัวยู ช่วยให้นักเรียนเคลื่อนย้ายได้สะดวก ถ้าจำนวนนักเรียนในชั้นมีมากอาจจัดเป็นรูปเกือกม้าซ้อนกัน 2 แถว หรืออาจจัดเป็นรูปโค้งคล้ายอักษร พ ดังภาพ (Barnard. 1989 : 53)



การจัดให้นักเรียนนั่งแบบช่วยให้นักเรียนมองเห็นกันทุกคน และสามารถเคลื่อนย้ายได้สะดวกเวลาแบ่งกลุ่มย่อยดังภาพ



ถ้าห้องเรียนมีขนาดเล็กแคบและยาว จัดให้นักเรียนนั่งดังภาพ



ภาพประกอบ 7 แสดงการจัดรูปแบบของชั้นเรียนสำหรับการจัดกลุ่มนักเรียน

อย่างไรก็ตาม การจัดกลุ่มหรือจับคู่นักเรียนครูต้องเป็นผู้พิจารณาว่ากิจกรรมใด ควรจัดกลุ่มนักเรียนอย่างไร โดยต้องคำนึงถึงความยากง่ายของกิจกรรมด้วย การจัดกลุ่มหรือจับคู่นักเรียนเพื่อทำกิจกรรมอาจอาศัยรูปแบบการแบ่งกลุ่มนักเรียนได้ดังนี้ คือ

1. คณะนักเรียนเก่งและอ่อนในกลุ่มเดียวกัน หรือจับคู่คนเก่งกับคนอ่อน ในกรณีนี้คนเก่งจะได้มีโอกาสช่วยเหลือคนอ่อน นักเรียนบางคนจะเรียนรู้ได้ดีจากเพื่อนของตน คนเก่งก็จะภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อน เป็นการเพิ่มความมั่นใจในการช่วยเหลือผู้อื่นไปในตัว

2. แยกกลุ่มคนเก่งและคนอ่อน ในกรณีนี้ครูจะต้องพิจารณาว่ากิจกรรมนั้นไม่ยากเกินไปที่จะเป็นอุปสรรคสำหรับคนอ่อน และเป็นการช่วยให้นักเรียนที่เก่งไม่เบื่อบ่อยที่ต้องคอยช่วยเหลือคนอ่อน เขาจะได้มีโอกาสแสดงความสามารถของตน

3. เปลี่ยนกลุ่มหรือเปลี่ยนคู่ปเรื่อย ๆ ในขณะทำกิจกรรม คือ ไม่กำหนดตายตัวว่า นักเรียนคนไหนต้องอยู่กลุ่มนี้ตลอดไป ในกรณีนี้ช่วยให้นักเรียนได้เปลี่ยนแปลงประสบการณ์และปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ง่าย

4. สุ่มจำนวนนักเรียนในเวลาจัดกลุ่ม กล่าวคือ จัดกลุ่มหรือจับคู่นักเรียนโดยไม่เจาะจงว่าใครเก่งหรืออ่อน

5. จัดกลุ่มหรือจับคู่เรียนที่นิ่งากลับกัน

การจัดกิจกรรมคู่และกลุ่มสำหรับการฝึกใช้ภาษานั้น ช่วยเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างครบถ้วน กล่าวคือ ได้แสดงออกทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน (Vincent. 1983 : 40 - 41) ช่วยสร้างบรรยากาศที่ดี เพราะนักเรียนได้รับความสนุกสนานในขณะที่มีการปฏิสัมพันธ์กัน การทำกิจกรรมคู่และกลุ่มนักเรียนจะต้องทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้ช่วยเหลือกัน และแสดงความคิดเห็นหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เป็นการเตรียมตัวนักเรียนสำหรับชีวิตการทำงานในอนาคต

การทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ตามจุดประสงค์ของหลักสูตรได้เน้นถึงการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิธีการเรียนการสอนจึงควรเป็นแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ดังนั้น จึงต้องมีการวัดผลหรือประเมินผลว่าการเรียนการสอนนั้นได้ผลตรงตามจุดประสงค์หรือไม่ นั่นคือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับกาลเทศะหรือไม่

การทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจำเป็นต้องระบุสถานการณ์ กิจกรรม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่สื่อสารกันให้ชัดเจน เพราะการทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ความเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้น การทดสอบความสามารถในการสื่อสารจึงต้องมีบริบทเพื่อวัดความสามารถในการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ (กัญดา ธรรมมงคล. 2532 : 7 - 17)

นอกจากนี้ ในการสร้างแบบทดสอบยังต้องกำหนดระดับความสามารถ ซึ่งส่วนมากจะอิงรูปแบบของแวลเลท (Valette. 1977 : 20) คือ

1. ระดับกลไก ตัวอย่างพฤติกรรม ได้แก่ การเลียนเสียงคำได้
2. ระดับความรู้ความจำ ได้แก่ การรู้ความหมายของศัพท์ที่สอน การตอบคำถามที่เคยชิน การเขียนประโยคที่เคยชิน และเปลี่ยนแปลงหรือต่อเติมประโยคที่เคยชิน หรือการจับคู่ประโยคที่ได้ยินกับรูปภาพได้
3. ระดับกายโณ ได้แก่ การเดาความหมายของศัพท์จากบริบท การถ่ายทอดความหมายเดิม โดยให้รูปประโยคที่แตกต่างออกไป
4. ระดับสื่อความหมาย ได้แก่ การจับใจความได้ สื่อความหมายได้ โดยการพูด หรือเขียน หรือการแสดงออกทางสีหน้า และท่าทางประกอบการสื่อสาร
5. ระดับวิพากษ์วิจารณ์ ได้แก่ อ่านตีความถึงความคิดเห็นและทัศนคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ในผลการเขียน วิเคราะห์ได้

ในการทดสอบภาษาอังกฤษตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา แบ่งออกเป็น

1. แบบ formative หากวัตถุประสงค์ คือ การรู้จักคำศัพท์จำนวนหนึ่งในระดับรู้ความหมายและจำได้ และผู้สอนต้องการวัดว่าผู้เรียนรู้ศัพท์เหล่านั้นหรือไม่ การทดสอบนี้จะเป็นการทดสอบระดับความสามารถที่อยู่ในระดับความรู้ความจำ ถ้าต้องการทดสอบว่าผู้เรียนสามารถเดาความหมายของคำจากบริบทได้หรือไม่ เป็นการทดสอบในระดับกายโณ เพราะเป็นการกายโณทักษะการเดาความหมายของคำจากบริบท

2. แบบ Summative เป็นการวัดการสื่อสาร ดังนั้น ระดับความสามารถจึงเริ่มจากระดับกายโณเป็นอย่างต่ำ และส่วนใหญ่อยู่นะดับสื่อความหมาย การวิพากษ์วิจารณ์ตามลำดับ

ลักษณะข้อทดสอบเพื่อการสื่อสาร

การทดสอบความสามารถในการสื่อสารควรวัดความสามารถของผู้เรียนที่จะพูดหรือเขียนอย่างเข้าใจความหมาย ไม่ใช่วัดความถูกต้องเกี่ยวกับภาษา เช่น การทดสอบที่ให้เติมรูปคำกริยาหรือท้องจำบทสนทนา (Valette. 1977 : 12 ; Savignon. 1983 : 247) ดังนั้น สิ่งสำคัญของการทดสอบก็คือ การเน้นความหมาย มีจุดใดจุดหนึ่งของไวยากรณ์ ลักษณะของข้อทดสอบควรคล้ายคลึงกับกิจกรรมการเรียนการสอน คือ เน้นความหมายเพื่อการสื่อสาร กิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียนบางอย่างจะนำมาใช้ในการทดสอบได้ลำบาก แต่มีกิจกรรมบางอย่างที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้เป็นข้อทดสอบได้ คือ

1. การถ่ายโอนข้อมูล (Information transfer) ถ่ายทอดข้อมูลที่อ่านจากข้อความ เป็นตารางหรือแผนภูมิ

2. การเติมข้อมูลที่ขาดหายไป (Information gap) โดยเน้นด้านความหมาย

กาญจนา พรานพาล (2530 : 139 - 140) กล่าวถึงแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถ ในการสื่อสาร ควรมีลักษณะดังนี้

1. ลักษณะของภาษาที่นำมาทดสอบควรเป็นภาษาที่ใช้ในสภาพความเป็นจริงที่ใช้ในการ สื่อสาร คือ อยู่ในระดับที่มีข้อความสมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ มีความเป็น ธรรมชาติ สมเหตุสมผล อยู่ในบริบทและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนเพื่อการ สื่อสาร

2. วัตถุประสงค์ในการวัดควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนและตรงกับ ความต้องการของผู้เรียน เนื้อหาของข้อทดสอบอาจนำมาจากด้านการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ในการศึกษาและในการประกอบอาชีพ

3. การออกข้อสอบควรคำนึงถึงความสามารถ และประสบการณ์ของผู้เรียนและการ ตัดสินความสามารถของผู้เข้าสอบ ควรพิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนดว่าบรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องใด เพราะฉะนั้นการตัดสินแบบอิงกลุ่มจึง ไม่เหมาะกับการทดสอบความสามารถในการสื่อสาร

4. รูปแบบการสื่อสารมีหลายลักษณะ ทั้งแบบมีการโต้ตอบและไม่มีการโต้ตอบ ข้อสอบควร สอดคล้องกับรูปแบบการสื่อสารด้วย บางครั้งอาจใช้การทดสอบแบบเขียนตอบ บางครั้งต้อง สืบเนื่องจากพฤติกรรมในชั้นเรียน และบางครั้งอาจให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง

5. การทดสอบไม่ควรแยกการใช้ภาษาจากสถานการณ์ แต่ในกรณีที่จัดสอบไม่ได้ ควรใช้ สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่สุด ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการจำลองสถานการณ์

6. การทดสอบควรวัดความสามารถในด้านความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์ โครงสร้างการใช้ ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร แต่ไม่ควรแยกวัดแต่ละองค์ประกอบเพราะในการใช้ ภาษาจริง ๆ ต้องใช้ทุกองค์ประกอบไปพร้อม ๆ กัน ผู้ออกข้อสอบควรศึกษาว่าในแต่ละวัตถุประสงค์ ของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร องค์ประกอบใดมีบทบาทสำคัญมากกว่าที่ช่วยให้ประสบผลสำเร็จ ในการสื่อสาร และให้น้ำหนักองค์ประกอบนั้นมากกว่าองค์ประกอบอื่น

7. ความสามารถในการสื่อสารเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง การทดสอบเป็นเพียงการวัดความสามารถในช่วงเวลาหนึ่ง จึงควรมีการประเมินผลแบบต่อเนื่อง ซึ่งอาจใช้วิธีอื่นนอกเหนือจากการทดสอบมาพิจารณาด้วย

รูปแบบของข้อทดสอบ

ถึงแม้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจะมุ่งการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่สมจริง แต่ในการทดสอบนั้นยังมีข้อจำกัดหลายอย่าง จึงมีการปรับรูปแบบของข้อสอบให้คล้ายสถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุด รูปแบบของข้อทดสอบที่อาจใช้ในแบบทดสอบการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีดังนี้

1. แบบให้ตอบคำถาม
2. เติมข้อความให้สมบูรณ์
3. แบบถ่ายทอดข้อมูลเป็นตาราง แผนภูมิ
4. แบบมีตัวเลือก
5. แบบโคลซ์

ในการทดสอบที่มีผู้ทดสอบเป็นจำนวนมากและต้องตรวจในเวลาอันจำกัด จึงจำเป็นต้องใช้แบบทดสอบแบบปรนัย แบบมีตัวเลือก ในการใช้ข้อทดสอบแบบมีตัวเลือกจะต้องระวังมิให้ตัวเลือกนั้นแสดงถึงการทดสอบไวยากรณ์มากกว่าความหมาย

งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

งานวิจัยภายในประเทศ

สำหรับงานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นมีผู้ทำการศึกษาวิจัยโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถของนักเรียนในด้านการฟัง ได้แก่ วิไลวรรณ วรรณสุทธิ์ (2526 : 50) ซึ่งศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด ชลาลัย คงแก้ว (2527 : 69 - 70) ศึกษาความสามารถของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดน่าน เขตการศึกษา 9 และทเมะนิยา เลิศลาย (2528 : 84 - 85) ศึกษาสมรรถภาพด้านการฟัง

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสะเดา "ขรรค์ชัย-กัมพลานนท์อนุสรณ์" อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา ผลปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับที่อ่อนมาก กล่าวคือ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 55.20, ร้อยละ 48.87 และร้อยละ 36.06 ตามลำดับ

ในปีพ.ศ. 2529 วันทนี สัทพ์ทิม (2529 : 97) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนของรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นโรงเรียนเอกชน 6 แห่ง โรงเรียนรัฐบาล 6 แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและเอกชนได้คำชี้แจงเลขคณิตรวมทุกทักษะสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม และเมื่อพิจารณาแต่ละทักษะพบว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลได้คะแนนสูงสุดแก่ทักษะการเขียน รองลงมาคือ ทักษะการฟังและการอ่าน ตามลำดับ แต่นักเรียนโรงเรียนเอกชนได้คะแนนสูงสุดในการอ่าน รองลงมาคือ การเขียน และการฟัง-พูด ตามลำดับ ส่วนการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนพบว่า คำชี้แจงเลขคณิตรวมทุกทักษะ และในทักษะฟัง-พูด และทักษะเขียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่คำชี้แจงเลขคณิตทักษะการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

บองรัตน์ นิลดา (2531 : 138 - 139) ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอน 3 วิธี คือ กลุ่มทดลอง กลุ่มที่ 1 เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 เรียนโดยวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนโดยวิธีทั้ง 3 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 มีความสามารถสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2 สำหรับเรื่องแรงจูงใจพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนเรื่องความวิตกกังวลในการเรียนนั้นผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมมีความวิตกกังวลสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มที่ 2

งานวิจัยต่างประเทศ

เดลกาโด (Delgado. 1987 : 2926 - A) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการสื่อสารด้วยการพูดกับประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนธุรกิจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนของมหาวิทยาลัยเอกชนในเมืองเบโตรีกิจจำนวน 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบรายงานความเข้าใจในการสื่อสารด้วยการพูด ใช้แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ คือ กลุ่มสูง กลาง และต่ำ แบบทดสอบประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามภูมิหลังทางการศึกษา จากผลการศึกษาพบว่า คะแนนความเข้าใจในการสื่อสารด้วยการพูดมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ไม่ว่านักเรียนจะมีความเข้าใจในการสื่อสารด้วยการพูดอยู่ในระดับใดก็ตาม ประสิทธิภาพในการเรียนภาษาอังกฤษย่อมอยู่ในระดับเดียวกัน

แยง (Yang. 1988 : 2611 - A) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการสอบ TOEFL และการประเมินค่าความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนที่เตรียมตัวจะไปศึกษาต่อ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 60 คน การประเมินค่าความสามารถในการสื่อสารทำโดยการทดสอบการพูด อันได้แก่ การสัมภาษณ์ การบรรยายภาพ และการรายงาน รวมทั้งการเขียนที่เน้นความสามารถทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา โดยมีเจ้าของภาษาเป็นผู้ทำการทดสอบและให้คะแนน จากผลการทดสอบพบว่า คะแนนการสอบ TOEFL ส่วนที่ 2 และ 3 ซึ่งเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาศาสตร์ และการประเมินค่าความสามารถในการสื่อสารมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่า คะแนนรวมการสอบ TOEFL มีความสัมพันธ์กับคะแนนความสามารถในการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนส่วนที่เป็นความเข้าใจการฟังมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อสารอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษโดยการใช้กิจกรรม

งานวิจัยภายในประเทศ

พาล์มเมอร์ และคนอื่น ๆ (Palmer. 1979 : 61 - 62) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยของแกล่น โดยการสร้างกิจกรรมการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะ เป็นเกมส์การสนทนา (Dialogue games) เมื่อนำมาใช้จะทำให้เกิดลักษณะของการควบคุมการสื่อสารของนักศึกษาให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ เขาทำการทดลองกับนักศึกษาสองกลุ่ม กลุ่มแรกใช้เครื่องมือที่เขาสร้างขึ้น กลุ่มที่สองสอนตามปกติ เช่น การฝึกด้านกลไก (Mechanical) การฝึกใช้รูปแบบภาษาอย่างมีความหมาย (Meaningful drill) ผลการวิจัยทำให้ทราบว่า นักศึกษากลุ่มควบคุมมีความสามารถสูงกว่ากลุ่มทดลองในเรื่องของความสามารถด้านไวยากรณ์ การออกเสียง และศัพท์ แต่ในเรื่องของทักษะต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่น ความเข้าใจด้านการอ่าน และการฟังนั้นนักศึกษาทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกัน แต่มีความแตกต่างกันในเรื่องของความสัมพันธ์ด้านการสื่อสารของตัวนักศึกษากับความสามารถด้านการเรียน นั่นคือ ในกลุ่มทดลองนักศึกษาที่เรียนดีจะมีความสามารถในการสื่อสารสูง นักศึกษาที่เรียนไม่ดีจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการสื่อสารต่ำ ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นความสามารถในการสื่อสารไม่ว่าจะสูงหรือต่ำไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลการเรียนของนักศึกษา

นันทพร คชศิริพงศ์ (2526 : 52 - 53) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนทางการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยวิธีแบบฝึกหัดที่มีเกมและ ไม่มีเกมประกอบ ผลปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทิ้งช่วง 1 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อทิ้งช่วงไป 2 สัปดาห์ ปรากฏว่าความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุดา ชาตรีนันท์ (2528 : 74) ได้ทำการวิจัยโดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู

สรุปผลการวิจัยได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อทิ้งช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทิ้งช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ศรีมาลา พิมพ์นิตย์ (2529 : 62) ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และการสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้คู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุษา น้อยทับทิม (2529 : 96) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบใช้กิจกรรมคู่ และวิธีสอนแบบใช้กิจกรรมตามปกติ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนการอ่านโดยใช้กิจกรรมคู่กับนักเรียนที่เรียนการอ่านโดยใช้กิจกรรมตามปกติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่มีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่เรียนโดยใช้กิจกรรมตามปกติ และในปีเดียวกันนี้ บงกช สัมพันธ์ (2529 : 86) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติกับกิจกรรมตามคู่มือครู โดยทำการทดลองกับนักเรียนจำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติ มีผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครู และนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติกับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู มีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติมีความสนใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครู และกุลชาติ โยสีดา (2529 : 77) ได้ศึกษาในลักษณะเดียวกัน คือ การสอนโดยใช้การแสดงบทบาทสมมุติ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะทั้ง -พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

* นกมล กลิ่นเจริญ (2530 : 48) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ เสริมบทเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนขอนแก่นวิทยายนจำนวน 100 คน สุ่มเป็น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 50 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการเสริมกิจกรรมที่ มุ่งงานปฏิบัติ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีการปกติ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าคะแนนเฉลี่ย ของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนกลุ่มทดลองมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และนักเรียนกลุ่มทดลองมีเจตคติต่อการเรียน ภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และในปีเดียวกันนี้ กุสุมา โชคบำรุง (2530 : 49) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษหลัก ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ระหว่างกลุ่มที่เรียน โดยการเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติกับนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ รวมทั้งการสำรวจ เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษภายหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์จำนวน 44 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 22 คน และกลุ่มควบคุม 22 คน กลุ่มทดลอง ได้รับการสอนโดยวิธีการเสริมกิจกรรมการสื่อสารที่มุ่งงานปฏิบัติจำนวน 20 กิจกรรม สำหรับ กลุ่มควบคุมได้รับการสอนตามขั้นตอนของคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลุ่มที่เรียนโดย การเสริมกิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมและมีเจตคติ ต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่ากลุ่มควบคุม

ต่อมาในปี พ.ศ. 2531 ได้มีผู้วิจัยในลักษณะเดียวกันอีก คือ อรสา บุระกิจ (2531 : 38) ศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดย การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเสริมบทเรียนกับการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียน สันติราษฎร์วิทยาลัยจำนวน 100 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 50 คน กลุ่มทดลอง

สอนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารเสริมบทเรียนจำนวน 12 กิจกรรม และกลุ่มควบคุมสอนตามวิธีปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีประสิทธิภาพในการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนตามวิธีปกติ และเบญจมาลย์ ชุนภักดี (2531 : 44) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของวิธีการสอนทักษะฟัง-พูดวิชาหลัก โดยการเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ Keith Johnson กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนถาวรานุกูล อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสงคราม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/2 จำนวน 45 คน และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6/3 จำนวน 40 คน โดยแยกนักเรียนทั้งสองกลุ่มเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการเสริมกิจกรรมเพื่อการสื่อสารตามหลักการของ Keith Johnson และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนทักษะฟัง-พูดด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนี้ นักเรียนกลุ่มทดลองมีความคิดเห็นต่อวิธีการเรียนการสอนในระดับที่ดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

งานวิจัยต่างประเทศ

เคลลี (Kelly. 1984 : 80 - 94) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แนวการสอนเขียนแบบกระบวนการ (The process Approach) โดยการใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร 7 ขั้นตอน กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษานามหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวการสอนแบบกระบวนการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีธรรมดา นอกจากนั้น ยังพบว่าการสอนเขียนแบบกระบวนการทำให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความกระตือรือร้นสูงมาก

แบร์รี่ (Barry. 1985 : 2423 - A) ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (Prewriting Activity) โดยใช้กิจกรรมอภิปรายกลุ่มย่อย แล้วสังเกตพฤติกรรมการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กิจกรรมก่อนการเขียนเป็นกิจกรรมทางสังคมที่มีประโยชน์ กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และยังช่วยบรรเทาความวิตกกังวลของนักเรียนที่มีต่อการเขียนด้วย

ไพคา (Pica. 1986 : 175) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง โดยเฉพาะเรื่องการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารต่าง ๆ โดยการให้นักเรียนทำกิจกรรมในลักษณะที่เป็นงานปฏิบัติ (Task) ต่าง ๆ เพื่อผลการเรียนรู้ภาษา โดยการเปรียบเทียบการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาของผู้เรียนในด้านการใช้ภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์ (Conversational modification) ไพคา และคณะ ได้ทำการศึกษาเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง ครั้งแรกศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบของการจัดงานปฏิบัติว่ารูปแบบใดจะมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง และต่อมาได้ศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของกรเข้าร่วมกิจกรรม หรือการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู 3 แบบ คือ แบบครูดำเนินกิจกรรมคนเดียว (Teacher-fronted situation) แบบกิจกรรมกลุ่มย่อย (Small group) และกิจกรรมแบบมีปฏิสัมพันธ์ (Dyad participation) (Doughty and Pica. 1986 : 305 - 325) ในการศึกษารูปแบบของงานปฏิบัติซึ่งมี 2 ลักษณะ คือ

1. งานที่เกี่ยวกับการอภิปรายเพื่อการตัดสินใจและการแก้ปัญหา (Discussion oriented and problem-solving task) เป็นงานที่ไม่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลกัน นักเรียนทุกคนมีข้อมูลเหมือนกันหมดและต้องปรึกษากันเพื่อทำการตัดสินใจ หรือแสดงความคิดเห็นเพื่อแก้ปัญหา และทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์
2. งานที่เกี่ยวกับการแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information gap task) เป็นงานที่นักเรียนแต่ละคนจะมีข้อมูลบางส่วนซึ่งแตกต่างจากคนอื่น และนักเรียนต้องอาศัยข้อมูลของทุกคนเพื่อนำไปแก้ปัญหา หรือทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ

จากผลการวิจัยพบว่างานในลักษณะที่ 1 ก่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์ทางภาษาน้อยกว่างานในลักษณะที่ 2 ซึ่ง เป็นงานที่ช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันและสื่อสารกันอย่างกว้างขวาง ส่วนผลการวิจัยรูปแบบการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนนั้นพบว่า การจัดกิจกรรมแบบผสมผสานระหว่างงานปฏิบัติแบบแลกเปลี่ยนข้อมูล และแบบการมีปฏิสัมพันธ์กลุ่มเอื้อประโยชน์ให้นักเรียนมีความสามารถในการสื่อสารมากที่สุด

วากเนอร์ (Wagner. 1987 : 4008 - A) ได้ศึกษาผลของการใช้บทบาทสมมุติในการเขียนจดหมายชักชวน โดยทำการทดลองกับนักเรียนระดับ 4 จำนวน 84 คน และระดับ 8 จำนวน 70 คน ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนเขียนจดหมายชักชวนถึงอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียน

โดยกลุ่มแรกให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมุติก่อนการเขียนจดหมาย กลุ่มที่สองสอนวิธีการเขียนโดยการอธิบายและยกตัวอย่างก่อนให้นักเรียนเขียนจดหมาย และกลุ่มที่สามให้นักเรียนเขียนจดหมายโดยไม่ได้รับการสอน ผลการทดลองพบว่า นักเรียนในกลุ่มที่หนึ่งที่แสดงบทบาทสมมุติก่อนการเขียนจดหมาย มีความสามารถในการเขียนจดหมายชักชวนได้ดีกว่านักเรียนในกลุ่มที่สองที่ได้รับการสอนแบบให้คำอธิบายและยกตัวอย่าง และนักเรียนในกลุ่มที่สามที่ไม่ได้รับการสอน โดยนักเรียนระดับ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุก ๆ กลุ่ม แต่ในระดับ 8 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะระหว่างกลุ่มที่หนึ่งที่ใช้การแสดงบทบาทสมมุติและกลุ่มที่สามที่ไม่ได้รับการสอนเท่านั้น

ฮิทช์ค็อก (Hitchcock. 1988 : 449 - A) ศึกษาการใช้กิจกรรมประกอบการสอนเพื่อช่วยนักเรียนถ่ายโอนความรู้จากการอ่านไปสู่การเขียนเรียงความ โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 สอนโดยวิธีการเรียงความ (Cause/effect essays) และใช้กิจกรรมระดมพลังสมองประกอบ แล้วจึงเขียนเรียงความ กลุ่มทดลองที่ 2 สอนโดยวิธีการอ่านเรียงความ (Persuasive essays) และใช้กิจกรรมเกี่ยวกับการเขียนประกอบ แล้วจึงให้นักเรียนเขียนเรียงความ จากผลการทดลองพบว่า การใช้กิจกรรมประกอบการสอนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเขียนเรียงความ และมีส่วนช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ในการอ่านและการเขียนของนักเรียนอีกด้วย

จากผลงานการวิจัยต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียน หรือใช้กิจกรรมประกอบการสอนมีผลต่อความสามารถในการใช้ภาษาและทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงกว่าวิธีการสอนตามปกติ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะสร้างกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน และศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับจินตนาการในการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเสริมบทเรียน

กิจนิสัยในการเรียน

คำว่า "นิสัย" คือ แนวโน้มของบุคคลในการแสดงพฤติกรรมจนเป็นกิจนิสัย และเป็นไปโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้รับการฝึกฝน หรือประสบการณ์ (Eysenck, Arnold and Meili. 1972 : 40)

แมดดอกซ์ (Maddox. 1963 : 2) กล่าวว่า นิสัยขึ้นอยู่กับโอกาสที่บุคคลจะประสบความสำเร็จหรือบังเกิดความพึงพอใจ กล่าวคือ พฤติกรรมใดที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ พฤติกรรมนั้น ๆ ก็จะถูกกระทำซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป

กิจนิสัยในการเรียนจึงเป็นพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่บุคคลมีความพึงพอใจและปฏิบัติเป็นประจำ โดยที่พฤติกรรมนั้นอาจมาจากทักษะในการเรียนและเทคนิคในการเรียน (Wren. 1968 : 1 - 4)

คำว่า "นิสัยในการเรียน" "ทักษะในการเรียน" และ "เทคนิคในการเรียน" มีความหมายที่คล้ายคลึงกันจนอาจทำให้เกิดความสับสน ในที่นี้เทคนิคในการเรียน หมายถึง กระบวนการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียน ซึ่งได้แก่ วิธีการศึกษาค้นคว้า กระบวนการแก้ปัญหา ส่วนทักษะในการเรียน หมายถึง การนำความสามารถพิเศษหรือวิธีการ มาใช้ให้เกิดประโยชน์กับการเรียน ซึ่งได้แก่ วิธีการอ่าน การจด และทำบันทึกย่อการสรุปและ การศึกษาค้นคว้าถึงวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการเรียน (สุวิมล ว่องวาณิช. 2523 : 19 - 20) จะเห็นได้ว่านิสัยในการเรียนเป็นพฤติกรรมที่สืบเนื่องมาจากทักษะในการเรียนและเทคนิคในการเรียน ในการสร้างกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาสำหรับนักเรียน อาจถือได้ว่าเป็นเทคนิคในการเรียนอย่างหนึ่ง ซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมทางด้านการเรียน ที่ปฏิบัติเป็นประจำ ดังนั้น กิจนิสัยในการเรียนจึงหมายถึง พฤติกรรมทางด้านการเรียนที่ปฏิบัติเป็นประจำ โดยที่พฤติกรรมนี้ส่วนหนึ่งมาจากเทคนิคในการเรียน คือ การฝึกใช้ภาษาโดยอาศัยกิจกรรมเชิงสื่อสาร รวมถึงวิธีการทำงานและการใช้เวลาอย่างเหมาะสมของนักเรียนด้วย

จาคอบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 105) กล่าวว่า กิจนิสัยในการเรียนเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของยุทธวิธีในการเรียนซึ่งเป็นองค์ประกอบในตัวผู้เรียน ในการเรียนการสอน

ภาษาต่างประเทศนั้นครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของผู้เรียน คือ

1. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน (Instruction factors) แบ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ 4 องค์ประกอบ คือ

1.1 คุณภาพการสอน ได้แก่ ความรู้ของครูเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่ตนสอนนั้นคือความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมนั้นดีพอ ความสามารถในการใช้ภาษาและท่าทางดี ยุทธวิธีที่ดีในการนำเสนอบทเรียน อุปกรณ์การสอน และระดับความสามารถส่วนบุคคลในการสอน และการตอบสนองต่อองค์ประกอบในตัวผู้เรียน

1.2 โอกาสในการเรียน ได้แก่ โอกาสการเรียนรู้ในห้องเรียน นั่นคือ จำนวนชั่วโมงเรียนในรายวิชา และเวลาเรียนทั้งหมดตลอดหลักสูตร และโอกาสในการเรียนรู้นอกห้องเรียน ได้แก่ โอกาสในการใช้ภาษานั้นเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง และโอกาสในการสื่อสารโดยตรงกับเจ้าของภาษา

1.3 ผลในการถ่ายโอนความรู้ ได้แก่ ขบวนการในการถ่ายโอนความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่

1.4 เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จากการใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยที่แบบทดสอบนั้นอาจวัดความสามารถทางภาษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษา หรืออาจวัดความสามารถทางการสื่อสารก็ได้ นอกจากการประเมินโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แล้ว ยังอาจประเมินจากการกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทางของการเรียน และการประเมินความก้าวหน้าทางการเรียน

2. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน (Learner factors) แบ่งออกเป็นองค์ประกอบย่อย ๆ 4 องค์ประกอบ คือ

2.1 ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นอยู่กับสติปัญญา และความสามารถทางภาษา

2.2 ความถนัด ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศ และองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดความถนัด

2.3 ความมานะพยายาม ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจในสัมฤทธิ์ ทัศนคติที่มีต่อครูผู้สอน

ความสนใจในภาษาที่เรียน ทศนคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ การตัดสินวัฒนธรรมของชนชาติอื่น ด้วยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเอง (Ethnocentrism) ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม (Anomie)

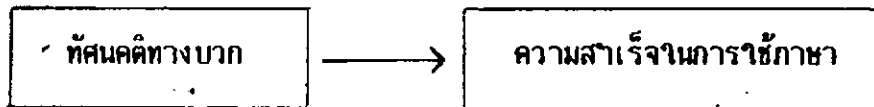
2.4 ยุทธวิธีในการเรียน ประกอบด้วยความสามารถในการรับความรู้ใหม่
ความสามารถในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ กิจนัยในการเรียน และการประเมินผล
ความสามารถของตนเอง

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม (Sociocultural factors) องค์ประกอบ
นี้ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง ผลงานทางด้านภาษาศาสตร์ ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่ง
ปรากฏในสังคม และผลที่เกิดจากองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษา
ที่เรียน ทศนคติต่อภาษานั้น การตัดสินวัฒนธรรมของชนชาติอื่นโดยอาศัยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเอง
และความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม ผลดังกล่าวนี้จะนำไปสู่สิ่งต่อไปนี้ คือ ความมานะพยายาม
ทศนคติที่มีต่อภาษา ซึ่งมีอิทธิพลต่อยุทธวิธีในการเรียนรู้ภาษาด้วย

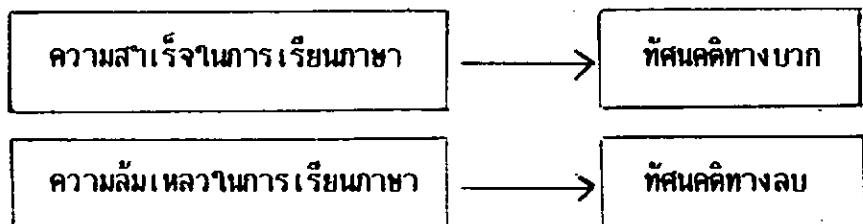
จากผลงานการวิจัยของนักวิจัยหลายคนสรุปได้ว่า องค์ประกอบในตัวผู้เรียนมีอิทธิพลต่อ
ความสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมากถึงร้อยละ 86 กล่าวคือ ความถนัดใน
การเรียนภาษาต่างประเทศร้อยละ 33 สติปัญญาร้อยละ 20 ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ
ร้อยละ 33 และที่เหลือร้อยละ 14 เป็นองค์ประกอบอื่น ๆ (Jakobovits. 1981 : 98)
จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบด้านความมานะพยายามซึ่งเกิดจากแรงจูงใจ ทศนคติ และความสนใจนั้น
มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศร้อยละ 33 ซึ่งในเรื่องนี้ ลิทเทิลวูด (Littlewood.
1984 : 51) ได้กล่าวไว้ว่าตนเองเดียวกันว่า ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น
องค์ประกอบทางด้านอารมณ์และความรู้สึก (Affective factors) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ
ในการเรียนภาษา องค์ประกอบดังกล่าว ได้แก่ ทศนคติ แรงจูงใจ และความสนใจ เป็นต้น

นอกจากนี้ แครชเชน (Krashen. 1981 : 21) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ทศนคติทางบวก
จะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนต้องการติดต่อเกี่ยวข้องกับเจ้าของภาษา ซึ่งทำให้ผู้เรียนได้รับข้อมูล
ในการรับรู้อย่างเข้าใจมากขึ้น และทศนคดียังมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอย่างแท้จริง
ทศนคติทางลบเป็นสิ่งบั่นทอนการรับรู้อย่างดี ดังนั้น ทศนคติสามารถเป็นได้ทั้งสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้
และเป็นอุปสรรคขัดขวางการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับทศนคติจะเป็นในทางใด ทศนคติจึงเป็นปัจจัยสำคัญ
ในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert, 1959 : 266 - 272) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีทัศนคติในทางบวกต่อภาษาที่เรียน ต่อเจ้าของภาษา และต่อกิจกรรมการเรียน จะมีผลทำให้เกิดการเรียนรู้ภาษานั้นได้อย่างรวดเร็วตามรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียน ดังนี้

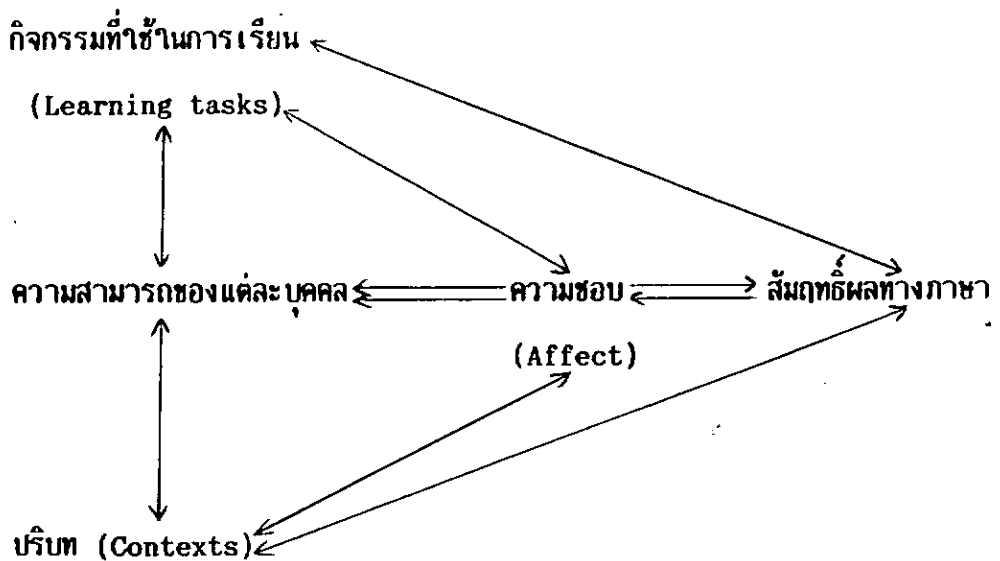


ส่วนซาวิญญอง (Savignon, 1983 : 112) มีความเห็นในทางกลับกันว่าความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา การที่ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีหรือไม่ดีในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวในสถานการณ์การเรียน ดังนั้น การที่นักเรียนได้รับความสำเร็จอย่างน้อยในสภาพการณ์ของห้องเรียนภาษา จะนำไปสู่การเกิดทัศนคติทางบวก และความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศต่อไป



ภาพประกอบ 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับความสำเร็จในการเรียนภาษา

จะเห็นว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษา นอกจากนี้ ยังมีผู้เสนอว่าความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นอาจเป็นความสัมพันธ์ใน 2 ทิศทาง (bidirectional) มากกว่าในแนวตรง และยังมีสัมพันธ์ที่อาจเปลี่ยนแปลงได้ไม่คงที่แน่นอน ขึ้นอยู่กับบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการเรียน ดังแบบจำลองข้างล่างนี้ (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2525 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Oller, 1977 ; Uphsher ; Acton ; Arthur and Guiora, 1978)



ภาพประกอบ 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับการเรียนภาษา 2 ทิศทาง

สรุปได้ว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศและความสัมพันธ์นี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เรียน สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนั้น ในการเรียนการสอนภาษาให้ผู้เรียนได้รับความสำเร็จและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาที่เรียนนั้น ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียน สิ่งแวดล้อมและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสม หากผู้เรียนชอบกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นย่อมเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนได้มากที่สุด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติในการเรียน

อจลรา วงศ์โสธร และคนอื่น ๆ (2525 : 95 - 98) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้และความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียน โดยศึกษาองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ ความกดดันทางการเรียน ทัศนคติ แรงจูงใจ และกิจนิสัยในการเรียนด้วย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษจากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 97 คน ผลการวิจัยพบว่า ความกดดัน ทัศนคติ และแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนในโปรแกรมการเรียนด้วยตนเอง และทัศนคติ แรงจูงใจ กิจนิสัยในการเรียนมี

ความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาตามความสามารถแต่ละบุคคล แต่ไม่สัมพันธ์กับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถนัดทางภาษา

ชเนติ สวัสดิ์ดิถษ์ (2527 : 68 - 76) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง แรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสำรวจแรงจูงใจ แบบสำรวจภูมิหลังทางสังคม แบบสำรวจนิสัยทางการเรียน และแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,100 คน ผลการวิจัยพบว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับนัยสำคัญ .01 ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ระดับนัยสำคัญ .01

ศุภฎี จุลาสัย และคณะ (2531 : 50 - 53) ได้ทำการศึกษาขั้นตอนทางจิตวิทยา การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามขั้นตอนของแวลเลทใน 4 ขั้นตอนแรก และศึกษาความสัมพันธ์ของขั้นตอนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขากับองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ บุคลิกและกิจนิสัย จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ คะแนนเฉลี่ยสะสม คณะที่ศึกษา ปีที่ศึกษา คะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา โดยใช้ข้อทดสอบ 2 ฉบับ คือ ข้อสอบภาษาอังกฤษพื้นฐานและภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาวิชา เพื่อศึกษาขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับกิจนิสัยและบุคลิกอีก 1 ฉบับ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จำนวน 160 คน และชั้นปีที่ 2 จำนวน 160 คน แต่ละชั้นปีแบ่งนิสิตที่เรียนสายศิลปศาสตร์ 80 คน และสายวิทยาศาสตร์ 80 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ขั้นตอนทางจิตวิทยาของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้จากการทดลองในครั้งนี้ ความสามารถในการทำข้อสอบตามขั้นตอนทางจิตวิทยาของแวลเลทไม่ได้เป็นไปตามลำดับอย่างที่แวลเลทได้กล่าวไว้ จากการวิจัยพบว่า กิจนิสัยและบุคลิกไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับความสามารถในการทำข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขาทั้งหมด ยกเว้นข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานตอนที่ 2 และตัวแปรที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองวิชา คือ คะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาภาษาอังกฤษของนิสิต ในขณะที่จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวแปรสำคัญที่อธิบายความสามารถในการทำข้อสอบวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะสาขา

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ข้างต้นทั้งหมดนี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะสร้างกิจกรรมเสริมบทเรียน เพื่อประโยชน์ต่อการฝึกภาษาในลักษณะการสื่อสารสำหรับผู้เรียน พร้อมทั้งศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนต่อกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นว่านักเรียนพอใจ หรือชอบ และสนใจ กิจกรรมประเภทใดบ้าง รวมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการใช้ภาษา กับ กิจนิสัยในการเรียน ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบอย่างหนึ่งในตัวผู้เรียนด้วย

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น
2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ช่วยให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังหัวข้อต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. ขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า
4. แบบแผนการทดลอง
5. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง
6. การดำเนินการทดลอง
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 1 (อ. 421) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 เลือกมาแบบเจาะจง กล่าวคือ เลือกนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะเป็นวิชาเลือก จำนวน 24 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสาร
2. แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงสื่อสาร
4. แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน

ขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาหนังสือที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีและหลักการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศและหนังสือที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ หนังสือ The Practice of English Language Teaching ของเจอเร็ม ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983) หนังสือ Teaching English Through English ของเจน วิลลิส (Willis. 1987) หนังสือ Techniques for Classroom Interaction ของดอนน์ เบิร์น (Byrne. 1987) หนังสือ Communicative Language Teaching ของวิลเลียม ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1981) และหนังสือ Communication in the Classroom ของคิธ จอนห์สัน และคิธ มอร์โรว์ (Johnson and Morrow. 1981)

2. ศึกษาเนื้อหาและหน้าที่ภาษาจากหนังสือแบบเรียน Effective Skills in English 1 และศึกษาคู่มือครูประกอบด้วยว่า ควรสร้างกิจกรรมประเภทใดเสริมบทเรียน

3. สร้างแผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสาร โดยกระทำตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาจุดประสงค์และคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะจากหนังสือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ของกระทรวงศึกษาธิการ

3.2 เขียนแผนการสอนสำหรับบทเรียนของหนังสือ Effective Skills in English 1 ตามขั้นตอนการสอนภาษาของเจอเร็ม ฮาร์เมอร์ (Harmer. 1983) และสร้างกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนบทที่ 1 - บทที่ 10

3.3 นำแผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสารที่เขียนขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษตรวจสอบโดยพิจารณาจุดประสงค์การเรียนรู้ และการจัดกิจกรรมเชิงสื่อสาร จากการตรวจสอบแผนการสอนดังกล่าวพบข้อบกพร่องทางด้านการใช้ภาษา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริม ผู้วิจัยได้ปรับปรุงแก้ไขเพื่อนำไปใช้ในการทดลอง (ดูรายละเอียดตัวอย่างแผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสาร ในภาคผนวก ค หน้า 162 - 223)

4. สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน เพื่อนำไปใช้สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนภายหลังการสอนแต่ละคาบที่มีการฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสาร ตามขั้นตอนดังนี้ คือ

4.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของวิเชียร เกตุสิงห์ (2524 : 79 - 97)

4.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นในด้านความรู้สึกชอบ พอใจ ความสนใจ และความสนุกสนาน โดยใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) แบบ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

4.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสอบถามตรวจสอบความถูกต้องของข้อความ ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญให้เปลี่ยนรูปแบบของแบบสอบถามความคิดเห็นให้เหมาะสม และสรุปผลการตรวจให้คะแนนโดยการหาค่าเฉลี่ยของการตอบแบบสอบถามแต่ละครั้ง และแปลความหมาย ดังรายละเอียดในการวิเคราะห์ข้อมูลหน้า 74

4.4 กำหนดการตรวจให้คะแนนโดยใช้เกณฑ์ดังนี้ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง 5 คะแนน เห็นด้วย 4 คะแนน เฉย ๆ 3 คะแนน ไม่เห็นด้วย 2 คะแนน ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง 1 คะแนน (ดูรายละเอียดของแบบสอบถามในภาคผนวก ค หน้า 224)

ตัวอย่าง แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงสื่อสาร

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียนเฉพาะข้อความที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อกิจกรรม ลักษณะกิจกรรม

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	นักเรียนคิดว่ากิจกรรมนี้ทำให้ นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน					
2	กิจกรรมนี้ช่วยให้ นักเรียนมีโอกาสฟังและพูด					

5. สร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยกระทำตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

5.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร จากหนังสือ Modern language Testing : A Handbook (Valette. 1977) หนังสือ Writing English Language Test (Heaton. 1979) หนังสือ Techniques in Testing (Madsen. 1983) หนังสือ เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (อัจฉรา วงศ์โสธร. 2529) หนังสือ การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา (ภาณุจนา ปราบพาล. 2530) และหนังสือ การสอบและการสอนภาษาอังกฤษ "ข้อคิดเกี่ยวกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลกับหลักสูตรภาษาอังกฤษ" (กัญดา ธรรมมงคล. 2532)

5.2 ศึกษาเนื้อหาของบทเรียนจากหนังสือแบบเรียน Effective Skills in English 1 และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 1-2 ของกลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 1

5.3 สร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาและหน้าที่ภาษาที่ปรากฏในบทเรียน โดยแบ่งออกเป็นข้อสอบ 2 ฉบับคือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด สร้างโดยการดัดแปลงวิธีการทดสอบการพูดอย่างอิสระของแวลเลท (Valette. 1977 : 150 - 160) โดยจะทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่ ระหว่างทำการทดสอบมีการบันทึกเทปเพื่อนำมาประกอบ การตรวจให้คะแนนอีกครั้งโดยกรรมการสอบ 2 คน

ฉบับที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 70 ข้อ ซึ่งมีลักษณะคำถามที่วัดความสามารถในการฟัง การใช้ภาษาได้ตอบตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของเรื่อง และการเขียนเติมข้อความให้สมบูรณ์

5.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท ตรวจสอบถูกต้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความถูกต้องของ

ข้อความและสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบทั้งสองฉบับ (ดูรายละเอียดของแบบทดสอบใน ภาคผนวก ค หน้า 136 - 161)

✓ 5.5 กำหนดวิธีการตรวจให้คะแนน โดยถือเกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังนี้

5.5.1 แบบทดสอบฉบับที่ 1 กำหนดผู้ให้คะแนน 1 คน รวมทั้งผู้วิจัยด้วย เป็น 2 คน ผู้ให้คะแนนเป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษที่มีประสบการณ์ทางการสอน คุณวุฒิ และอายุ ใกล้เคียงกัน และมีความเข้าใจในเกณฑ์การตรวจตรงกัน และยึดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนโดยใช้ มาตรฐานส่วนประมาณค่า 6 ระดับ และใช้ความหมายของระดับมาตรฐานตามแบบ The Schulz Communicative Competence Scale และแบบ The Foreign Service Institute Rating procedure (Valette. 1977 : 157 - 162) ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของระดับมาตรฐานส่วนประมาณค่า 6 ระดับ

ด้านที่ 1 - 4 แบบ The Schulz Communicative Competence Scale

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) (ปรับปรุงมาจากแบบ FSI)

1. พูดตะกุกตะกักและไม่ปะติดปะต่อกัน จนไม่สามารถสนทนาได้
2. พูดช้ามากและไม่สม่ำเสมอ ยกเว้นประโยคสั้น ๆ หรือประโยคที่ใช้กันอยู่ประจำ
3. มีความลังเลบ่อยและพูดตะกุกตะกัก บางประโยคไม่สมบูรณ์
4. มีความลังเลในการพูดบางครั้งบางคราว มีตะกุกตะกักบ้างเพราะพูดประโยค

ใหม่และต้องใช้เวลานานในการเรียบเรียงภาษา

5. พูดได้อย่างสบายและราบรื่น แต่ยังไม่รู้ว่ามีเจ้าของภาษา เมื่อพิจารณาจากความเร็วและความสม่ำเสมอของการพูด

6. พูดได้ทุกหัวเรื่องอย่างสบายและราบรื่นเหมือนเจ้าของภาษา

2. ความสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ (Comprehensibility)

1. ครูไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่นักเรียนพูด
2. ครูเข้าใจเพียงเล็กน้อยที่เป็นส่วนย่อย ๆ หรือคำเดียว ๆ
3. ครูเข้าใจบางกลุ่มคำและบางวลี
4. ครูเข้าใจเอกัตถประโยคที่สั้น ๆ
5. ครูเข้าใจคำพูดที่นักเรียนพูดเป็นส่วนใหญ่

6. ครูเข้าใจคำพูดที่นักเรียนพูดทั้งหมด

3. ปริมาณของข้อความในการสื่อสาร (Amount of Communication)

1. นักเรียนมีได้นำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเลย
2. นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดน้อยมาก
3. นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดบ้าง
4. นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดพอสมควร
5. นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดเป็นส่วนมาก
6. นักเรียนนำข้อความที่เกี่ยวข้องมาพูดทั้งหมด

4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร (Quality of Communication)

1. คำพูดที่นักเรียนพูดไม่ถูกต้องเลย
2. มีคำพูดที่ถูกต้องตามโครงสร้างน้อยมาก
3. มีคำพูดที่ถูกต้องบ้าง แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษามาก
4. มีคำพูดที่ถูกต้องมาก แต่ยังมีปัญหาด้านโครงสร้างทางภาษาน้อย
5. คำพูดถูกต้องเป็นส่วนมาก และมีปัญหาด้านโครงสร้างน้อยมาก
6. คำพูดถูกต้องทั้งหมด

5. สำเนียง (Accent) (แบบ Foreign Service Institute Scale)

1. ออกเสียงผิด ๆ จนผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้บ่อยครั้ง
2. ออกเสียงผิดมากบ่อยครั้งและลงเสียงหนักผิดที่ ทำให้เข้าใจยาก ต้องพูดซ้ำบ่อย ๆ

ผู้ฟังจึงจะเข้าใจ

3. สำเนียงยังเป็นไทยทำให้ต้องตั้งใจฟังและการออกเสียงผิดบางครั้ง ทำให้เข้าใจผิดด้านไวยากรณ์และคำศัพท์

4. สำเนียงยังเป็นไทยอยู่บ้างและออกเสียงผิดบางครั้ง แต่ก็ยังสามารถเข้าใจได้
5. ออกเสียงไม่ผิดเด่นชัด แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
6. ออกเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีสำเนียงไทยเลย

5.5.2 แบบทดสอบฉบับที่ 2 ครูจำให้คะแนนโดยวิธี 0 - 1 โดยมีเกณฑ์ว่า

ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบหรือตอบเกิน 1 ข้อ ให้ 0 คะแนน

5.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน และกำลังเรียนอยู่ใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2532 สำหรับแบบทดสอบ ฉบับที่ 1 นั้นการทดสอบมีจุดประสงค์เพื่อดูความเหมาะสมในการกำหนดช่วงเวลาของการสอบ และ ตรวจสอบว่านักเรียนเข้าใจวิธีการทดสอบหรือไม่

5.7 นำผลการสอบมาวิเคราะห์โดยกำหนดการวิเคราะห์ดังนี้ คือ

5.7.1 การวิเคราะห์แบบทดสอบฉบับที่ 1 ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินผลการพูด ตามเกณฑ์ในข้อ 5.5.1 ซึ่งประเมินโดยผู้วิจัยและอาจารย์สอนภาษาอังกฤษอีก 1 คน มาตีความหมายเป็นคะแนน โดยให้ 1 ระดับต่อ 1 คะแนน และนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อถือได้ของการให้คะแนน โดยวิธีการหาดัชนีของความสอดคล้อง (Intra and Inter Observer Reliability) ตามสูตรของ Scott (วิเชียร เกตุสิงห์. 2524 : 149)

5.7.2 การวิเคราะห์แบบทดสอบฉบับที่ 2 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

5.7.2.1 การคำนวณค่าความยากง่ายของข้อสอบใช้สูตร $P = \frac{R}{N}$ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 179)

5.7.2.2 การหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตรสัดส่วน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 181) แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีความยากง่ายตั้งแต่ .20 - .80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป ปรากฏว่าสามารถคัดเลือกข้อคำถามทั้งหมดได้ 60 ข้อ ข้อคำถามที่คัดเลือกไว้บางข้อมีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกไม่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ ข้อคำถามที่วัดความสามารถในการฟัง 10 ข้อ และข้อคำถามที่ให้เติมข้อความให้สมบูรณ์ 20 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้ปรับปรุงข้อคำถามและตัวเลือก ตลอดจนรูปแบบของข้อสอบให้เหมาะสมขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ที่จะวัด

5.8 นำข้อสอบที่คัดเลือกไว้และปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 60 ข้อ ไปทดสอบนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย อำเภอมีนบุรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 50 คน แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย

และค่าอำนาจจำแนกดังรายละเอียดที่ได้แสดงไว้ในภาคผนวก และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยวิธีสูตร KR-20 ของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168 - 170) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .81 (ดูรายละเอียดผลการวิเคราะห์แบบทดสอบในภาคผนวก ก หน้า 114 - 116)

6. การสร้างแบบสอบถามกิจนีสัยในการเรียน มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้ คือ

6.1 ศึกษาการสร้างแบบสอบถามกิจนีสัยในการเรียนจากหนังสือ Foreign Language Learning ของจาคอบวิทส์ (Jakobovits. 1971) และศึกษาแบบสำรวจนีสัยและทัศนคติทางการเรียนของบราวน์ และโฮลท์แมน ซึ่งขจรสุดา เหล็กเพชร ได้พัฒนาเป็นฉบับภาษาไทย (ขจรสุดา เหล็กเพชร. 2522 : 109 - 113)

6.2 กำหนดเนื้อหาแบบสอบถามกิจนีสัยในการเรียนเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่หนึ่ง เกี่ยวกับพฤติกรรมทางด้านการเรียนและวิธีการทำงานในเวลาเรียน ได้แก่ การแสดงความสนใจและความพยายามในการร่วมกิจกรรมที่ครูจัดขึ้น ความรับผิดชอบในภาระที่ได้รับมอบหมาย และการใช้ทักษะในการเรียน จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่สอง เกี่ยวกับพฤติกรรมทางด้านการเรียนและวิธีการทำงานนอกเวลาเรียน ได้แก่ การจัดระบบการเรียนและการทำงาน การวางแผนการเรียนล่วงหน้า การทบทวนบทเรียน การทำการบ้านหรือรายงานที่ได้รับมอบหมาย การใช้เวลาว่าง ตลอดจนการเตรียมตัวสอบ จำนวน 30 ข้อ (ดูรายละเอียดของแบบสอบถามกิจนีสัยในการเรียนในภาคผนวก ค หน้า 225 - 231)

6.3 สร้างแบบสอบถามกิจนีสัยในการเรียน โดยกำหนดให้ผู้ตอบเลือกคำตอบเพียงคำตอบเดียวใน 5 ลำดับ คือ

บ่อยครั้งที่สุด หมายถึง การปฏิบัติเป็นประจำเกือบทุกครั้ง หรือเห็นด้วยอย่างยิ่ง

บ่อยมาก หมายถึง การปฏิบัติเกือบเป็นประจำแต่น้อยกว่าบ่อยครั้งที่สุด หรือเห็นด้วย

ปานกลาง หมายถึง การปฏิบัติครั้งหนึ่งของเวลาทั้งหมด หรือรู้สึกเฉย ๆ

บางครั้ง หมายถึง การปฏิบัตินาน ๆ ครั้ง หรือไม่เห็นด้วย

ไม่เคยเลย หมายถึง การปฏิบัติน้อยที่สุด หรือไม่เคยปฏิบัติเลย หรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตัวอย่าง แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน

คำชี้แจง 1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน การตอบแบบสอบถามนี้ จะไม่มีผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฉะนั้นในการตอบคำถามแต่ละข้อขอให้นักเรียนตอบตามความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่จนเป็นนิสัย

2. แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่หนึ่ง พฤติกรรมทางการเรียนและวิธีทำงานในเวลาเรียน

ตอนที่สอง พฤติกรรมทางการเรียนและวิธีทำงานนอกเวลาเรียน

3. การตอบคำถามแต่ละข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความอย่างละเอียด และพิจารณาเลือกตอบตามความจริงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่เพียงคำตอบเดียว โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่องว่างทางขวามือ

ตัวอย่าง

ตอนที่หนึ่ง พฤติกรรมทางการเรียนและวิธีทำงานในเวลาเรียน

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้งที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
0	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อน อาจารย์เข้าสอน (หมายถึง นักเรียนอยู่ในห้องเรียน ก่อนอาจารย์เข้าสอนทุกครั้ง)	✓				

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้งที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
1	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อน ก่อนอาจารย์เข้าสอน					
2	ข้าพเจ้างัดใจฟังและทำกิจกรรม หรืองานตามที่อาจารย์สั่ง					
3	นำสมุดและหนังสือเรียนหรืออุปกรณ์ ที่เกี่ยวกับบทเรียนมาเรียนครบ ...					
4	เมื่ออาจารย์อธิบายเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าพยายามตั้งใจฟัง แม้ว่า บางครั้งจะไม่เข้าใจ					

6.4 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาอธิยาศัยและ
ผู้เชี่ยวชาญการสร้างแบบทดสอบทางจิตวิทยาตรวจเพื่อปรับปรุงแก้ไข

6.5 กำหนดระดับคะแนนสำหรับคำตอบดังนี้

ข้อความเชิงนิมาน ให้คะแนนบ่อยครั้งที่สุด 5 คะแนน บ่อยมาก 4 คะแนน
ปานกลาง 3 คะแนน บางครั้ง 2 คะแนน ไม่เคยเลย 1 คะแนน

ข้อความเชิงนิเสธ ให้คะแนนบ่อยครั้งที่สุด 1 คะแนน บ่อยมาก 2 คะแนน
ปานกลาง 3 คะแนน บางครั้ง 4 คะแนน ไม่เคยเลย 5 คะแนน

6.6 นำแบบสอบถามกิจนัยในการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการที่ไม่ใช่
กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

6.7 นำผลการตรวจให้คะแนนแบบสอบถามกิจนัยในการเรียนมาหาค่าอำนาจ
จำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนน

ของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25% และ
นำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาความสำคัญ โดยใช้ t - test (ล้วน สายยศ
และอังคณา สายยศ. 2531 : 185 - 186) แล้วคัดข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป

6.8 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
แบบแอลฟา (α - Coefficient) สูตรครอนบัค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 :
170 - 172) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 (ดูรายละเอียดของผลการวิเคราะห์แบบสอบถาม
ในภาคผนวก ก หน้า 117 - 120)

แบบแผนการทดลอง

การศึกษารุ่นนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้
แบบแผนการทดลองแบบ One - group pretest - posttest design (ชูศรี วงศ์รัตนะ.
2528 : 74) มีลักษณะดังนี้

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ตัวแปรทดลอง	สอบหลัง
T_1	X	T_2

T_1 แทน การทดสอบก่อนการทดลอง

T_2 แทน การทดสอบหลังการทดลอง

X แทน การจัดการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนด้วยตนเอง โดยเริ่มตั้งแต่เปิดภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 ใช้เวลาสอนทั้งหมด 10 สัปดาห์ โดยสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ รวมทั้งหมด 30 คาบ

การดำเนินการทดลอง

1. นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สร้างขึ้นและตรวจสอบคุณภาพแล้ว ไปทำการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง
2. ทำการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 24 คน โดยใช้แผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนที่สร้างขึ้น และใช้เวลาสอนเป็นเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 50 นาที รวมทั้งหมด 30 คาบ โดยที่ผู้วิจัยจะสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมทุกประเภทภายหลังการสอนในแต่ละคาบที่มีการฝึกภาษา โดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสาร และเก็บรวบรวมไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และแปลความหมายตลอดจนอภิปรายสรุป
3. เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาในการทดลองแล้วทำการสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารฉบับเดียวกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง
4. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียนภายหลังการทดลอง
5. นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนนโดยถือเกณฑ์การตรวจให้คะแนนตามข้อ 5.5 กล่าวคือ แบบทดสอบฉบับที่ 1 ถือเกณฑ์ในข้อ 5.5.1 และแบบทดสอบฉบับที่ 2 ถือเกณฑ์ในข้อ 5.5.2
6. นำแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียนมาตรวจให้คะแนนตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6.5
7. รวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์โดยวิธีทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t - test แบบ dependent samples

2. ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสาร โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยของการตอบแบบสอบถามแต่ละครั้ง และสรุปแปลความหมายจากคะแนนตามเกณฑ์การประเมินค่าความคิดเห็นของเบสท์ (Best. 1981 : 179 - 187)

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 - 5.00 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นมากที่สุด

3.50 - 4.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นมาก

2.50 - 3.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นปานกลาง

1.50 - 2.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นน้อย

1.00 - 1.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นน้อยที่สุด

3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจกรรมการเรียน โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การหาคุณภาพของ เครื่องมือ

1. การหาคุณภาพของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.1 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตรดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 179 - 181)

การคำนวณค่าความยากง่ายของข้อสอบข้อนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ R คือ จำนวนคนที่ทำข้อนี้ถูก

N คือ จำนวนคนที่ทำข้อนี้ทั้งหมด

การหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตรสัดส่วน

$$D = P_H - P_L$$

เมื่อ P_H คือ สัดส่วนของกลุ่มเก่ง

P_L คือ สัดส่วนของกลุ่มอ่อน

1.2 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร K.R. 20 ของคูเคอร์ ริชาร์ดสัน จากสูตร
(ล้าน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 168)

Kuder Richardson
d

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum p q}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

n แทน จำนวนข้อในแบบทดสอบ

p แทน สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$

q แทน สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือคือ $1 - p$

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

1.3 หาค่าความเชื่อถือได้ของการให้คะแนนแบบทดสอบความสามารถในการพูด
(ฉบับที่ 1) โดยใช้วิธีการหาดัชนีของความสอดคล้อง (Intra and Inter Observer
Reliability) ตามสูตรของ Scott (วิเชียร เกตุสิงห์. 2524 : 149)

$$\text{ความเชื่อถือได้ (T)} = \frac{P_o - P_e}{1 - P_e}$$

เมื่อ P_o = ความแตกต่างระหว่าง 1.00 กับผลรวมของสัดส่วนของ
ความแตกต่างระหว่างผู้ให้คะแนน 2 คน

P_e = ผลบวกกำลังสองของค่าสัดส่วนของคะแนนจากด้านที่ทำให้
คะแนนสูงสุดกับค่าที่ส่งรองลงมา โดยเลือกเอาผลจากการ
ให้คะแนนของผู้ให้คะแนนคนใดคนหนึ่ง

2. การหาคุณภาพของแบบสอบถามกึ่งนัยในการเรียน

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกโดยการทดสอบด้วย t - test (ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2531 : 185) จากสูตร

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้คะแนนสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ

S_H^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มสูง

S_L^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มต่ำ

2.2 หาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา โดยใช้สูตรครอนบัค (ลัว่น สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 171) จากสูตร

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
 n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม
 s_i^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของคะแนนในแต่ละข้อ
 s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความแปรปรวนของคะแนน

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

2.1 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t - test แบบ dependent samples (ลัว่น สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 87) จากสูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}} \quad \text{โดยมี } df = N - 1$$

เมื่อ	t	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
	N	แทน	จำนวนคู่
	ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกัน เป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน
	ΣD^2	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกัน เป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน

2.2 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และคะแนนกิจนิสัยในการเรียน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70) จากสูตร

$$r = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

เมื่อ	r	แทน	สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X และตัวแปร Y
	ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด X
	ΣY	แทน	ผลรวมของคะแนนชุด Y
	ΣX^2	แทน	ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง
	ΣY^2	แทน	ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง
	ΣXY	แทน	ผลรวมของผลคูณระหว่าง X กับ Y
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

2.3 การทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยใช้การทดสอบค่าที (t - test) (ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2525 : 230) จากสูตร

$$t = \frac{r\sqrt{N-2}}{\sqrt{1-r^2}}$$

เมื่อ r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้
 t แทน ค่านัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 N แทน จำนวนแบบทดสอบ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการอ่านผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	หมายถึง	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
ΣX	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนที่ได้จากการสอบแต่ละครั้ง
$\bar{X}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
S^2	หมายถึง	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
SD	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
$\bar{X}_{T1}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง
$\bar{X}_{T2}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง
$\bar{D}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
S_D^2	หมายถึง	ค่าความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
t	หมายถึง	ค่าอัตราส่วนวิกฤติ t ใน t - distribution
r	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับทัศนคติในการเรียน
**	หมายถึง	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อ
กิจกรรมเสริมบทเรียน และกิจนัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ
การวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ
การสื่อสารที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลัง เรียน
2. การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสาร
3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับ
กิจนัยในการเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อ
การสื่อสารที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลัง เรียน

จากสมมติฐานในการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 1 ที่ว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสาร
เสริมบทเรียน มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยที่ได้
จากการทดสอบก่อนเรียนและหลัง เรียนมาเปรียบเทียบกัน ได้ผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนก่อนและ
หลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		ความแตกต่าง		
	$\bar{X}_{T1}$	S^2	$\bar{X}_{T2}$	S^2	$\bar{D}$	S_D^2	t
N 24	27.33	74.36	51.33	59.81	24	35.93	19.61**

$$t(0.1, 23) = 2.500 \quad ** \text{ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ } .01$$

จากตาราง 3 แสดงว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 26.67 นอกจากนี้ ค่าความแปรปรวนของคะแนนที่ได้จากการทดสอบภายหลังการทดลองยังลดน้อยลงอีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนพบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 (ดูรายละเอียดของคะแนนในภาคผนวก ข หน้า 122 - 131)

ตาราง 4 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการทดลอง จำแนกตามทักษะแต่ละด้าน

คะแนน	กลุ่มทดลอง N = 24					
	ก่อนการทดลอง			หลังการทดลอง		
	ΣX	$\bar{X}_{T1}$	SD	ΣX	$\bar{X}_{T2}$	SD
ความสามารถในการพูด	263	10.95	4.43	454	18.91	2.53
ความสามารถในการใช้ภาษา	393	16.37	5.43	778	32.41	6.22
— การฟัง	72	3.00	1.64	148	6.17	1.79
— การพูดได้ตอบตามสถานการณ์	143	5.96	2.93	308	12.83	2.87
— การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ	102	4.25	1.70	134	5.58	1.59
— การเขียนเติมข้อความให้สมบูรณ์	76	3.16	2.16	188	7.83	2.66
กิจนิสัยในการเรียน	-	-	-	3733	155.54	12.80

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของกลุ่มตัวอย่างภายหลังการทดลองสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนการทดลอง เมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดของคะแนนจากแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาทั้งสองฉบับ กล่าวคือ คะแนนจากแบบทดสอบฉบับที่ 1 ที่ทดสอบความสามารถในการพูดตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถหาคะแนนได้สูงกว่าก่อนการทดลอง นั่นคือ ก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 10.95 ส่วนคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลองเท่ากับ 18.91 จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน นักเรียนสามารถหาคะแนนได้สูงขึ้นเท่ากับ 7.96 คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 26.53 ส่วนคะแนนจากแบบทดสอบฉบับที่ 2 เป็นข้อคำถามที่ทดสอบความสามารถในการฟัง การโต้ตอบกันตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และการเขียนเติมข้อความให้สมบูรณ์ พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 16.37 และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเท่ากับ 32.41 จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน นักเรียนสามารถหาคะแนนได้สูงขึ้นเท่ากับ 16.04 คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 26.73

เมื่อพิจารณาถึงความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบ พบว่า คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบความสามารถในการพูดหลังการทดลองน้อยกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าคะแนนการทดสอบหลังการเรียนมีการกระจายน้อย ส่วนคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาฉบับที่ 2 หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แสดงว่าคะแนนการทดสอบหลังการทดลองของนักเรียนมีการกระจายมาก

ส่วนคะแนนที่ได้จากการตอบแบบสอบถามทัศนัยในการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง คิดเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนเท่ากับ 155.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 12.80

2. การศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสาร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแบ่งความคิดเห็นออกเป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ คือ ผลของกิจกรรมต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม

ในการสรุปและแปลความหมายของค่าคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกิจกรรม ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความคิดเห็นดังนี้ คือ

- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 - 5.00 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นมากที่สุด
 3.50 - 4.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นมาก
 2.50 - 3.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นปานกลาง
 1.50 - 2.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นน้อย
 1.00 - 1.49 ถือว่านักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมนั้นน้อยที่สุด

สำหรับการแปลความหมายด้านเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การประเมินค่า
 ความคิดเห็นดังนี้ คือ

- คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 - 5.00 ถือว่านักเรียนเห็นว่าเวลาที่ทำกิจกรรมมากเกินไป
 3.50 - 4.49 ถือว่านักเรียนเห็นว่าเวลาที่ทำกิจกรรมมาก
 2.50 - 3.49 ถือว่านักเรียนเห็นว่าเวลาที่ทำกิจกรรมปานกลาง
 1.50 - 2.49 ถือว่านักเรียนเห็นว่าเวลาที่ทำกิจกรรมน้อย
 1.00 - 1.49 ถือว่านักเรียนเห็นว่าเวลาที่ทำกิจกรรมน้อยเกินไป

รายละเอียดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน แสดงใน
 ตาราง 5 ถึงตาราง 7 ต่อไปนี้

ตาราง. 5 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมต่าง ๆ

ประเภทของกิจกรรม	ผลของกิจกรรม		เวลาที่ใช้ทำกิจกรรม	
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD
Individual survey (Asking about Individual information)	4.05	.87	2.73	1.08
Individual survey (Asking about occupation)	4.47	.67	2.55	.86
Information transfer	4.35	.83	2.38	.88
Describe and draw	4.45	.69	3.26	.96
Describe and draw (Asking about direction)	4.45	.60	2.95	1.07
Game for reading	4.33	.87	2.86	.94
Guessing from the crowd	4.29	.72	2.75	.64
Guessing the pictures	4.48	.65	3.23	1.10
Guessing the programme	4.44	.64	2.70	1.15
Spot the difference	4.41	.75	2.84	1.18
Mapped dialogue	4.37	.70	2.89	.68
Listening activity	4.38	.66	2.70	.88
Role - play	3.94	.65	2.88	.88
Role - playing controlled through cues and information	4.31	.72	2.61	1.12

จากตาราง 5 แสดงให้เห็นความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสาร
เสริมบทเรียน และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย โดยศึกษาเป็นรายด้าน
ปรากฏว่าได้ผลดังตาราง 6 และ 7 ต่อไปนี้

ตาราง 6 แสดงลำดับคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นด้านผลของกิจกรรมต่อการเรียนภาษา

ลำดับที่	ประเภทของกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1	Guessing the pictures	4.48	มาก
2	Individual survey (Asking about occupation)	4.47	มาก
3	Describe and draw	4.45	มาก
3	Describe and draw (Asking about direction)	4.45	มาก
5	Guessing the programme	4.44	มาก
6	Spot the difference	4.41	มาก
7	Listening activity	4.38	มาก
8	Mapped dialogue	4.37	มาก
9	Information transfer	4.35	มาก
10	Game for reading	4.33	มาก
11	Role - playing controlled through cues and information	4.31	มาก
12	Guessing from the crowd	4.29	มาก
13	Individual survey (Asking about individual information)	4.05	มาก
14	Role - play	3.94	มาก
	รวม	4.33	

จากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนมีความรู้สึกพอใจกิจกรรมทั้งหมดอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ นักเรียนมีความรู้สึกพอใจในกิจกรรมต่าง ๆ มาก เมื่อจำแนกเป็นรายกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.94 ถึง 4.48 และกิจกรรมที่นักเรียนมีความรู้สึกพอใจมากเป็นอันดับที่ 1 คือ Guessing from the pictures

ตาราง 7 แสดงลำดับคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นด้านเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม

ลำดับที่	ประเภทของกิจกรรม	ค่าเฉลี่ย	ระดับความคิดเห็น
1	Describe and draw	3.26	ปานกลาง
2	Guessing the pictures	3.23	ปานกลาง
3	Describe and draw (Asking about direction)	2.95	ปานกลาง
4	Mapped dialogue	2.89	ปานกลาง
5	Role - play	2.88	ปานกลาง
6	Game for reading	2.86	ปานกลาง
7	Spot the difference	2.84	ปานกลาง
8	Guessing from the crowd	2.75	ปานกลาง
9	Individual survey (Asking about individual information)	2.73	ปานกลาง
10	Guessing the programme	2.70	ปานกลาง
10	Listening activity	2.70	ปานกลาง
12	Role - playing controlled through cues and information	2.61	ปานกลาง
13	Individual survey (Asking about occupation)	2.55	ปานกลาง
14	Information transfer	2.38	น้อย
	รวม	2.81	

จากตาราง 7 แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ อยู่ในระดับปานกลาง กล่าวคือ นักเรียนสามารถทำกิจกรรมลำดับที่ 1-13 เสร็จทันเวลาที่กำหนดได้ และนักเรียนมีความเห็นว่าเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม Information transfer มีน้อย นั่นหมายถึง นักเรียนทำกิจกรรมไม่ทันตามเวลาที่กำหนดให้

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียน

จากสมมติฐานในการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 2 ที่ว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวก ผู้วิจัยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และทดสอบนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ได้ผลดังตาราง 8

ตาราง 8 ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียน

	N	r	t
กลุ่มตัวอย่าง	24	.58	3.339**

$$t(0.1, 22) = 2.819 \quad ** \text{ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ } .01$$

จากตาราง 8 แสดงว่าความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 หมายความว่านักเรียนที่ได้คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาสูง จะได้คะแนนกิจนิสัยในการเรียนสูงด้วย นั่นคือ นักเรียนที่มีกิจนิสัยในการเรียนดีย่อมมีความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ดีด้วย ในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนมีกิจนิสัยในการเรียนไม่ดี จะมีความสามารถในการใช้ภาษาค่ำ (ดูรายละเอียดค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียนในภาคผนวก ข หน้า 132 - 134)

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรม
เชิงสื่อสารเสริมบทเรียน และกิจนิสัยในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้
ดำเนินการตามขั้นตอนของการวิจัย และสรุปผลที่ได้จากการทดลองครั้งนี้ดังนี้ คือ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารที่สร้างขึ้น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับ
กิจนิสัยในการเรียน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนมีความสามารถในการ
ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น
2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กัน
ทางบวก

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 24 คน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 - 2.1 แผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน ซึ่งได้ผ่านการตรวจแก้ไขโดยผู้เชี่ยวชาญแล้ว
 - 2.2 แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งเป็น 2 ฉบับ คือ
 - ฉบับที่ 1 แบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด
 - ฉบับที่ 2 แบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก
 จำนวน 60 ข้อ คำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .81
 - 2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน
 - 2.4 แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา 2 ตอน คือ
 - ตอนที่หนึ่ง เกี่ยวกับพฤติกรรมทางการเรียนและวิธีทำงานในเวลาเรียน
 - ตอนที่สอง เกี่ยวกับพฤติกรรมทางการเรียนและวิธีทำงานนอกเวลาเรียน
 จำนวน 50 ข้อ คำนวณหาค่าอำนาจจำแนกได้ระหว่าง 1.85 - 9.89 และคำนวณค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยการวิเคราะห์หาค่า α - Coefficient ได้เท่ากับ .88

การดำเนินการทดลอง

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลอง ด้วยแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด โดยทดสอบนักเรียนทีละคู่ ระหว่างทำการสอบมีการบันทึกเทปเพื่อนำมาประกอบการตรวจให้คะแนนอีกครั้ง โดยกรรมการสอบ 2 คน และทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบปรนัยจำนวน 60 ข้อ
2. ดำเนินการทดลองโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน โดยใช้แผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนที่สร้างขึ้นและผ่านการตรวจแก้ไขโดย

ผู้เชี่ยวชาญแล้ว ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 3 คาบ ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 10 สัปดาห์ หลังการสอนในแต่ละคาบ ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน

3. เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาในการทดลองแล้ว ทำการสอบหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสารฉบับเดียวกับที่ทำการทดสอบก่อนการทดลอง
4. ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามทัศนคติในการเรียนภายหลังการทดลอง
5. ตรวจวิเคราะห์คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t - test แบบ Dependent samples
2. ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารโดยหาค่าคะแนนเฉลี่ยของการตอบแบบสอบถามแต่ละครั้ง และสรุปแปลความหมายจากคะแนน
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับทัศนคติในการเรียน โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความพอใจกิจกรรมเชิงสื่อสารอยู่ในระดับมาก
3. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน ซึ่งมีข้อค้นพบดังนี้ คือ

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง โดยมีคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 24 คะแนน คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 26.67 กล่าวคือ ก่อนการทดลองคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนเท่ากับ 27.33 และหลังการทดลองคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนเท่ากับ 51.33 เมื่อพิจารณาจากคะแนนเต็ม (90 คะแนน) พบว่า คะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น (26.67%) ยังอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ เมื่อผู้วิจัยพิจารณาคะแนนของนักเรียนเป็นรายบุคคลเพื่อดูพัฒนาการของนักเรียน พบว่า บางคนมีคะแนนเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย จึงมีผลกระทบต่อคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทำให้คะแนนเฉลี่ยไม่สูงนัก ทั้งนี้เนื่องมาจากนักเรียนขาดเรียนบ่อยหรือนักเรียนบางคนไม่ค่อยให้ความสนใจในการทำกิจกรรม และมีความสามารถที่จะเข้าใจการสอนค่อนข้างต่ำ ซึ่งเป็นเรื่องของความแตกต่างระหว่างบุคคล อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดของคะแนนจากแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับ พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบด้านการพูดและการทดสอบการใช้ภาษานั้น (ความสามารถในการฟัง การโต้ตอบกันตามสถานการณ์ที่กำหนดคำให้การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และการเขียนเติมข้อความให้สมบูรณ์) นักเรียนสามารถทำคะแนนได้สูงขึ้นอัตราที่ใกล้เคียงกัน คือ คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบการพูดเพิ่มขึ้นร้อยละ 26.53 และคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบการใช้ภาษาเพิ่มขึ้นร้อยละ 26.73 ดังรายละเอียดของคะแนนตามตาราง 4

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบฉบับที่ 2 เป็นรายทักษะ พบว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบก่อนการทดลอง ด้านความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และ เขียน เรียงลำดับเท่ากับ 3.00, 5.96, 4.25 และ 3.16 ส่วนคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบหลังการทดลอง เท่ากับ 6.17, 12.83, 5.58 และ 7.83 คิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นเรียงตามลำดับเท่ากับ 31.7, 34.35, 8.87 และ 31.13 จะเห็นได้ว่าค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น

ใกล้เคียงกันทุกทักษะ ยกเว้นทักษะการอ่านมีค่าร้อยละต่ำที่สุด คือ 8.87 ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจาก ข้อความและข้อความที่คัดเลือกมาเป็นแบบทดสอบนั้นค่อนข้างยาก คือ มีระดับค่าความยากง่าย อยู่ระหว่าง .20 - .48 และมีระดับค่าความยากง่ายปานกลางเพียงข้อเดียว คือ .56

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า การเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริม บทเรียนช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมาย โดยมีการปฏิสัมพันธ์กัน นักเรียนสามารถใช้ภาษาอย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน และลดความวิตกกังวลที่จะเกิดแก่ผู้เรียน ประการสำคัญ คือ ช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการใช้ ภาษามากยิ่งขึ้นอีกด้วย ในขณะที่ฝึกใช้ภาษานักเรียนรู้สึกสนุกสนาน และมีอิสระในการพูดโดยไม่กลัวว่าจะพูดผิด ถึงแม้ว่านักเรียนบางคนจะใช้ภาษาผิด แต่นักเรียนก็จะช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด ด้วยตนเอง ผู้วิจัยพบว่า การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนของครูในการอธิบายความหมายหรือพูด สื่อสารกับนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่สถานการณ์จะอำนวยนั้นช่วยให้เด็กเรียนพัฒนาทักษะฟังได้ เป็นอย่างดี จากการสังเกตในระยะสัปดาห์แรก ๆ ของการทดลองนักเรียนจะรู้สึกอึดอัดใจที่ต้องฟัง ครูอธิบายเป็นภาษาอังกฤษ เพราะไม่เคย ผู้วิจัยจึงใช้ความพยายามโดยวิธีการพูดช้า ๆ และพูด หลาย ๆ รอบ หากสังเกตเห็นว่านักเรียนยังไม่เข้าใจ และตั้งคำถามถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่สอน ทั้งนี้ต้องสังเกตและเอาใจใส่นักเรียนที่เรียนอ่อนเป็นพิเศษ เมื่อคิดว่านักเรียนไม่เข้าใจจึงจะใช้ ภาษาไทยอธิบายให้ฟังอีกครั้ง การปฏิบัติเช่นนี้ค่อนข้างเสียเวลาแต่ก่อให้เกิดผลดีต่อการเรียนภาษา อย่างมาก เพราะว่าในระยะสัปดาห์หลัง ๆ นักเรียนจะสนุกสนานในการทำความเข้าใจและพยายาม ทำความเข้าใจในประโยคที่ครูพูด และที่เห็นได้ชัดเจน คือผู้วิจัยพบว่า นักเรียนอ่อนบางคนมีความ กระตือรือร้นและตั้งใจฟังมากกว่าเดิม นอกจากนี้ ยังมีนักเรียนบางคนพยายามพูดภาษาอังกฤษกับครู นอกห้องเรียนอีกด้วย

จะเห็นได้ว่า การใช้กิจกรรมเป็นเครื่องมือสร้างแรงจูงใจในการเรียนย่อมก่อให้เกิด ผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกุลชาติ โยสีดา (2529 : 77) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะฟัง-พูดของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติ

สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมล กลั่นเจริญ (2530 : 48) และกุสุมา โชคบุรุษ (2530 : 49) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการเสริมกิจกรรมการสื่อสารที่มุ่งงานปฏิบัติและไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนโดยใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติเสริมบทเรียน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของผู้วิจัยอีกหลายท่านที่ศึกษาในลักษณะเดียวกัน -คือ เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่ใช้และไม่ใช้กิจกรรมการสื่อสารเสริมบทเรียน อาทิเช่น งานวิจัยของอรสา บุระกิจ (2531 : 38) และเบญจมาลย์ ชุนภักดี (2531 : 44) ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารเสริมบทเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักเรียนเป็นรายบุคคลโดยการให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นในลักษณะการประเมินความสามารถและความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง ได้ผลที่ปรากฏเด่นชัด คือ นักเรียนให้ความเห็นว่ามีโอกาสได้ใช้ภาษาสื่อสารกับเพื่อน ๆ และครูมากขึ้น และมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น ซึ่งแต่ก่อนไม่ค่อยกล้าพูดเพราะกลัวจะพูดผิด การฟังครูอธิบายเป็นภาษาอังกฤษช่วยให้ฟังได้อย่าง เข้าใจความหมายจากสถานการณ์ได้ดีขึ้น แต่ไม่สามารถอ่านเรื่องราวได้เข้าใจหมดทุกเรื่อง หรือจับใจความไม่ค่อยได้ สำหรับทักษะการอ่านนี้ หากนักเรียนได้รับการฝึกให้รู้จักเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทแล้ว อาจพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อจับใจความได้

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า การจะตัดสินว่านักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นไม่ควรตัดสินด้วยการทดสอบด้วยแบบทดสอบเพียงอย่างเดียว ควรใช้วิธีอื่นนอกเหนือจากการทดสอบมาประกอบการพิจารณาด้วย โดยอาจพิจารณาว่านักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้นเพียงไร และควรประเมินผลแบบต่อเนื่อง เช่น หากว่านักเรียนมีความพยายามที่จะสื่อสารกับครูและเพื่อน ๆ ด้วยภาษาต่างประเทศนอกเหนือจากการเรียนภายในห้องเรียนแล้ว นักเรียนจะค่อย ๆ เพิ่มระดับความสามารถของตนเองด้วยวิธีที่เป็นธรรมชาติ ดังนั้นครูผู้สอนควรคำนึงถึงเรื่องนี้และควรประเมินผลความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

ผลของการใช้วิธี

2) ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน ผู้วิจัยแยกวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักเรียนของกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 ด้านใหญ่ ๆ คือ ผลของกิจกรรมต่อการเรียนภาษา และเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม ผลการวิเคราะห์พอสรุปได้ดังนี้ คือ

2.1 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับผลของกิจกรรมต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ กิจกรรมทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน กิจกรรมช่วยพัฒนาทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียน กิจกรรมต้องใช้ความรู้ที่เรียนมา และกิจกรรมช่วยให้นักเรียนกล้าแสดงออก มีความมั่นใจในการใช้ภาษา และช่วยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่นได้ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.33$) นั่นคือ นักเรียนมีความรู้สึกพอใจในกิจกรรมต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก และนักเรียนพอใจกิจกรรม 3 อันดับแรก คือ เกมการทาย (Guessing game) ($\bar{X} = 4.48$) กิจกรรมการสำรวจ (Individual survey) ($\bar{X} = 4.47$) และ เกมการบรรยายและการวาดภาพ (Describe and draw) ($\bar{X} = 4.45$) จากผลการวิเคราะห์นี้ผู้วิจัยพบว่านักเรียนชอบกิจกรรมที่ทำทายและช่วยหาคำอย่างมีจุดมุ่งหมาย ได้แก่ เกมการทาย (Guessing the pictures or guessing the programme) และนักเรียนชอบกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่มใหญ่ ได้แก่ กิจกรรมการสำรวจ (Individual survey) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นที่ได้จากการสัมภาษณ์ว่านักเรียนชอบกิจกรรมลักษณะใด นักเรียนให้ความเห็นว่าชอบกิจกรรมกลุ่ม

ในขณะที่ทำกิจกรรมประเภท Individual survey ในตอนแรก ๆ นักเรียนมักเดินตามแต่เพื่อนเพศเดียวกัน ครู่จึงต้องกระตุ้นให้นักเรียนถามเพื่อนให้ครบทุกคน เมื่อนักเรียนได้มีโอกาสลุกขึ้นเดินเพื่อถามเพื่อนช่วยให้นักเรียนตื่นตัว และรู้สึกสนุกสนาน โดยเฉพาะคำถามที่ถามถึงอาชีพในอนาคต นักเรียนบางคนตอบตามความคาดหวังของตน ซึ่งบางที่เป็นที่ขบขันของเพื่อน ๆ การใช้กิจกรรมดังกล่าวจึงเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างครบถ้วน กล่าวคือ นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน (Physical involvement) สติปัญญา (Intellectual involvement) อารมณ์ (Emotional involvement) และสังคม (Social involvement) เป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียน (Vincent. 1983 : 40 - 41) และช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในห้องเรียน ก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งมีผลทำให้เกิดความสำเร็จ

การเรียนรู้ภาษา ดังที่ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1984 : 51) และแครชเชน (Krashen. 1981 : 21) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าทัศนคติและแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา อย่างไรก็ตาม กิจกรรมที่ใช้ในการทดลองนี้ยังอยู่ในวงจำกัดตามเนื้อหา คือ สร้างกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมเนื้อหาในบทเรียนเพื่อให้นักเรียนฝึกใช้ภาษา ผู้วิจัยจึงมีคํานึงกิจกรรมประเภทต่าง ๆ มาใช้จนครบทุกประเภทตามที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนเสนอไว้ อีกทั้งการสอบถามความคิดเห็นนั้นผลได้มาจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเล็ก จึงนับว่ายังไม่เป็นตัวแทนที่ดีสำหรับใช้แนวทางในการเลือกกิจกรรมได้ดีเท่าที่ควร

2.2 ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ทำกิจกรรม ได้แก่ เวลาที่ใช้มีมากเกินไป มาก ปานกลาง น้อย หรือน้อยเกินไป ผลปรากฏว่านักเรียนมีความคิดเห็นโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.81$) นั่นคือนักเรียนส่วนใหญ่มองว่ามีความคิดเห็นว่ามีเวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้เสร็จทันเวลาที่กำหนดไว้ เมื่อพิจารณารายละเอียดเป็นรายกิจกรรมพบว่า แต่ละกิจกรรมมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.38 - 3.26 และนักเรียนมีความคิดเห็นว่ามีเวลาที่ใช้ทำกิจกรรมมีน้อย มีเพียงกิจกรรมเดียว คือ กิจกรรมการถ่ายโอนข้อมูล (Information transfer) ($\bar{X} = 2.38$) ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากครูต้องใช้เวลาอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมและอธิบายคำศัพท์สำหรับขั้นตอนการชั่งยา และการทำโยเกิร์ต จึงทำให้เหลือเวลาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลน้อยลง เมื่อพิจารณาระดับความคิดเห็นระดับปานกลาง พบว่า มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.55 - 3.26 ค่าเฉลี่ยของกิจกรรมการบรรยายและการวาดภาพ (Describe and draw) มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.26$) และกิจกรรมการสำรวจ (Individual survey) ในหัวข้อ (Asking about occupation) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.55$) การที่นักเรียนเห็นว่ามีความเวลาในการทำกิจกรรมทั้งสองชนิดนี้แตกต่างกันมากนั้น อาจสืบเนื่องมาจากลักษณะของกิจกรรม กล่าวคือ กิจกรรมการสำรวจ (Individual survey) นั้น นักเรียนจะต้องใช้เวลาในการพูดสนทนากับเพื่อน ๆ ให้ได้จำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ประกอบกับกิจกรรมนี้ผู้วิจัยได้ออกแบบให้นักเรียนเขียนรายงานด้วย เพื่อฝึกภาษาในลักษณะทักษะสัมพันธ์ จึงทำให้นักเรียนต้องใช้เวลาเขียนรายงานว่าพ่อแม่มีอาชีพอะไร และเพื่อนคนใดต้องการประกอบอาชีพอะไรในอนาคต จึงทำให้นักเรียนลงความคิดเห็นที่ค่อนข้างแตกต่างกันระหว่างมีเวลาน้อยกับมีเวลาปานกลาง ซึ่งมีผลทำให้ค่าเฉลี่ยที่ได้ค่อนข้างน้อยกว่ากิจกรรมการบรรยายและการวาดภาพ

(Describe and draw) ซึ่งนักเรียนสนทนากันภายในคู่ของตนเท่านั้น นักเรียนส่วนใหญ่จึงเห็นว่า มีเวลามากพอในการทำกิจกรรมนี้ ดังนั้นจะ เห็นได้ว่าการที่ค่าเฉลี่ยของแต่ละกิจกรรมแตกต่างกัน โดยมีค่าเฉลี่ยลดหลั่นกันตามลำดับนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจกรรม กิจกรรมบางอย่างจะต้องเสียเวลา อธิบายขั้นตอนตลอดจนวิธีการฝึกภาษาอย่างละเอียดนักเรียนจึงจะเข้าใจ และทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้ถูกต้อง เช่น กิจกรรม Guessing from the crowd เป็นต้น กิจกรรมนี้ครูจะต้องอธิบายให้นักเรียนทราบว่า จะพูดหรือถามอย่างไรให้ได้ข้อมูลเพื่อใช้ในการทายโดยต้องยกตัวอย่างให้เห็นมาก ๆ และนักเรียนต้องใช้เวลาคิดตั้งคำถามถามเพื่อน และหาคำอธิบายให้เพื่อนฟัง นับว่ากิจกรรมนี้เป็น กิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนคิด และดึงความรู้เดิมที่มีอยู่มาใช้เพื่อทำกิจกรรมได้สำเร็จ นอกจากนี้ผู้วิจัย ยังสังเกตเห็นว่าหากกิจกรรมใดที่นักเรียนชอบและพอใจ นักเรียนจะต้องการใช้เวลาฝึกให้มากกว่า ที่ครูกำหนดให้ เช่น เกมการทาย (Guessing game) เป็นต้น ดังนั้นในการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียน ฝึกภาษานั้นครูควรจัดเวลาให้ยืดหยุ่นไปตามลักษณะของกิจกรรม และความพอใจของนักเรียนด้วย ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงการใช้เวลาในการอธิบายขั้นตอนและคำศัพท์ก่อนให้นักเรียนลงมือปฏิบัติทุกครั้ง และ ต้องสังเกตดูว่านักเรียนประสบปัญหาหรือไม่ในขณะที่ทำ ครูต้องมีบทบาทในการแนะนำนักเรียนทุกคน ให้ปฏิบัติงานได้อย่างสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

3. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กัน ทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

จากผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสัมพันธ์กับคะแนนกิจนัยในการเรียน แสดงว่านักเรียนที่ได้คะแนนความสามารถในการใช้ ภาษาสูง จะได้คะแนนกิจนัยในการเรียนสูงด้วย นั่นคือ นักเรียนที่มีกิจนัยในการเรียนดีย่อมมี ความสามารถในการใช้ภาษาสูงด้วย ในทำนองเดียวกันหากนักเรียนมีกิจนัยในการเรียนไม่ดีจะมี ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต่ำ เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้ ($r = .58$) พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร และกิจนัยในการเรียนมีความ สัมพันธ์กันอยู่ในระดับปานกลาง

กิจนัยในการเรียนเป็นพฤติกรรมของผู้เรียนที่สืบเนื่องมาจากทักษะในการเรียนและ เทคนิคในการเรียน ในการทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างกิจกรรมเชิงสื่อสารสำหรับฝึกใช้ภาษาของนักเรียน ถือว่าเป็นเทคนิคในการเรียนอย่างหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมทางการเรียนที่นักเรียนปฏิบัติเป็นประจำ

การที่นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาจนเป็นนิสัยและมีทักษะในการเรียน อันได้แก่ วิธีการอ่าน การจดหรือทำบันทึกย่อ ตลอดจนการใช้เวลาอย่างเหมาะสมย่อมส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการใช้ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร และคนอื่น ๆ (2525 : 95 - 98) และงานวิจัยของชเนติ สวัสดิ์ฤกษ์ (2527 : 68 - 76) ที่สรุปผลว่ากิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษา ดังนั้นครูผู้สอนควรฝึกให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางด้านการเรียนที่ดี มีความรับผิดชอบในงานที่ครูมอบหมาย ให้ฝึกให้รู้จักระบบการทำงานโดยวางแผนการเรียนล่วงหน้า และทบทวนบทเรียน ตลอดจนรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อการรับภาษา เช่น การดูภาพยนตร์ และการดูรายการโทรทัศน์ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ การอ่านข้อความโฆษณาหรือหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะก่อให้เกิดนิสัยในการเรียนที่ดีและมีอิทธิพลต่อการเรียนทุกวิชา ไม่เฉพาะแต่วิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น

ข้อสังเกตในการศึกษาครั้งนี้

1. นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง 2 คน ได้ลาออกระหว่างทำการทดลอง ทำให้เหลือนักเรียนจำนวน 24 คน และในจำนวน 24 คนนี้ มีนักเรียนประมาณ 2 - 3 คน ที่ไม่ค่อยให้ความสำคัญร่วมมือในการทำกิจกรรม จากการสังเกตพบว่า นักเรียนจะฝึกพูดเวลาที่ครูเดินเข้าไปใกล้เท่านั้นและขาดความรับผิดชอบไม่ทำงานที่ได้รับมอบหมายส่งตามกำหนดเวลา และผู้วิจัยมิได้ขอความร่วมมือจากนักเรียนเพราะต้องการที่จะศึกษาจากสภาพการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งเป็นกิจนิสัยของนักเรียนจริง ๆ ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้ส่งผลต่อคะแนนสอบของนักเรียน นักเรียนกลุ่มนี้ได้คะแนนจากแบบทดสอบฉบับที่ 2 ไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม

2. ในการทดลองระยะหลัง ประมาณสัปดาห์ที่ 6 - 10 ทางโรงเรียนได้จัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ทำให้ต้องลดเวลาเรียนลงเหลือคาบละ 45 นาที ซึ่งมีผลกระทบต่อการทดลองมาก คือ นักเรียนมีเวลาฝึกภาษาโดยใช้กิจกรรมน้อยลง ทำให้ให้นักเรียนเห็นว่าเวลาที่ใช้ทำกิจกรรมบางกิจกรรมมีน้อย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้า โดยการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และการศึกษาค้นคว้าต่อไปดังนี้ คือ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1.1 ครูควรนำกิจกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะกิจกรรมเชิงสื่อสารไปเสริมบทเรียนในหนังสือแบบเรียนที่ขาดกิจกรรมสำหรับฝึกใช้ภาษาในลักษณะการสื่อสาร เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นเครื่องมือสร้างแรงจูงใจในการเรียน ทำให้นักเรียนสนใจและมีความกระตือรือร้นในการเรียน ซึ่งมีผลทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีผลทำให้เกิดความสำเร็จในการเรียนภาษาในที่สุด สำหรับหลักการสอนนั้นครูควรศึกษาถึงหลักการและเทคนิคการสอนของแต่ละวิธีให้เข้าใจอย่างท่องแท้และรู้จักที่จะปรับปรุงหรือผสมผสานแนวคิดและส่วนดีของวิธีต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด โดยอาจต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการเรียนการสอน โดยเฉพาะองค์ประกอบในตัวผู้เรียน ได้แก่ ความถนัด ความสามารถที่จะเข้าใจในการสอน ความมานะพยายาม และยุทธวิธีในการเรียนของผู้เรียนอีกด้วย

1.2 ในการจัดกิจกรรมเสริมบทเรียน ครูควรให้ความสนใจหลากหลายและควรสังเกตว่านักเรียนที่ตอบสนองหรือพอใจกิจกรรมประเภทใด และควรพยายามเลือกจัดกิจกรรมเพื่อสนองตอบความต้องการและความสนใจของนักเรียน จากการศึกษาดูทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนชอบเกมการทาย (Guessing) และกิจกรรมประเภทสำรวจ (Survey) แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มผู้เรียน นักเรียนแต่ละแห่งหรือแต่ละกลุ่มย่อมมีความแตกต่างกัน ฉะนั้นครูจึงต้องใช้การสังเกตและจัดกิจกรรมให้เหมาะสม

1.3 ครูควรพยายามใช้ภาษาอังกฤษในการสอนให้มากที่สุดเท่าที่สถานการณ์จะอำนวยให้ เนื่องจากการพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียน ถือว่าเป็นปัจจัยบ่อน้ำอย่างหนึ่งที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างแท้จริง แต่ควรสังเกตและเอาใจใส่นักเรียนที่เรียนอ่อนด้วย โดยการพูดช้าหรือเน้นให้นักเรียนเข้าใจ และเปิดโอกาสให้นักเรียนเก่งได้ช่วยเหลือคนที่อ่อนกว่า และในขณะเดียวกันเวลาทำกิจกรรมต่าง ๆ ควรกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด

เท่าที่จะทำได้ เพราะ เป็นโอกาสเดียวที่นักเรียนจะได้ฝึกพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากประเทศไทย เราใช้ภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ นักเรียนจึงไม่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารกัน

1.4 ในการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียนนั้นควรมีการวัดผล ประเมินผลโดยการสังเกตพฤติกรรม และประเมินผลโดยดูจากพัฒนาการหรือความก้าวหน้าทาง การเรียนของนักเรียนแต่ละคน ประกอบการประเมินผลโดยใช้แบบทดสอบ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการสอนโดยใช้กิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน เช่น กลุ่มที่มีความสามารถในการใช้ภาษา สูง ปานกลาง และกลุ่มที่มีความสามารถต่ำ โดยดูพัฒนาการของนักเรียนแต่ละกลุ่ม เพื่อศึกษาดูว่า นักเรียนกลุ่มใดจะประสบความสำเร็จได้ดีมากกว่า

2.2 กิจกรรมที่จัดขึ้นเสริมบทเรียนในการวิจัยครั้งนี้ยัง ไม่มีความหลากหลาย เนื่องมาจากเนื้อหาและเวลาจำกัด การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนก็ยังคงอยู่ในวงจำกัดแค่ กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเล็ก ๆ จึงควรศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเชิงสื่อสารทุกประเภท โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่และกว้างขวางกว่านี้ เพื่อสรุปอ้างอิงถึงประชากรส่วนใหญ่ได้

2.3 ควรทำการวิจัยวิธีการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กับกิจนัยในการเรียน โดยศึกษาพัฒนาการของกิจนัย กล่าวคือ ศึกษาว่าการเรียนการสอน โดยวิธีนี้ช่วยทำให้เด็กเรียนมีกิจนัยในการเรียนดีขึ้นหรือไม่ ทั้งนี้อาจต้องอาศัยเวลาและการ ติดตามผลอย่างมีระบบ

2.4 ควรศึกษาทฤษฎีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนภาษาได้ดี อาจศึกษารวมถึงบุคลิกของผู้เรียนด้วย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัญดา ธรรมมงคล. "ข้อคิดเกี่ยวกับข้อสอบสัมฤทธิ์ผลกับหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ," ใน การสอบและการสอนภาษาอังกฤษ. หน้า 9 - 18. THAI/TESOL'S OCCASIONAL PAPERS NO. 1989/1, 2523.
- กาญจนา ปราบพาล. การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- กาญจนา ปราบพาล และคนอื่น ๆ. ระดับความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. อัดสำเนา.
- กุลชาติ โยสีดา. การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทบาทสมมติและวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ขจรสุดา เหล็กเพชร. การสร้างแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- ชเนติ สวัสดิ์ถกษ์. ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม นิสัยทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527. ถ่ายเอกสาร.
- ชลาลัย คงแก้ว. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประจำจังหวัดในเขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2527. อัดสำเนา.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. แบบแผนการทดลองและสถิติ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

ดุษฎี จุลาสัย และคนอื่น ๆ. ขั้นตอนทางจิตวิทยาของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

อัสสาเนา.

ทมะ นียา เลิศลาย. สมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา "ขรรค์ชัยกัมพลานนท์อนุสรณ์" อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528. อัสสาเนา.

ทวานิต ธุถาวร. พัฒนาการของการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ คม.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529. ถ่ายเอกสาร.

ทรงพร อิศโรธกุล และสุชาดา นิมมานนิตย์. "สอนอย่างไรจึงจะสื่อความหมาย," ใน

การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา.

หน้า UE1 - UE11 THAI/TESOL'S OCCASIONAL PAPER NO. 1984/2, 2527.

นภมล กลั่นเจริญ. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนขอนแก่นวิทยายนที่เรียนโดยการใช้และไม่ใช้กิจกรรมที่มุ่งงานปฏิบัติ.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. ถ่ายเอกสาร.

นันทพร ศศิธรพงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์

วิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและ

ไม่มีเกมประกอบ. ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2526. อัสสาเนา.

เบญจมาลย์ ขุนภักดี. ประสิทธิภาพของการเสริมการสอนทักษะฟัง-พูดวิชาหลัก ชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 6 โดยใช้หลักการจัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสารของ Keith Johnson.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. ถ่ายเอกสาร.

บงกช สัมพันธ์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนอ่าน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ

กับการทำกิจกรรมตามคู่มือครู. ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัสสาเนา.

- ประพาศน์ พททธิประภา. วิทยาการสอน : แนวทางไปสู่การสอนเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : บรรณบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- ปองรัตน์ นิลดา. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวล ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน 3 วิธี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู. ปริญญาโท ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- พิศทิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เทพมงคลการพิมพ์, 2528.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : บริษัท ศึกษาพร จำกัด, 2531.
- วลีย์ พันธุ์มี. "การสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาบรรลุจุดประสงค์หรือยัง," ใน วารสารมิตรครู. 29(4) : 44 - 47 ; กุมภาพันธ์ 2530.
- วสันต์ วันสทเวทวิสิฐ. ปัญหาของครูในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย ในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530. ถ่ายเอกสาร.
- วันที สัตย์ทิม. การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เรือนอักษร, 2524.
- วิไลวรรณ วรรณวิสุทธิ. การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการ ฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.
- วิสาข์ จิตวัตร. "กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียน," มิตรครู. 27(6) : 53 - 55 ; 31 มีนาคม 2528.

- วุฒิชัย ใจทยักัง. "การสอน: เราใช้ภาษา," ใน การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา. หน้า พจ1 - พจ13. THAI/TESOL'S OCCASIONAL PAPERS NO. 1984/2, 2527.
- ศรีมาลา พิมพ์นิตย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการเขียนตามคัมมือครู. ปรินญาณพันธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. ภาษากับการสอน. เชียงใหม่ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2528.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524. กรุงเทพฯ : อมรินทร์การพิมพ์, 2523.
- สุดา ชาตรีนันท์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคัมมือครู. ปรินญาณพันธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อัดสำเนา.
- สุร พงษ์ทองเจริญ. วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประมวลศิลป์, 2526.
- สุวิมล ว่องวานิช. สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างองค์ประกอบด้านเข้าปัญหา ปัญหาส่วนตัว นิสัย และทัศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานพันธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.
- เสงี่ยม โตรรัตน์. "การวางแผนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา," สารพัฒนาหลักสูตร. อันดับที่ 54 : 9 - 18 ; กันยายน 2529.
- สอรรถ มากบุญ. "ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในโรงเรียน," วารสารศึกษาศาสตร์. 3(8) : 7 - 11 ; กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2530.

- อรสา บุระกิจ. การศึกษาเปรียบเทียบประสิทธิภาพของการสอนวิชาภาษาอังกฤษหลักในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารกับการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. ถ่ายเอกสาร.
- อังกาบ ผลากรกุล. "ภาษาศาสตร์สังคมกับการเรียนการสอนภาษา," วารสารมนุษยศาสตร์. 10(1) : 69 - 84 ; มกราคม - ธันวาคม 2523.
- อจลรา วงศ์โสธร. เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษสำหรับวัดและประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- อจลรา วงศ์โสธร และคนอื่นๆ. รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525. อัดสำเนา.
- อิสรา สารงาม. การสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา. เชียงใหม่ : ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2529.
- อุษา น้อยทิม. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางด้านการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่และกิจกรรมตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- Barnard, Christopher. "Curvy-W Seating," English Teaching Forum. : 27(2) : 53 ; April, 1989.
- Barry, Francis Joseph. "Small Group Discussion as a Prewriting Activity : A Naturalistic Inquiry," Dissertation Abstracts International. 45(8) : 2423 - A ; February, 1985.
- Best, John W. Research in Education. 4th ed., Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice - Hall, Inc., 1981.
- Bryne, Donn. Techniques for Classroom Interaction. New York : Longman Group UK. Limited, 1987.

- Burt, M.K. and H.C. Dulay. "Optimal Language Learning Environments," in Method That Work. edited by J.W. Oller, Jr. and P.A. Richard-Amato p.38 - 48 Rowley, Massachusetts : Newbury House Publishers, Inc., 1983.
- Canale, Michael and Merrill Swain. Approaches to Communicative Competence. : Occasional Paper No. 14. Singapore : SEAMEO Regional Language Centre, 1980.
- Delgado-Monge, Nereida. "Oral Communication Apprehension among Business College Students and Its Relationship to English Language Proficiency," Dissertation Abstracts International. 47(8) : 2926-A ; February, 1987.
- Dulay, H.C., M.K. Burt and S.D. Krashen. Language Two. New York : Oxford University Press. 1982.
- Eysenck, H.J., W. Arnold and R. Meili. Encyclopedia of Psychology. London : Search Press, 1972.
- Finocchiaro, Marry and Christopher Brumfit, The Functional - Notional Approach : From Theory to Practice. London : Oxford University Press, Inc., 1983.
- Gardner, R.C. and W.C. Lambert. Attitudes and Motivation in Second Language Learning. Rowley, Massachusetts : Newbury House, 1959.
- Harmer, Jeremy. The Practice of English Language Teaching. New York : Longman Inc., 1983.
- Heath, Robert. "Organizing Groupwork in Large English Class," Guidelines : A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) : 19 - 25 : December, 1982.

- Heaton, J.B. Writing English Language Tests. 5th Longman Group Limited, 1979.
- Hitchcock, Richard Benner. The use of instructional activities to intergrate reading and writing," Dissertation Abstracts International. 49(2) : 449-A ; September, 1988.
- Husten, Edward, Nonn Evan and Lynn Peter. Effective Skills in English Book 1. Thailand : Aksorn Charoentat Publishing House, 1980.
- Hymes, D.H. "On Communicative Competence," in The Communicative Approach to Language Teaching. edited by C.J. Brumfit and K. Johnson. p.5 - 26 Oxford : Oxford University Press, 1979.
- Jakobovits, Leon. A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issues. Rowley, Massachusettes : Newbury House, 1971.
- Johnson, K. Communicative Syllabus Design and Methodology. Oxford : Pergamon Press, 1982.
- Kelly, P.G. "Teaching Writing to Tertiary Level ESL Students," RELJ Journal. 15(2) : 80-94 ; December, 1984.
- Klein, Wolfgang. Second Language Acquisition. Cambridge : Cambridge University Press, 1986.
- Krashen, S.D. Second Language Acquisition and Second Language Learning. New York : Pergamon Press, 1981.
- . Principles and Practice in Second Language Acquisition. New York : Pergamon Press, 1982.

- Krashen, S.D. and T.D. Terrell. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford : Pergamon Press, 1983.
- Littlewood, W. Communicative Language Teaching : An Introduction. London : Cambridge University Press, 1981.
- . Foreign and Second Language Teaching. Cambridge : Cambridge University Press, 1984.
- Maddox, Harry. How to Study. New York : Fawcett Publication Inc., 1963.
- Madsen, Harold S. Techniques in Testing. U.S.A. : Oxford University Press, Inc., 1983.
- Morrow, K. "Introduction : Principles of Communicative Methodology," in Communication in the Classroom. p.59 - 66 Essex : Longman Group, Ltd., 1981.
- Munby, John. Communicative Syllabus Design. 3rd Cambridge : Cambridge University Press, 1983.
- Palmer, A.S. "A Communication Activity for Large EFL Classes : Guidelines for Communication Activities," RELC Journal Supplement. No. 1 : 61 - 62 ; June, 1979.
- Paulston, C.B. and Selekman, H.R. "Interaction Activities in the Foreign Classroom," or How to "Grow a Tulip-Rose" in Developing Communication Skills. edited by Elizabeth Garner Joiner and Patricia Basney Westphal p.32 - 34 Massachusettes : Newbury House Publishers, Inc., 1978.

- Pica, Teresa. "Communicative language teaching as an aid to classroom second language acquisition : some insights from research," Language Teaching : The International Abstracting Journal for Language Teachers and Applied Linguists. 19(2) : 175 ; April, 1986.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Massachusettes : Addison-Wasley Publishing Company, Inc., 1983.
- Valette, R.M. Modern Language Testing. New York : Harcourt Brace Javanovich, Inc., 1977.
- Van Ek, J.A. Threshold Level English. Oxford : Pergamon Press, 1980.
- Vincent, Monica. "Motivation and its importance in ELT" in Focus on the Learner. edited by Susan Holden. p.37 - 43 London : Modern English Publication, 1983.
- Wagner, Betty Jane. "The Effects of Role Playing on Writing Persuasion : An Age and Channel Comparison of Fourth and Eighth Grade," Dissertation Abstracts International. 47(11) : 4008-A ; May, 1987.
- Widdowson, H.G. Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press, 1978.
- Wilkins, D.A. Linguistic in Language Teaching. London : Edward Arnold Publishers Ltd., 1972.
- . Notional Syllabus. London : Oxford University Press, 1976.
- . Second Language Learning and Teaching. London : Edward Arnold Publishers Ltd., 1978.

- Willis, Jane. Teaching English Through English. Hong Kong : Longman Group Ltd., 1981.
- Wren, C. Gilbert. Study Habits Inventory. Stanford : Stanford University Press, 1968.
- Yang, Taishiung. "A Study of the relationship between TOEFL scores and ratings of communicative competence in Taiwanese students preparing to study in the United States," Dissertation Abstracts International. 48(10) : 2611-A ; April, 1988.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบและแบบสอบถาม

ตาราง 9 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) ของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ข้อที่	P _H	P _L	P	D	ข้อที่	P _H	P _L	P	D
1	.54	.31	.46	.23	19	.85	.46	.60	.39
2	.69	.08	.38	.61	20	.69	.31	.40	.38
3	1.00	.23	.68	.77	21	.77	.15	.40	.62
4	.92	.31	.68	.61	22	.85	.62	.60	.23
5	.62	.23	.52	.39	23	.85	.46	.66	.39
6	.46	.23	.34	.23	24	.92	.15	.60	.77
7	.69	.31	.44	.38	25	.69	.23	.56	.46
8	.85	.23	.56	.62	26	.85	.62	.68	.23
9	.77	.46	.62	.31	27	.92	.54	.76	.38
10	.85	.38	.58	.47	28	1.00	.31	.64	.69
11	.69	.46	.60	.23	29	.62	.23	.44	.39
12	.92	.69	.78	.23	30	.85	.54	.62	.31
13	.38	.15	.22	.23	31	.54	.23	.30	.31
14	.85	.46	.74	.39	32	.62	.38	.36	.24
15	.62	.31	.52	.31	33	.46	.15	.30	.31
16	.85	.46	.72	.38	34	.31	.08	.26	.23
17	.85	.31	.68	.54	35	.62	.38	.42	.24
18	1.0	.15	.68	.85	36	.46	.23	.44	.23

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	P _H	P _L	P	D	ข้อที่	P _H	P _L	P	D
37	.54	.23	.22	.31	49	.69	.15	.46	.54
38	.62	.15	.26	.47	50	.54	.08	.24	.46
39	.69	.31	.56	.39	51	.31	.08	.24	.23
40	.62	.15	.42	.47	52	.62	.23	.54	.39
41	.38	.08	.48	.30	53	.54	.23	.38	.31
42	.69	.08	.20	.61	54	.54	.08	.34	.46
43	.54	.23	.32	.31	55	.62	.23	.44	.39
44	.38	.15	.26	.23	56	.23	0.00	.20	.23
45	.77	.15	.26	.62	57	.54	.23	.24	.31
46	.85	.31	.62	.54	58	.38	.08	.22	.30
47	.62	.08	.38	.54	59	.69	.15	.26	.54
48	.85	.08	.44	.77	60	.23	0.00	.20	.23

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อวารสาร
โดยใช้สูตร KR - 20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson)

$$\begin{aligned}
 \Sigma X &= 16 + 19 + \dots\dots\dots 48 \\
 &= 1370 \\
 \Sigma X^2 &= 256 + 361 + \dots\dots\dots 2304 \\
 &= 40714 \\
 \Sigma pq &= (.46 \times .54) + (.38 \times .62) + \dots\dots(.20 \times .80) \\
 &= 13.18 \\
 \text{จากสูตร } s_t^2 &= \frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N^2} \\
 &= \frac{50 \times 40714 - (1370)^2}{50 \times 50} \\
 &= \frac{2035700 - 1876900}{2500} \\
 &= 63.52 \\
 \text{จากสูตร } r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\Sigma pq}{s_t^2} \right] \\
 &= \frac{60}{59} \left[1 - \frac{13.18}{63.52} \right] \\
 &= 1.02 \times .79 \\
 &= .81
 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา = .81

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	$\bar{x}$	s^2	$\bar{x}$	s^2	
1	4.56	0.42	3.28	1.04	5.33
2	3.92	0.66	2.68	0.31	6.52
3	4.52	0.51	3.40	1.00	4.66
4	4.36	0.65	3.12	0.77	5.39
5	4.00	1.00	3.44	0.59	2.24
6	4.00	0.50	3.24	1.10	3.04
7	4.32	0.89	3.76	1.35	1.93
8	4.40	0.50	3.76	0.69	3.04
9	2.72	1.46	2.00	1.00	2.32
10	4.36	0.40	2.76	0.60	8.00
11	3.60	0.83	2.20	0.91	5.38
12	3.92	1.24	2.64	0.90	4.41
13	3.88	0.44	3.44	0.84	2.00
14	4.04	0.29	3.36	1.24	3.77
15	4.52	0.34	3.44	1.00	4.69
16	4.00	0.41	3.20	1.08	3.33
17	3.36	0.99	1.92	0.66	5.76
18	3.52	0.67	2.12	0.44	6.66
19	3.68	0.39	2.80	1.25	3.52

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	$\bar{x}$	s^2	$\bar{x}$	s^2	
20	4.12	0.44	3.08	0.99	4.52
21	2.60	0.83	1.68	0.56	4.00
22	4.24	0.52	2.36	0.40	9.89
23	3.20	0.91	2.48	1.09	2.57
24	3.96	0.70	3.08	0.91	3.52
25	4.00	0.58	2.92	1.07	4.32
26	3.96	0.87	3.28	0.71	2.72
27	2.32	0.31	1.72	0.54	3.33
28	2.60	1.00	1.76	0.27	3.81
29	2.56	1.09	1.80	0.58	3.04
30	3.44	1.25	2.76	0.85	2.34
31	3.60	0.66	2.92	1.32	2.42
32	4.16	0.80	3.28	1.29	3.14
33	4.48	0.84	3.48	1.01	3.70
34	3.88	1.02	2.12	0.69	6.76
35	2.32	1.06	1.72	1.04	2.06
36	3.12	1.36	2.08	1.49	3.15
37	3.52	1.09	3.00	1.00	1.85
38	4.36	0.57	3.68	1.06	2.72

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	$\bar{x}$	s^2	$\bar{x}$	s^2	
39	2.44	1.09	1.40	0.50	4.16
40	2.44	0.67	1.56	0.59	4.00
41	2.68	1.06	1.64	0.74	4.00
42	3.40	1.00	2.00	0.75	5.38
43	4.00	0.75	3.40	0.66	2.60
44	3.84	0.47	2.60	1.16	4.96
45	2.60	0.75	1.60	0.58	4.34
46	3.32	1.39	2.04	0.54	4.74
47	3.28	1.37	2.32	1.22	3.00
48	2.36	2.65	1.36	0.90	2.70
49	3.28	2.12	2.52	1.09	2.17
50	4.44	0.006	3.60	0.58	5.60

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน โดยใช้สูตร

สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient)

$$\text{จากสูตร} \quad S_t^2 = \frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N^2}$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า} \quad S_t^2 &= \frac{100 \times 2437837 - (15505)^2}{100 \times 100} \\ &= \frac{243783700 - 240405025}{10000} \\ &= \frac{3378675}{10000} \\ &= 337.8675 \end{aligned}$$

$$n = 50$$

$$\sum S_i^2 = .88 + .73 + \dots + .89 = 45.47$$

$$\text{จากสูตร} \quad \alpha = \frac{n}{n-1} \left[\frac{1 - \sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า} \quad \alpha &= \frac{50}{49} \left[\frac{1 - 45.47}{337.86} \right] \\ &= 1.0204 \times .8655 \\ &= .88 \end{aligned}$$

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน = .88

ภาคผนวก ข

คะแนนจากแบบทดสอบและแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 11 สรุปคะแนนความสามารถด้านการพูด (แบบทดสอบฉบับที่ 1)

Pre - test

ลำดับที่ นักเรียน	ความคล่องแคล่ว			การพูดที่เข้าใจ			ปริมาณของข้อมูล			คุณภาพของข้อมูล			สำเนียง			รวม $\Sigma \bar{x}$
	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{x}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{x}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{x}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{x}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{x}$	
1	3	3	3	4	4	4	4	4	4	2	3	2.5	3	4	3.5	17
2	2	2	2	4	4	4	4	5	4.5	2	3	2.5	3	4	3.5	16.5
3	1	1	1	4	2	3	2	2	2	1	2	1.5	2	2	2	9.5
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	2	1	1.5	5.5
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	5
6	2	2	2	2	1	1.5	2	1	1.5	1	1	1	2	1	1.5	7.5
7	1	1	1	3	2	2.5	2	1	1.5	1	1	1	1	1	1	7
8	1	1	1	4	2	3	2	2	2	1	2	1.5	2	2	2	9.5
9	1	1	1	2	1	1.5	2	1	1.5	1	1	1	2	1	1.5	6.5
10	1	3	2	2	3	2.5	2	1	1.5	1	1	1	2	1	1.5	8.5
11	1	2	1.5	1	3	2	2	1	1.5	1	1	1	2	1	1.5	7.5
12	2	2	2	3	4	3.5	4	3	3.5	2	3	2.5	2	3	2.5	14
13	4	4	4	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	3	16
14	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	5
15	1	2	1.5	2	2	2	1	3	2	1	2	1.5	2	3	2.5	9.5
16	3	3	3	4	3	3.5	4	5	4.5	2	3	2.5	3	3	3	16.5

ตาราง 11 (ต่อ)

ลำดับ นักเรียน	ความคล่องแคล่ว			การคลำเท้าขวา			ปริมาณของข้อมูล			คุณภาพของข้อมูล			สำเนียง			รวม $\Sigma \bar{I}$
	คนท	คนท	$\bar{I}$	คนท	คนท	$\bar{I}$	คนท	คนท	$\bar{I}$	คนท	คนท	$\bar{I}$	คนท	คนท	$\bar{I}$	
	1	2		1	2		1	2		1	2		1	2		
17	3	3	3	4	4	4	3	4	3.5	2	3	2.5	2	4	3	16
18	1	3	2	2	3	2.5	2	2	2	1	2	1.5	2	2	2	10
19	4	2	3	4	3	3.5	3	3	3	3	2	2.5	3	3	3	15
20	4	4	4	4	3	3.5	4	4	4	3	3	3	3	4	3.5	18
21	3	4	3.5	3	3	3	3	2	2.5	2	3	2.5	3	3	3	14.5
22	1	3	2	2	3	2.5	2	2	2	1	2	1.5	2	2	2	10
23	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	5
24	2	3	2.5	3	3	3	3	2	2.5	2	3	2.5	3	3	3	13.5
รวม	45	51		64	60		58	56		37	49		52	54		263

ตาราง 12 สรุปคะแนนความสามารถด้านการพูด (แบบทดสอบฉบับที่ 1)

Post - test

ลำดับที่ นักเรียน	ความคล่องแคล่ว			การพูดที่เข้าใจ			ปริมาณของข้อมูล			คุณภาพของข้อมูล			สำเนียง			รวม $\Sigma \bar{X}$
	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	
1	4	3	3.5	4	4	4	5	5	5	4	4	4	4	4	4	20.5
2	4	4	4	5	4	4.5	4	5	4.5	3	3	3	3	3	3	19
3	4	3	3.5	4	4	4	4	5	4.5	3	4	3.5	4	4	4	19.5
4	2	3	2.5	2	3	2.5	2	4	3	2	3	2.5	2	3	2.5	13
5	3	3	3	2	3	2.5	2	4	3	3	3	3	2	3	2.5	14
6	2	4	3	3	4	3.5	4	5	4.5	3	3	3	3	4	3.5	17.5
7	2	4	3	4	4	4	4	5	4.5	3	3	3	3	4	3.5	18
8	3	3	3	4	4	4	4	5	4.5	4	3	3.5	3	3	3	18
9	3	3	3	4	4	4	4	5	4.5	3	3	3	3	3	3	17.5
10	5	4	4.5	4	4	4	5	5	5	4	3	3.5	4	4	4	21
11	4	3	3.5	5	3	4	5	5	5	3	3	3	3	4	3.5	19
12	5	4	4.5	5	4	4.5	5	5	5	4	4	4	5	4	4.5	22.5
13	5	4	4.5	5	4	4.5	5	5	5	4	4	4	5	4	4.5	22.5
14	2	3	2.5	3	3	3	4	4	4	3	3	3	3	3	3	15.5
15	3	3	3	3	3	3	4	4	4	3	3	3	3	3	3	16
16	4	4	4	5	4	4.5	5	5	5	3	4	3.5	3	4	3.5	20.5

ตาราง 12 (ต่อ)

ลำดับที่ นักเรียน	ความคล่องแคล่ว			การตัดสินใจ			ปริมาณของข้อมูล			คุณภาพของข้อมูล			สำเนียง			รวม ΣX
	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	คนที่ 1	คนที่ 2	$\bar{X}$	
17	4	4	4	5	4	4.5	5	5	5	3	4	3.5	3	4	3.5	20.5
18	3	3	3	5	4	4.5	5	4	4.5	3	3	3	3	3	3	18
19	5	3	4	6	4	5	5	4	4.5	5	3	4	5	3	4	21.5
20	5	4	4.5	6	5	5.5	5	4	4.5	4	3	3.5	4	3	3.5	21.5
21	5	4	4.5	6	5	5.5	5	4	4.5	4	3	3.5	4	3	3.5	21.5
22	3	4	3.5	5	4	4.5	5	5	5	3	3	3	3	3	3	19
23	3	3	3	5	4	4.5	4	4	4	3	3	3	3	3	3	17.5
24	4	4	4	5	4	4.5	5	5	5	4	3	3.5	4	3	3.5	20.5
รวม	87	84		105	93		105	111		61	76		82	82		454

ตาราง 13 แสดงการหาค่าความเชื่อถือได้ของการให้คะแนนความสามารถด้านการพูด
ก่อนการทดลอง (Pre - test)

$$\pi = \frac{P_o - P_e}{1 - P_e}$$

P_o = 1 - ผลรวมของสัดส่วนของความแตกต่าง

P_e = เลบวกล้าง 2 ของค่าสูงกับค่าที่ส่งรองลงมาของคนใดคนหนึ่ง

ลักษณะที่ ทดสอบ	การให้คะแนนของคนที่ 1		การให้คะแนนของคนที่ 2		ความแตกต่างระหว่าง สัดส่วนของ 2 คน
	คะแนน	สัดส่วน	คะแนน	สัดส่วน	
ความคล่องแคล่ว	45	.176	51	.189	.013
การพูดให้เข้าใจ	64	.250	60	.222	.028
ปริมาณ	58	.227	56	.207	.020
คุณภาพ	37	.144	49	.182	.038
สำเนียง	52	.203	54	.200	.003
รวม	256	1.000	270	1.000	.102

$$P_o = 1 - 0.102$$

$$= .898$$

$$P_e = (.250)^2 + (.227)^2$$

$$= .144$$

$$\text{ความเชื่อถือได้ (} \pi \text{)} = \frac{.898 - .114}{1 - .114} = \frac{.784}{.886}$$

$$= .885$$

ตาราง 14 แสดงการหาค่าความเชื่อใจได้ของการให้คะแนนความสามารถด้านการพูด

หลังการทดลอง (Post - test)

$$\pi = \frac{P_o - P_e}{1 - P_e}$$

P_o = 1 - ผลรวมของสัดส่วนของความแตกต่าง

P_e = ผลบวกกำลังสองของค่าสูงกับค่าที่ผู้ทรงลงมาของคนใดคนหนึ่ง

ลักษณะที่ ทดสอบ	การให้คะแนนของคนที่ 1		การให้คะแนนของคนที่ 2		ความแตกต่างระหว่าง สัดส่วนของ 2 คน
	คะแนน	สัดส่วน	คะแนน	สัดส่วน	
ความคล่องแคล่ว	87	.190	84	.188	.002
การพูดให้เข้าใจ	105	.228	93	.208	.020
ปริมาณ	105	.228	111	.247	.019
คุณภาพ	81	.176	78	.174	.002
สำเนียง	82	.178	82	.183	.005
รวม	460	1.000	448	1.000	.048

$$P_o = 1 - .048$$

$$= .952$$

$$P_e = (.247)^2 + (.208)^2$$

$$= .104$$

$$\text{ความเชื่อใจได้ } (\pi) = \frac{.952 - .104}{1 - .104} = \frac{.848}{.896}$$

$$= .946$$

ตาราง 15 แสดงคะแนนความสามารถในการใช้ภาษา (แบบทดสอบฉบับที่ 2)

เลขที่	ก่อนการทดลอง					หลังการทดลอง				
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	รวม	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	รวม
	คะแนนเต็ม 10	20	15	15	60	10	20	15	15	60
1	4	6	4	6	20	8	13	6	8	35
2	3	12	1	5	21	8	11	7	13	69
3	5	5	3	4	17	5	14	6	8	33
4	2	4	5	2	13	3	12	4	5	24
5	2	3	6	3	14	5	13	6	6	30
6	3	2	5	2	12	4	9	7	10	30
7	4	5	5	3	17	7	15	4	5	31
8	2	4	4	0	10	6	13	6	7	32
9	2	6	3	3	14	5	15	9	5	34
10	1	6	7	2	16	5	10	6	5	26
11	2	9	6	4	21	8	16	2	11	37
12	3	3	4	5	15	8	16	5	10	39
13	4	9	1	3	17	9	14	7	11	41
14	2	4	2	2	10	6	15	4	5	30
15	2	1	7	0	10	7	16	5	7	35
16	4	10	4	4	22	6	14	7	9	36

ตาราง 15 (ต่อ)

เลขที่	ก่อนการทดลอง					หลังการทดลอง				
	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	รวม	ฟัง	พูด	อ่าน	เขียน	รวม
คะแนนเต็ม	10	20	15	15	60	10	20	15	15	60
17	3	7	5	4	19	5	14	6	6	31
18	2	5	3	0	10	6	14	6	8	34
19	9	13	4	8	34	8	17	6	12	43
20	4	6	6	1	17	9	12	8	8	37
21	3	6	2	3	14	6	10	3	10	29
22	3	7	6	6	22	6	8	5	9	28
23	1	5	5	0	11	2	5	4	2	13
24	2	5	4	6	17	6	12	5	8	31

ตาราง 16 แสดงผลรวมของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก่อนเรียน
และหลังเรียน

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่าง
1	37	55.5	18.5
2	37.5	58	20.5
3	26.5	52.5	26
4	18.5	37	18.5
5	19	44	25
6	19.5	47.5	28
7	24	49	25
8	19.5	50	30.5
9	20.5	51.5	31
10	24.5	47	22.5
11	28.5	56	27.5
12	29	61.5	32.5
13	33	63.5	30.5
14	15	45.5	30.5
15	19.5	51	31.5
16	38.5	56.5	18

ตาราง 16 (ต่อ)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่าง
17	35	51.5	16.5
18	20	52	32
19	49	64.5	15.5
20	35	58.5	23.5
21	28.5	50.5	22
22	32	47	15
23	16	30.5	14.5
24	30.5	51.5	21

ตาราง 17 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับคะแนนกึญสัยในการเรียน

X = คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

Y = คะแนนกึญสัยในการเรียน

คนที่	X	Y	X^2	Y^2	XY
1	55.5	170	3080.25	28900	9435
2	58	156	3364	24336	9048
3	52.5	163	2756.25	26569	8557.5
4	37	130	1369	16900	4810
5	44	148	1936	21904	6512
6	47.5	145	2256.25	21025	6887.5
7	49	139	2401	19321	6811
8	50	168	2500	28224	8400
9	51.5	165	2652.25	27225	8497.5
10	47	168	2209	28224	7896
11	56	152	3136	23104	8512
12	61.5	171	3782.25	29241	10516.5
13	63.5	160	4032.25	25600	10160
14	45.5	138	2070.25	19044	6279
15	51	176	2601	30976	8976
16	56.5	167	3192.25	27889	9435.5

ตาราง 17 (ต่อ)

คนที่	X	Y	X ²	Y ²	XY
17	51.5	146	2652.25	21316	7519
18	52	149	2704	22201	7748
19	64.5	164	4160.25	26896	10578
20	58.5	158	3422.25	24964	9243
21	50.5	152	2550.25	23104	7676
22	47	137	2209	18769	6439
23	30.5	143	930.25	20449	4361.5
24	51.5	168	2652.25	28224	8652
รวม	1232	3733	64681.5	584405	192950

$$\text{จากสูตร } r = \frac{N \Sigma XY - \Sigma X \cdot \Sigma Y}{\sqrt{[N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2][N \Sigma Y^2 - (\Sigma Y)^2]}}$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } r &= \frac{(24 \times 192950) - (1232 \times 3733)}{\sqrt{[(24 \times 64681.5) - (1232)^2][(24 \times 584405) - (3733)^2]}} \\ &= \frac{4630800 - 4599056}{34532 \times 90431} = \frac{31744}{55881.69} \\ &= .58 \end{aligned}$$

การทดสอบนัยสำคัญของค่า r เมื่อ $r = .58$, $N = 24$

$$\text{จากสูตร } t = \frac{r\sqrt{N-2}}{\sqrt{1-r^2}}$$

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า } t &= \frac{.58\sqrt{24-2}}{\sqrt{1-(.58)^2}} \\ &= \frac{2.7204}{.8146} \\ &= 3.339 \end{aligned}$$

จากตารางที่ $\alpha = .01$, $df = 24 - 2 = 22$

$$t = 2.819$$

ภาคผนวก ค

- แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
- ตัวอย่างแผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสารเสริมบทเรียน
- แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงสื่อสาร
- แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมี 2 ฉบับ คือ

ฉบับที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการสื่อสารด้านการพูด ประกอบด้วย

ข้อสอบ 2 ตอน

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์ที่กำหนดให้ และพูดสนทนาโต้ตอบกัน โดยใช้
คำแนะนำที่ให้ไว้

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนผลิตกันบรรยายภาพของตน คนละ 2 จุด และบอกว่าภาพเหมือนกัน
หรือแตกต่างกัน

วิธีการทดสอบ

1. แจกแบบทดสอบที่แจ้งสถานการณ์ให้นักเรียนอ่านก่อน และอธิบายวิธีการทดสอบ
โดยตั้งคำถามถามนักเรียนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ

2. ทำการทดสอบนักเรียนทีละคู่ โดยแจกแบบทดสอบที่มีคำแนะนำ นักเรียนสนทนา
โต้ตอบกันตามคำแนะนำ เมื่อนักเรียนพูดโต้ตอบกันเรียบร้อยแล้ว แจกภาพให้นักเรียนคนละ 1 ชุด
ให้นักเรียนผลิตกันบรรยายภาพนั้น

3. ครูควบคุมการสอบและให้คะแนนพร้อมกับอาจารย์อีก 1 ท่าน และบันทึกเทป
เพื่อประกอบการพิจารณาอีกครั้ง

เกณฑ์การให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนการพูดใช้มาตราส่วนประเมินค่า 6 ระดับ ดังรายละเอียดหน้า
65 - 66 รวมทั้งหมด 6 หัวข้อ ส่วนหัวข้อคุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร ใช้โครงสร้างภาษา
ที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายของการสอบเป็นแนวเทียบในการพิจารณาการให้คะแนน รวมคะแนน
ทั้งหมด 30 คะแนน

ฉบับที่ 2 เป็นข้อสอบปรนัยและเขียนตอบ รวมคะแนน 60 คะแนน

ตอนที่ 1 ทดสอบความเข้าใจในการฟัง 10 ข้อ 10 คะแนน

ตอนที่ 2 ทดสอบการพูดตามสถานการณ์ต่าง ๆ 20 ข้อ 20 คะแนน

✓ ตอนที่ 3 ทดสอบความเข้าใจในการอ่าน 15 ข้อ 15 คะแนน

ตอนที่ 4 ทดสอบการเขียน (เติมข้อความให้สมบูรณ์ 15 ข้อ) 15 คะแนน

แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา ฉบับที่ 1

คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบความสามารถในการพูดโต้ตอบกัน ข้อสอบมี 2 ตอน

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์ที่กำหนดให้ และพูดสนทนาโต้ตอบกันตามคำแนะนำ
ที่ให้ไว้โดยพลัดกันพูดตามเส้นที่กำหนดให้

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนบรรยายภาพ และหาจุดแตกต่างหรือจุดที่เหมือนกันตามหมายเลข
ที่กำหนดให้

ตอนที่ 1 จุดมุ่งหมายของการทดสอบ

นักเรียนสามารถพูดสนทนาโต้ตอบกันตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

โครงสร้างภาษา

1. การทักทายกันและการแนะนำตัวเอง

Good..... | Hello I'm

2. การถามเพื่อหาข้อมูลส่วนตัว โดยใช้ Wh - questions เช่น

What's your name?

Where's your house?

3. การให้ข้อมูลเรื่องความชอบ

I like

4. การกล่าวลาจากกัน

Good - bye! See you again. etc.

ตอนที่ 2 จุดมุ่งหมายของการทดสอบ

นักเรียนสามารถบรรยายภาพที่กำหนดให้โดยใช้ประโยค present simple tense
หรือ present continuous tense

โครงสร้างภาษา

1. There's, There're

2. The boy's jumping.

etc.

โครงสร้างประโยคที่ครูพิจารณาให้คะแนนดังนี้

Student A

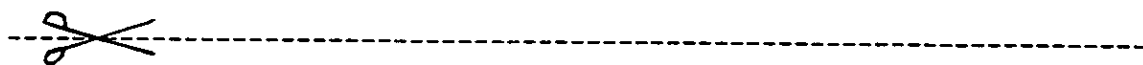
Student B

- | | |
|---|--|
| <p>1 Good Hello</p> <p>I'm My name is</p> <p>What's your name ?</p> <p>2 I'm from (name of school)</p> <p>I study at (name of school)</p> <p>Where do you study at ?</p> <p>3 My house is at</p> <p>I live at</p> <p>Where's your house ?</p> <p>4 What's your favorite subject ?</p> <p>5 My favorite sport is</p> <p>I like</p> <p>6 I'm a runner.</p> <p>I'm</p> <p>7 I'm going to get in the racing track. I must leave you now</p> <p>I'm going to run. Goodbye.</p> | <p>1 Good Glad to { know you</p> <p style="text-align: right;"> meet you</p> <p>I'm My name is</p> <p>2 I study at (name of school)</p> <p>Where's your house ?</p> <p>3 My house is at</p> <p>I live at</p> <p>4 My favorite subject is</p> <p>I like</p> <p>What's your favorite sport ?</p> <p>5 What kind of sport do you play ?</p> <p>Which sport do you play ?</p> <p>6 I hope that you're going to win.</p> <p>I think that you're going to win.</p> <p>7 Try your best. Good Luck.</p> <p>See you again.</p> |
|---|--|

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์ข้างล่างนี้ และพูดสนทนาโต้ตอบกันตามคำแนะนำที่ให้อ่าน

Student A

Situation : It's a sports day and you are at the Phutianan Stadium.
 You would like to make a new friend. Please introduce yourself and ask some questions about him / her by using the given keywords.
 As you are talking, the announcement of the next race begins.
 You must leave him / her to get in the racing track.



ตอนที่ 1 ให้นักเรียนอ่านสถานการณ์ข้างล่างนี้ และพูดสนทนาโต้ตอบกันตามคำแนะนำที่ให้อ่าน

Student B

Situation : It's a sports day and you are at the Phutianan Stadium.
 Someone goes up to you and introduce herself / himself. What would you say ? If he / she ask you some questions, please answer his / her questions. Then ask some questions too by using the given keywords.
 As you are talking, the announcement of the next race begins.
 Your new friend is an athlete so he / she must leave you.

Student A

Student B

Greet and introduce yourself
Then ask B's name ?

Greet and reply
Then ask where / from ?

Tell the name of your school
and ask where / study at ?

Reply: Ask where / A's house ?

Reply. Ask where / B's house ?

Reply.

Ask B's favorite subject ?

Reply. Ask A's favorite sport ?

Reply. Tell B that you are
an athlete.

Ask A what kind of sport ?

Reply.

Tell to B. You hope that
A is going to win.

There is an announcement of
the race.

There is an announcement of
the race.

Say that you must leave now and
say goodbye.

Say something to cheer your
new friend and that you hope
to meet A again.

ตอนที่ 2

Look at your picture and take turn describing the picture.

Then say that it is the same or different.

For example : Look at number 0.

Student A : In my picture, the boy is looking through binoculars.

Student B : In my picture, the boy is looking through binoculars.

It's the same.

Then you begin with number 1.

Student A

A picnic in the country

Look at this busy scene in the country. What are people doing ?



ตอนที่ 2

Look at your picture and take turn describing the picture.

Then say that it is the same or different.

For example : Look at number 0.

Student A : In my picture, the boy is looking through binoculars.

Student B : In my picture, the boy is looking through binoculars.

,It's the same.

Then you begin with number 1.

Student B

A picnic in the country

Look at this busy scene in the country. What are people doing ?



แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษา ฉบับที่ 2

คำชี้แจง ข้อสอบทั้งหมดมี 4 ตอน รวม 60 ข้อ

ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง 10 ข้อ

จุดมุ่งหมายของการทดสอบ

นักเรียนฟังข้อความเกี่ยวกับการให้ข้อมูลแก่บุคคลอื่น และการบรรยายลักษณะบุคคล แล้วสามารถจับใจความได้

คำสั่ง นักเรียนจะได้ฟังบทสนทนา 3 บท บทละ 2 เทียว ครูจะเปิดเทปให้นักเรียนฟังทีละบท ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดโดยขีดเครื่องหมาย ลงในกระดาษคำตอบ

Directions : Listen to the tape carefully and answer the questions by making X on your answersheet.

Conversation 1 You will hear two men talking about the family.

Listening Text

Teacher and Students

T : What's your name, please ?

S : My name is Sam.

T : Where do you live, Sam ?

S : I live at 14, River Street ?

T : Do you live with your family ?

S : Yes, with my parents and my sisters.

T : What does your father do ?

S : He works in an office.

T : And does your mother work ?

S : Yes, she's a teacher.

T : How many sisters do you have ?

S : I have two sisters. My elder sister, Julia, is twenty-one
and my younger sister, Dee, is eleven.

T : And how old are you ?

S : I'm nineteen.

Questions

1. Where does Sam's father work ?

a. In an office.

b. In a post - office.

c. In a police - station

d. In a department store

2. How many people are there in Sam's family ?

a. 2

b. 3

c. 4

d. 5

3. How many sisters has Sam got ?

a. -

b. 1

c. 2

d. 3

Conversation 2 You will hear two girls talking about a man.

Listening Text

In a cafeteria

A : Who's that ?

B : That's Yusuf.

A : Where's he from ?

B : He's from Malaysia.

A : I see. And what does he do ?

B : I think he's doing a course here.

A : Do you know if he's married.

B : Yes, he is.

Questions

4. Where are they ?

- a. In a coffee shop.
- c. At a restaurant.

- b. In a cafeteria.
- d. At School.

5. Where is the man from ?

- a. The cafeteria
- c. Asia

- b. Indonesia
- d. Moravia

6. Is he married or single ?

- a. He's single.
- c. Yes, he is.

- b. He's married.
- d. No, he isn't.

Conversation 3 You will hear two men talking about a girl.

Listening Text

Bill describes his girl-friend.

Sam : Tell me about your girl-friend.

Bill : Well, she's very pretty. She's quite tall, slim and she dresses very nicely.

Sam : And what colour hair has she got ?

Bill : Brown. Dark brown.

Sam : And eyes ?

Bill : She's got blue eyes. Look. Here's her photo.

Questions

7. Bill's girl-friend is very

a. naughty.	b. good - looking.
c. fat.	d. short.
8. She dresses very

a. colorfully	b. nedtly.
c. brightly	d. nightly
9. What colour hair has she got ? She has got.....hair.

a. dark	b. light
c. bright	d. fair
10. Her eyes are

a. black	b. dark
c. blue	d. brown

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบเกี่ยวกับการสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ จำนวน 20 ข้อ

Choose the best answer.

11. Situation : Tom is your new English friend. What should you say when you introduce Tom to someone.
 - a. Tom, This is my friend from London.
 - b. This is my friend, Tom. He's from London.
 - c. Hi! He's from London.
 - d. How do you do, Tom ?
12. Situation : Two friends are walking in the department store. Jenny doesn't know the coffee-machine so she asks Aliz.

Jenny :

Aliz : It's a coffee-machine.

 - a. What's this ? Aliz.
 - b. I don't know it, Aliz.
 - c. Oh! It's a pot, isn't it ?
 - d. What do you say ?
13. Situation : People must take off their shoes before entering the chapel. Someone puts on wrong shoes.

A : Excuse me. I think you put on wrong shoes.

.....

B : Oh! are they ? Sorry.

 - a. I'm sure they're mine.
 - b. Take off your shoes, please.
 - c. I'm sure you're wrong.
 - d. Are you sure ?
14. Situation : In the Macky Company. Two employers are talking about their new manager.

A :

B : That's our new manager, Mr. Smith.

 - a. Is that a manager ?
 - b. Who's that ?
 - c. Is that Andrew ?
 - d. What's that ?

15-17. Situation : Siree meets her friend, Ratree at the bus-stop.

Siree : Hi! Ratree.

Ratree : Hello! Siree.

Siree : 15.

Ratree : No, I'm going to Siam Square to get my dress.

Siree : Where ?

Ratree : 16. And you ?

Siree : I'm going home. The bus's coming. 17.

Ratree : O.K. Bye !

- | | |
|-----------------------------------|-------------------------------|
| 15. a. Do you go to the library ? | b. Are you going home ? |
| c. Do you come from home ? | d. Are you from the library ? |
| 16. a. To go home. | b. To the library. |
| c. To Siam Square. | d. To the cinema. |
| 17. a. Then I'll go with you. | b. Be sure. |
| c. Then I'll see you. | d. See you later. |

18. Situation : The students are going to have a test on Monday.

Ann persuades Jane to see a movie on Saturday.

Ann : Jane, Look at this programme. There's Boonchu 5 at Athens.

Let's go to the theatre.

Jane : We're going to have an English test on Monday.

We must review the lesson.

Ann : Oh! That's true. I forgot it.

- | | |
|---------------------------------|------------------------------------|
| a. Yes, here we go. | b. Right, you can go with me. |
| c. No, Let's go to the library. | d. No, Let's go to the book-store. |

19. Situation : Meg is finding her new record.

Meg : I can't find my new record.

Mom : Is it on the bookshelf ?

Meg : No, it isn't there.

Mom : Maybe Tom took it.

- a. What's that ? b. It's here.
c. Do you get it ? d. Where's it ?
20. Situation : Sarah wants some medicine because she has a headache.
Sarah : I've got a headache.
Mr. Thompson : No, I'm sorry. Perhaps you can get some at
 a drug-store. There's one near our office.
- a. Is there any medicine in our office ?
b. Do you want any medicine ?
c. Can you help me, please ?
d. Can you take some medicine ?
21. Suda will have finished M.6 at the end of this year. You are
talking about the job with her and you want to know what Suda wants/
to do in the future.
- a. What are you going to be ? b. What do you do ?
c. What are you doing ? d. Do you get a job ?
22. Situation : Tom and Billy have just known each other.
They are talking about job.
Tom :
Billy : I'm a dentist.
- a. What are you doing ? b. What do you do ?
c. Where do you work ? d. Where are you ?
- 23-24. Situation : Vipawee and Suree are talking about their vacation.
Suree : 23.
Wipawee : We're going to Phuket for a week.
 Would you like to go with us ?
Suree : 24.
23. a. Where are you going to ?
b. Where do you want to go ?
c. Where are your family going to ?
d. When are your family going to ?

24. a. Are you going to Bangkok ? b. Where are you going to ?
 c. What will you do ? d. Why are you going to ?
25. Situation : Susan, Mary and Pat are at the party.
 Susan goes to the toilet. Mary and Pat are going to get some drinks.
 Mary : Would you like to drink beer or Coca-Cola ?
 Pat : I'll get a glass of beer. Please take one for Susan.
 Mary :
 Pat : Yes, she does.
 a. Does she like Coca-Cola ? b. Beer ?
 c. Does she like beer ? d. Do you like beer ?
26. Situation : Someone asks you where the nearest bank is.
 A : Excuse me.
 B : It's not far. Go to the next corner and turn left.
 Walk about one block and turn left again. The Bangkok Bank
 is on the corner.
 a. How far is it to the nearest bank ?
 b. Where is a bank ?
 c. Where do you want to go ?
 d. Are you going to a bank ?
27. Situation : You are in the bus. You want to ask someone sitting
 near you to open the window. What would you say ?
 a. Would you like to open the window ?
 b. Can you open the window, please ?
 c. You must open the window.
 d. Do you open the window.
28. Situation : Someone drops a purse. You see it lying on the floor.
 You :
 A man : No, it's not mine. It's my friend's.
 A friend : Thank you very much.

- a. Is this your purse ? b. Is this your friend's purse ?
- c. Is it a purse ? d. Do you see a purse ?

29. Situation : At a book - store.

A :

B : Yes, they're over here.

A : Thank you. I'll get six.

- a. Do you want anything ? b. Do you buy any envelopes ?
- c. Have you got any envelopes ? d. Can you get any envelopes ?

30. Situation : Someone wants to know where the Hua Lumphong Station is.

A :

B : It's in Rama 4 Street.

- a. How do I get to the Hua Lumphong Station ?
- b. Where's the Hua Lumphong Station ?
- c. Can you tell me the way to the Hua Lumphong Station ?
- d. How far is the Hua Lumphong Station ?

ตอนที่ 3 เป็นแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่าน จำนวน 15 ข้อ

Children and Play

Most people agree that childhood is playhood, yet what do we do about it ? We ignore the fact, we forget all about it, because play, to us, is a waste of time. And so we erect a large city school with many rooms and expensive apparatus for teaching, but all we offer to the play instinct is a small concrete space with not a single object that suggests play of any kind. I am not taking into account playing fields and organized games, for I am thinking of play in terms of fantasy and not in terms of football or hockey. Organized games involve skill, competition, team work, but child play usually requires no skill, little competition and hardly any team work. True, small children will play gangster games with shooting or sword play, very often inspired by a visit to the cinema, yet long before the film era children played gang games tig, touch, etc. Stories and films will give a direction to some kind of play, but the fundamentals are in the heart of all children of all races. What final effect on play the dangerous, sadistic American comics will have, I tremble to contemplate.

Summerhill might be defined as a school in which play is of the greatest importance. Some children play all day, especially when the sun is shining. Their play is generally noisy.

From The Free Child by A S Neill

Choose the best answer

31. Large city schools are not well equipped for child play because
- the equipment would be too expensive
 - adults think child play is not essential
 - children prefer playing football or hockey
 - child play is too noisy
32. According to the text, gang games (line 14)
- have been inspired by the cinema.
 - have always existed among children
 - are a result of American comics
 - are not popular among children
33. A city school (line 4) is
- a large school
 - a school in a city
 - a city having many schools
34. Which of the following are "expensive apparatus for teaching"
- language laboratories
 - classrooms
 - desks
 - playgrounds
35. "A small concrete space" In this context concrete is
- the opposite of "abstract"
 - a building material containing cement
 - a synonym of "empty"
36. "I am not taking into account" (line 7) means
- I am not forgetting
 - I am not taking into consideration
 - I am talking about
 - I am not writing in a notebook

37. The author thinks playing fields and organized games are not so important for children because
- a. for him child play implies fantasy rather than organized games
 - b. he doesn't like playing football or hockey
 - c. he thinks organized games are bad for children
 - d. he thinks football and hockey are too noisy
38. "Skill" is nearest in meaning to
- a. ability
 - b. speed
 - c. strength
 - d. imagination
39. "Organized games involve skill, competition, team work"
- Which of the following involve team work ?
- a. football
 - b. boxing
 - c. skiing
 - d. horse racing
40. "child play requires no skill....and hardly any team work" means that child play requires
- a. team work and strict rules
 - b. almost no team work
 - c. a lot of team work
 - d. games that are easy to play

How to Shop Sensibly

The prices of clothes, make-up and accessories have gone sky high so, it's vital that you don't waste your money and that you shop carefully for value. Be sure of what you want never shop vaguely because when you get home your purchase may not match anything else you've got.

Check out the chain stores first C & A Marks and Spencers, Richard Shops, Woolworth, Littlewoods British Home Stores-they often have some super buys.

Try local shops as they often don't have the high overhead of town shops and can therefore keep prices lower, you can't have the expense of fares, either. Wear comfortable shoes when shopping and take a shopping bag those paper carriers soon mount up. Relax and enjoy it all! Then it'll be fun!

Questions

41. What goods have risen in price ?
 - a. goods in the chain stores.
 - b. everything, especially, clothes.
 - c. clothes, make-up and accessories.
 - d. comfortable shoes.
42. Why is it important to go to the chain shops first ?
 - a. To check out the prices of goods.
 - b. They don't have everything you want.
 - c. The prices of goods are cheap.
 - d. You'll get everything you want.

43. What advice does the writer tell about how to dress for a shopping trip ?
- a. Wear comfortable shoes and take a shopping bag.
 - b. Take paper carries only.
 - c. Dress beautifully for enjoyment
 - d. Put on nice suits for relaxing.
44. In your opinion, which one is the wisest way to shop ?
- a. You should always compare prices in different shops before buying anything.
 - b. Shop anywhere you want.
 - c. Shop only in the department store.
 - d. Buy anything you want although it isn't necessary.
45. What does the writer advise the reader ?
- a. Think about what you want first before you go shopping.
 - b. Shopping is good for relaxing.
 - c. You should shop in the chain stores.
 - d. You don't waste your money when you go shopping.

ตอนที่ 4 เป็นแบบทดสอบการเขียน จำนวน 15 ข้อ

Write questions or answers with given words.

46.



A :?

B : Yes, you can.

47.



48.

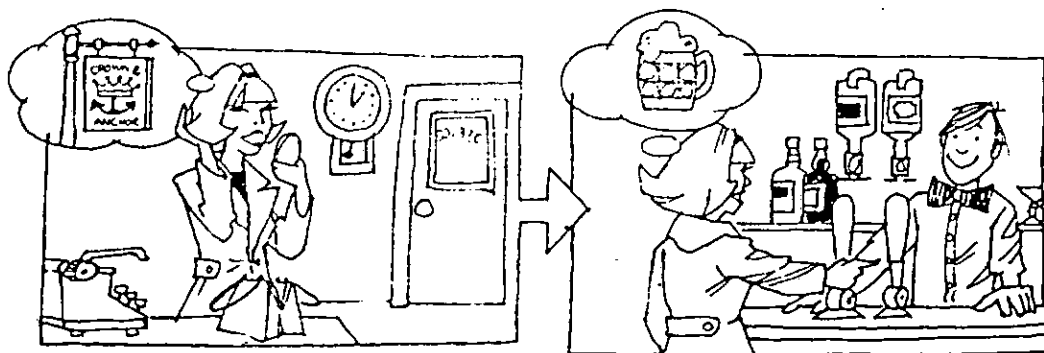


49.



have got/a light

50.



going to have/beer

A : Is Lucy going to the pub ?

B : Yes, she is. She

Robert

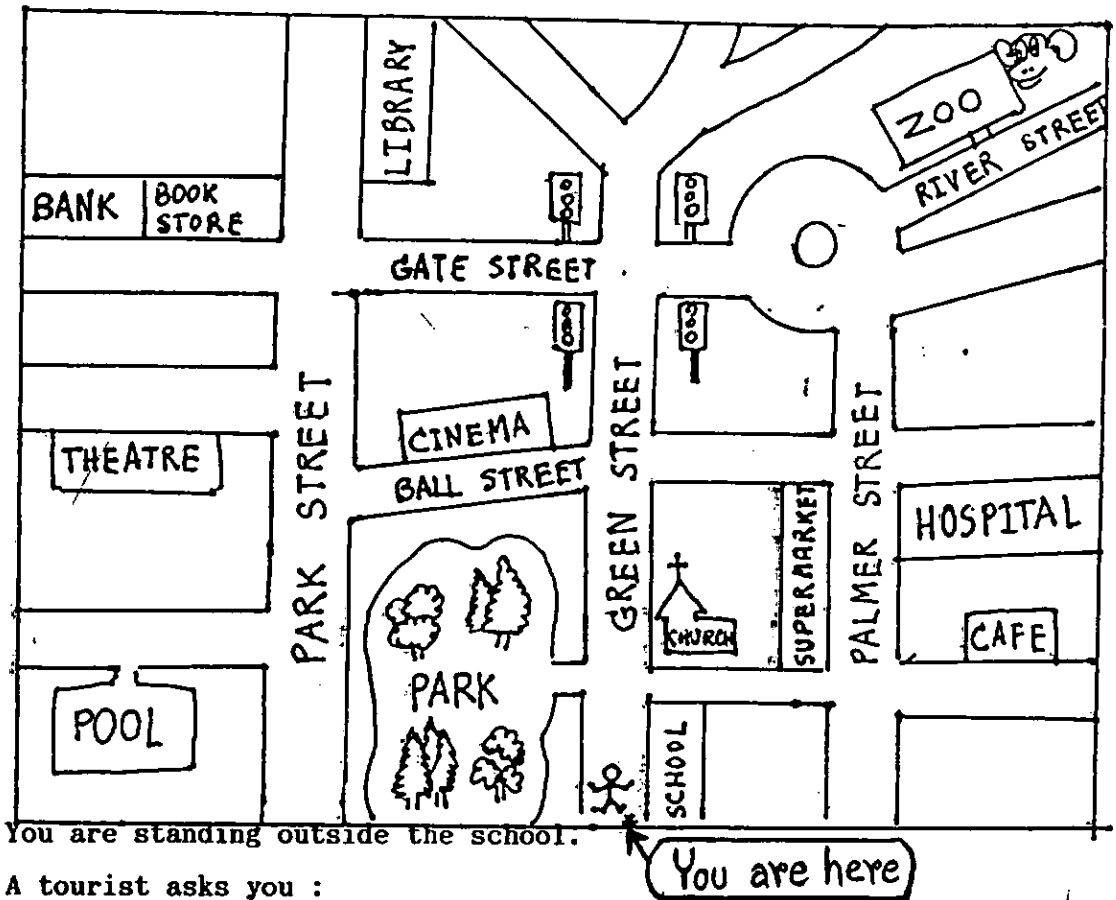


Complete this conversation with appropriate words.

American	a headache	some water	Hello
I'm	Australia	Let's go.	This is

- Robert : I'm Robert Shade. I'm twenty eight years old,
and I'm a journalist. 51. *Please*..... Lucy.
- Lucy : 52. *Hello*..... I'm a journalist too. I'm 53. *American*.....
I come from New york. What's that, Robert ?
- Robert : This ? Oh it's an aspirin. I've got 54. *A headache*.....
- Lucy : Too much beer last night ?
- Robert : Ohh!
- Lucy : It's lunch-time. 55. *Let's go*..... to the pub.
- Robert : No. Thank you

56-60 Look at the map and fill in the blanks with appropriate words.



You are standing outside the school.

A tourist asks you :

56-57. Tourist : Can you tell me the way to the bank, please ?

You : Yes. Go along Green Street. 56. at the traffic lights. Walk until you reach the intersection. Then cross Park Street and Gate Street. The bank is on the left next to 57.

Tourist : Thank you.

58. Tourist : Excuse me. Is there a cinema near here ?

You : Yes. there's one in

- 59-60. You ask a man the way. He says :
59. "Go straight on. Turn right at the traffic lights. Walk along Gate Street, at the roundabout turn left into River Street."
Where are you going ?
60. "Walk down this street. Turn left at the traffic lights and turn right into Park Street. The is on the right, at the end of the street."

ตัวอย่างแผนการสอนและกิจกรรมเชิงสื่อสารสำหรับฝึกใช้ภาษา

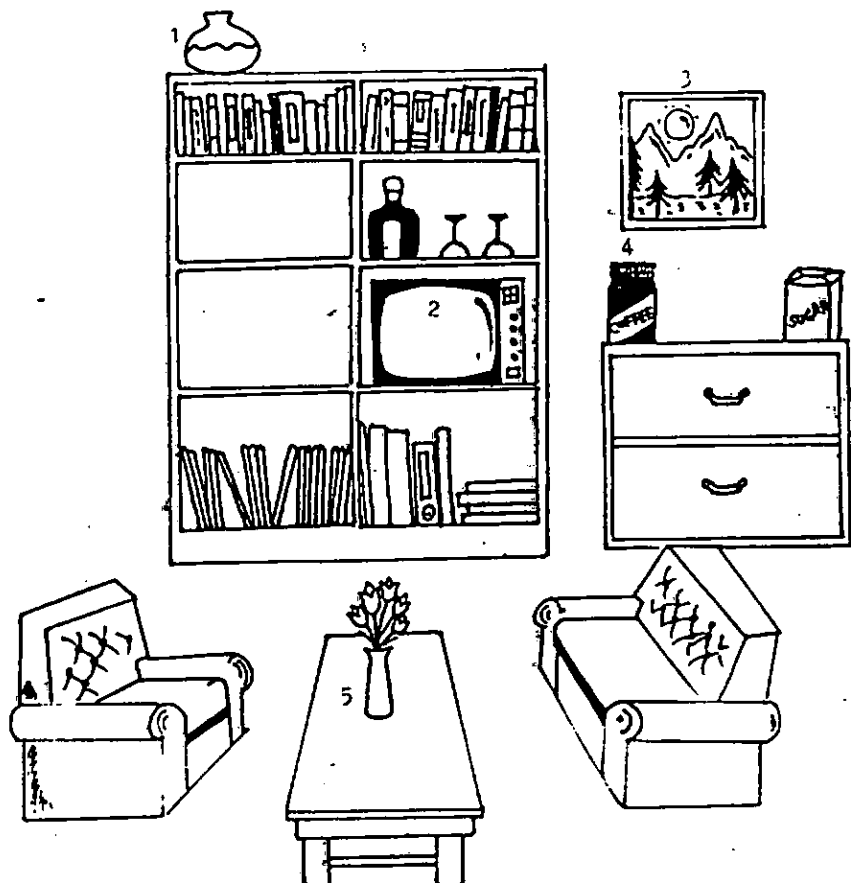
Period 4 Unit 1 Section D class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can give information and read for getting information. <u>Presentation Stage</u> To introduce the meaning of the word "here". To present the meaning of vocabulary on page 6. To set the correct pronunciation <u>Practice Stage</u> To identify the things in the picture. <u>Communicative Activity</u> To practise identifying things.	5 mins. 5 mins. 5 mins. 15 mins.	Listen to T. and pronounce the sentence "Here's..." Listen to the tape and the teacher's explanation. Repeat after T. Say the sentences and write them in their notebooks. Practise speaking.	<u>Language focus</u> : Here's This is the This is our 1. T. shows her watch and says "Here's my watch" Then walks around the class touching Ss. on the shoulder and says his/ her name "Here's {name}." Have Ss. repeat after T. 2. Tell the situation that someone is showing a visitor round their club "The Cave" and plays the tape while Ss. look at the picture in their coursebooks. Then explain the definite article "The". 3. Tell the students to play a role of members of the cave and say after T. "Here's the Cave. It's our club". "This is the record player. - This is our radio." 4. Practise saying orally according to the picture on page 7. Then write the sentences in their notebooks. 5. Devide Ss. into pairs. Student A describes the picture and student B draw the picture according to A's description.

Type of Activity : Describe and draw

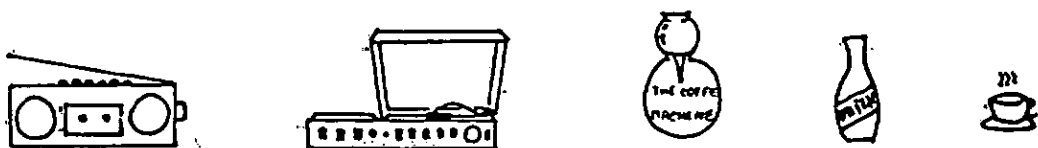
Student A

1. Describe your picture to your partner.



2. Look at the following pictures and say " This is the _____ .

Where is it ? "



When your partner describes where the object is, you draw a picture

and say " Here's the _____ . "

Student B

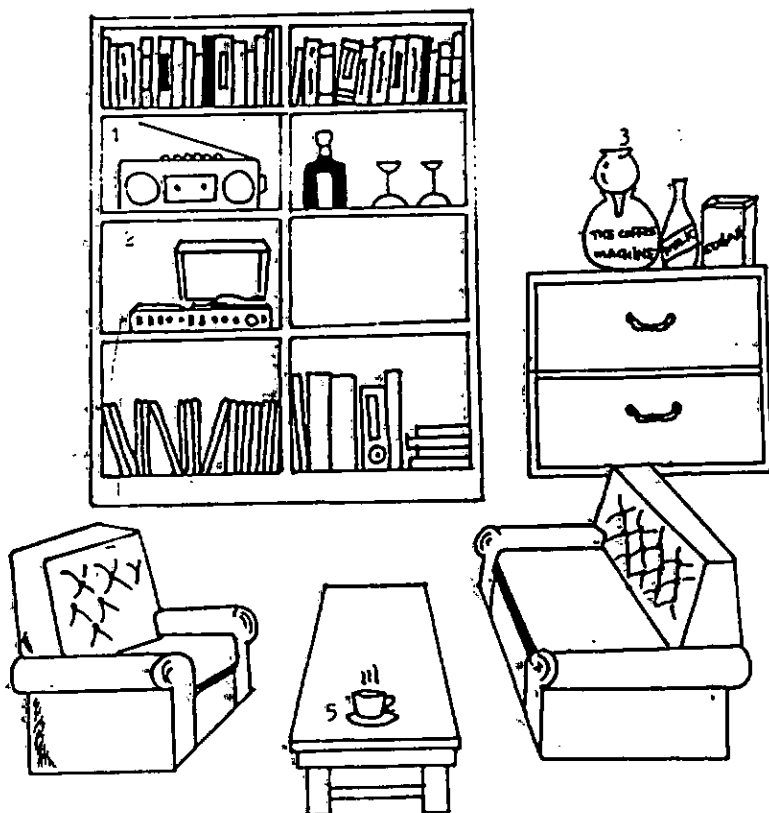
1. Look at the following pictures and say " This is the _____ .

Where is it ? "



When your partner describes where the object is, you draw a picture
and say " Here 's the _____ . "

2. Describe your picture to your partner.



AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners' problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
To read for getting information. .	20 mins.	Listen to the teacher's explanation	<u>Supplementary reading</u> Vocabulary : order, explain and confuse. 6. T. introduces some difficult vocabulary. 7. T. talks to Ss. about someone's birthday. Then asks some questions to guide for reading the story and gets them to do the task before reading. When they finish doing the task, T. tells them to read the story and check the answer after reading. Afterwards T. tells Ss. to write the sentences to describe each picture.



C



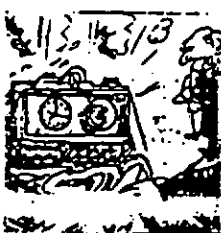
S



E



R



The picture sequence

These pictures are out of order. Discuss in your group which order is correct for the story by writing letters in the blank below.

Discussion : _____

Then read the story and arrange the pictures in sequence.

After reading : _____ fold



Mary's mother was nearly seventy, and Mary and her husband wanted to give the old lady a nice birthday present. She liked drinking tea, so Mary ordered an electric machine which made the tea and then woke you up in the morning. She wrapped it up in pretty paper and brought it to her mother on her birthday. Then her mother opened the package. Mary showed her how to use it.

'Before you go to bed, put the tea in the pot and the water in the kettle,' she explained to the old lady, 'and don't forget to switch the electricity on. Then, when you wake up in the morning, your tea will be ready.'

After a few days, Mary's mother rang up and said, 'Perhaps I'm being rather silly, but there's one thing I'm confused about: why do I have to go to bed to make the tea?'

Write the correct sentence to describe each picture.

Period 5. Unit 1 Section D class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask for and give information about the identity of things. <u>Presentation Stage</u> To introduce the word "yard". Ss. can recognise the words and the meaning of the words. To set the correct pronunciation. <u>Practice Stage</u> Ss. can ask and answer the questions according to the pictures.	5 mins. 5 mins. 10 mins.	Look at the picture and listen to the explanation. Look at the pictures in their coursebooks and listen to the tape. Repeat after T. Practise asking and answering and write the sentences.	<u>Language focus</u> : What's this ? What is it ? It's 1. T. presents the meaning of the word "yard" by using a picture and explanation. Then have them say the word after T. and spell it altogether. 2. Get Ss. to work in pairs and tell them to pay their attentions to the picture in their coursebooks while T. is playing the tape. Ask them to point to each object as it is talked about. 3. Show the picture of things and ask the questions. "What's this ? and What is it ?" Then practise the pronunciation of the difficult combination of sounds in in What's this ? and What is it ? by repeating after T. 4. Each pair asks and answers about the picture in their coursebooks on page 9. Then write the sentences in their notebooks.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Communicative Activity</u> To practise speaking by using language focus.	15 mins	Look at the pictures and guess what it is.	5. Devide Ss. into groups. Have them practise this structure by using a guessing game. One student of each group holds the picture partly opened. The members of the group guess what it is in the picture. When every group finishes, Ss. take turn asking another groups
To practise reading and writing.	15 mins	Read and write the sentences.	6. After Ss. finish the quessing game, T. tells them to do the game for reading. Ss. read the provided text and guess what it is. T. explains that Ss. should cross out the sentence which doesn't relate to the object. Then write the similar text for another group to guess.

Game for reading

Guess what it is and cross out the sentence that doesn't relate to it.

Zee-Zu are delicious.

Zee-Zu are made of metal.

Zee-Zu are red or green.

Sometimes Zee-Zu come from abroad.

Zee-Zu grow on tree.

You can buy Zee-Zu in the market.

Zee-Zu is _____.

Tartol likes travelling a lot.

Tartol in Bangkok is white and blue or white and red.

Tartol has two doors.

Tartol likes eating jam and bread.

Tartol has four wheels.

Tartol has many numbers.

People always go from place to place by Tartol.

Tartol is _____.

Blongs from Switzerland are famous.

Almost everybody has Blong.

Blong has a face and two hands.

Blong never washes his face.

Blong can not grow without water.

Blongs are expensive.

Blong is _____.

Snuks are sharp.

Snuks have faces.

Snuks always go as a pair.

Snuks work in many places.

You can find Snuks in any house.

People like to cut pieces of paper with Snuks.

Snuks is _____.

Long-long drinks a lot.

Long-long always appears in a Birthday party.

Long-long is made from milk, eggs and flour.

Children love long-long.

Some people put candles on Long-long.

People usually eat Long-long into pieces.

Long-long is _____.

Noku has four legs.

Noku loves fish.

Noku likes to live with people.

Noku are in Japan only.

Noku can not grow without water.

Some Noku have beautiful hair.

Noku is _____.

Yo-yo have many colours.

Thai people take Yo-yo off before entering a house.

Yo-yo can tell time.

Yo-yo go with us everywhere.

Yo-yo are twins.

It's safe for us to go with Yo-yo

Yo-yo is _____.

Foy is made of cloth.

Foy has many styles.

Foy eats meat.

Foy is round.

We put on our head when we use Foy

It's comfortable for us to go with Foy

Foy is _____.

Period 6 Unit 2 Section A class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask for and give information about ownership.			<u>Language focus</u> : This is Is this? Yes, it is. / No, it isn't. Whose is this ? It's Who does the belong to ? It belongs to
<u>Presentation Stage</u>	5 mins.	Listen to T. and read their own sentences.	1. T. shows her things and says "This is my.....(pen, watch, bag etc.) Then tells Ss. to make similar sentences as they hold up their own things.
Ss. can say the sentences about ownership.			
To set the correct intonation.	5 mins.	Listen to the teacher's answer to the questions.	2. As the last student say "This is my", T. says "Is this my"? No, it isn't. Then shows her things and says "Is this my"? Yes, it is. Get them repeat after T.
To learn about another expression of possessions.	5 mins.	Listen to T. and and repeat after T.	3. T. shows her things again and says, "This is my" It belongs to me. Have Ss. repeat the word "belong" and spell it altogether.
	5 mins.		4. T. shows her pen and says, "Whose pen is this? It's my pen. It belongs to me." Then writes the sentences on the blackboard and draws their attentions to the form of "belongs" Then picks up a student's thing and asks "Who does the belong to ? It belongs to (student's name)." Have them repeat the sentences.

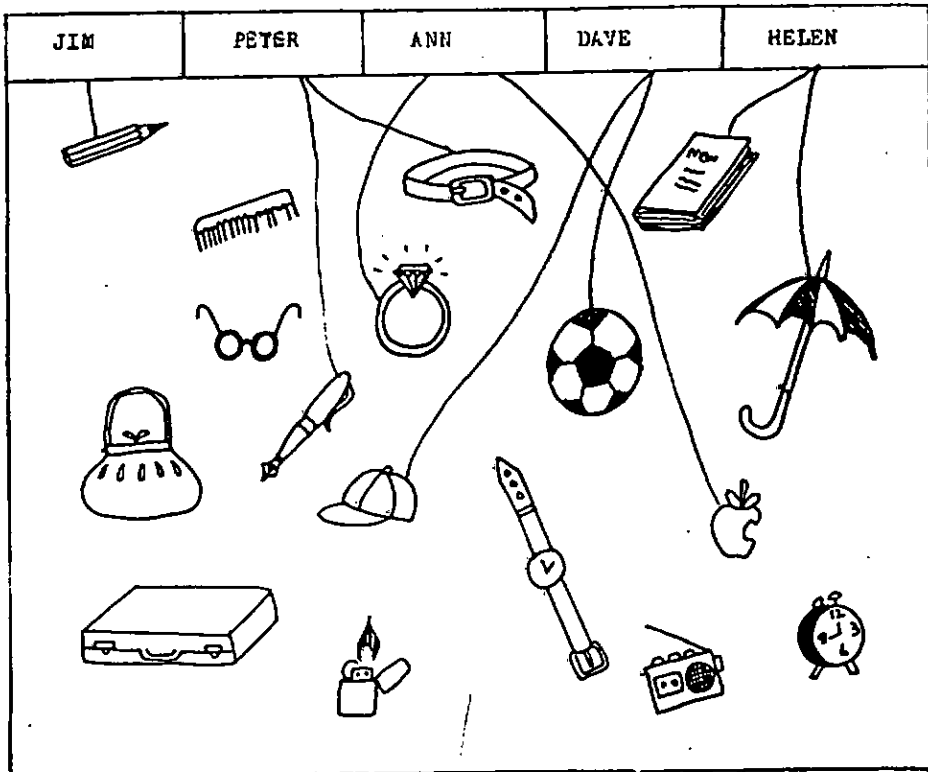
AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Practice Stage</u> To practise asking for and giving information about ownership.	10 mins	Answer the questions.	5. T. picks up a student's pen and asks the class. "Is this my pen?" The class replies "No, it isn't." Then shows her watch and asks the class "Is this my watch?" The class replies "Yes, it is". Do this with other objects to elicit negative and positive replies. Then gets one or two students to come out and take this role. T. asks "Whose ... is this?" When it is a negative reply, encourage them to reply. "It's..... It belongs to"
<u>Communicative Activity</u>	10 mins.	Ask and answer the questions to get information.	6. Devide Ss. into pairs. Each pair will get worksheets and exchange the information. Explain to Ss. that the lines in the picture indicate who each object belongs to. Point out that they only know about some of the objects. Tell them to find out who the remaining objects belong to by asking each other questions. <u>Language focus</u> : This is my Oh is it? Sorry / I'm sorry.
<u>Presentation Stage</u> To set the correct pronunciation.	5 mins.	Listen to the tape and repeat after it.	7. After Ss. finish the activity, T. teacher plays the tape and get them repeat after the tape.
<u>Practice Stage</u> To practice about ownership.	5 mins.	Say the sentences about their ownership.	8. Go round the class, picking up students' things. T. pretends to give the things back to the ones who are not the owners. Have Ss. ask for the ownership. 9. Have Ss. do the exercises on page 11 and page 19.

Type of Activity : Information transfer

Student A

Take turn asking about possessions and draw a line to indicate who each object belongs to. Ask your partner : Who does the _____ belong to ?

It belongs to _____.

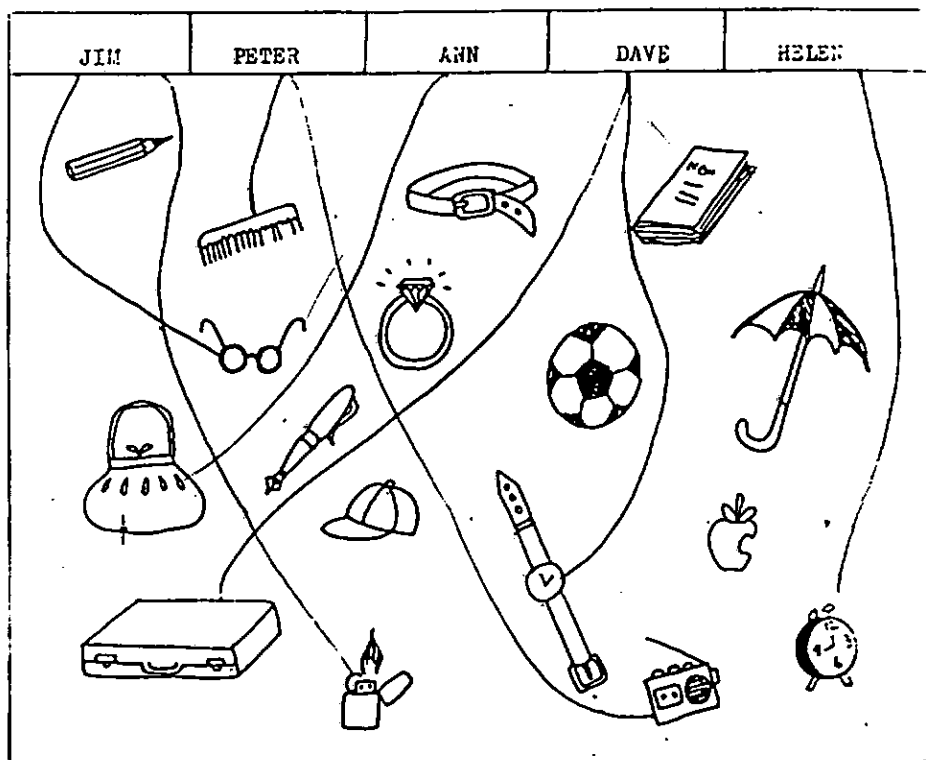


Type of Activity : Information transfer

Student 8

Take turn asking about possessions and draw a line to indicate who each object belongs to. Ask your partner : Who does the _____ belong to ?

It belongs to _____.



Period 7 Unit 2 Section C class M.4 Time 50 minutes

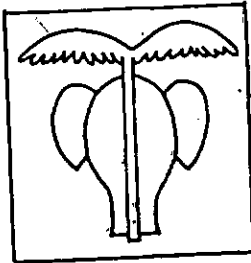
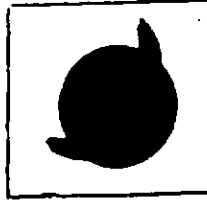
AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask for and give information about the identity of things.			<u>Language focus</u> : What's this ? Guess. I don't know. It's wrong / right
<u>Presentation Stage</u> To introduce the word "tortoise".		Repeat and spell the word "tortoise".	1. T. shows the picture of a tortoise and have them say after T. Then spell it altogether.
To introduce the words "guess, right and wrong".	5 mins.	Guess the hand which contains the coin and repeat the words after T.	2. Show Ss. a coin, put it in one hand. (Don't let them see it) Then show two closed hands to a student and get him to touch the one he thinks contains the coin. T. says "Guess" as she does this. When she opens her hand and says "Right or Wrong" Do this a number of times with different students. Then let the class repeat the word "guess right and wrong" after T.
To set the correct pronunciation.		Listen to the tape. Then repeat after it.	3. Play the tape and let Ss. repeat after it.
		Guess and say what the picture is. Then write the dialogue.	4. Divide Ss. into groups of five. Let them guess the picture on page 14. The leader of the group asks the member to guess until everybody agrees what it is. T. tells them to write the dialogue that they said.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Communicative Activity To practise speaking.	10 mins.	Have conversations about the picture.	5. Each group will get some ambiguous pictures. Ss. take turn having conversation, talking about them and discuss what they are. Then the whole class discusses for the agreement.
	10 mins.	Make an agreement.	6. Each group designs ambiguous pictures and take turn guessing what each picture is. T. gets one s to score by using this scoresheet : Scoresheet How many wrong guesses each group makes ? Total Group 1. 2. 3. 4. 5. The group with the lowest numbers of wrong guesses wins.
	5 mins.	Do the exercises.	7. Ss. do the exercises in their coursebooks on page 15.

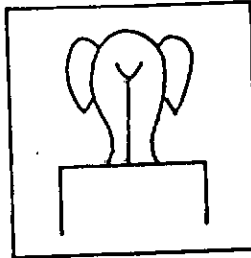
Type of Activity : Guess the pictures

Discuss in your group what it is in each picture. Then write the answer.

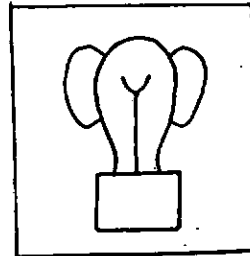
Example :



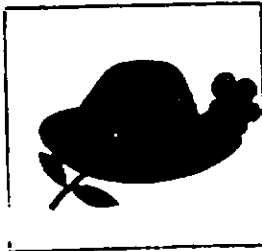
1



2



3



4



5



6

Example : It's a picture of a ball and a banana.

1. It's a picture of _____
2. It's a picture of _____
3. It's a picture of _____
4. It's a picture of _____
5. It's a picture of _____
6. It's a picture of _____

Period 10 Unit 3 Section B class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners' problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can identify people.			<u>Language focus</u> : Who's that ? That's Is this / that? No, it isn't. Yes, it is.
<u>Presentation Stage</u> To introduce new vocabulary.	10 mins.	Pronounce the words after T. Say after the tape.	1. Have Ss. look at the picture in their coursebooks and presents the vocabulary : procession, mayor, duke and abbreviations : M.P. (member of Parliament). 2. Play the tape once and divide Ss. into 2 groups - group A asking after the tape, group B answering. Then switch the role.
<u>Practice Stage</u> To practise identifying people.	5 mins.	Practise asking and answering.	3. Have Ss. look at the picture on page 21 and make sure that Ss. know which title belongs to which person in the picture. (The duke, the M.P, the General). T. asks the questions once then get them to work in pairs and ask each other.
<u>Presentation Stage</u> Ss. can identify and give people's name.	5 mins.	Repeat after T.	4. T. goes round the class and touches some students' shoulders and say "Is this (name) ? No, it's (name)". Do this with 3 or 4 students and have them repeat these sentences after T.
<u>Practice Stage</u> Ss. can ask and answer the questions about identification of people.	5 mins.	Response to T.	5. Ask the class or individually "Is this / that ? Who's that ?" Then get one or two students to come out and take the teacher's role. 6. Have Ss. practise asking and answering about the people in the picture in exercise 2 page 21.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Communicative Activity</u> To practise identifying people with communicative activity.	10 mins.		7. Have Ss. work in pairs to practise asking and answering by doing communicative Activity. T. gives Ss. some picture cards and asks them to take turn asking and answering according to each picture card. T. tells them to remember all the names. Then tells them to collect all the picture cards, shuffle them and put them face down in a pile. Begin the game with one student turns over the top card and the other guesses by asking "Is that ?" The one who turns over the card answers. If the guess is correct, he will get the mark and write the score down. If the guess is wrong, Ss. must ask again "Who's that ?" Then they switch the role. When the class has finished the number of rounds, T. checks who has got the highest number of correct guesses.
<u>Reading</u> The students can answer the questions.	10 mins.	Read the passage	8. T. tells Ss. to read a passage on page 239. Firstly, T. gives a worksheet to each student and tells them to do pre-reading exercise. Then let them read the passage and answer the questions. <u>Pre-reading exercise</u> What do you think about Alpen ? How many meals a day do people in Britain have ? When do they have them ? Thick / in the box at the front of each sentence which you think it is true or false before and after reading.



Charlie Chaplin



Elvis Presley
a singer



Shakespeare
a writer



Type of activity ,

Pre-reading exercise

What do you think about Alpen ?

How many meals do people in Britain have a day ?

When do they have them ?

Tick ✓ in the box at the front of each sentence which you think it is true or false before and after reading.

Check before reading

Check after reading

Yes

No

☐☐

1. People can have Alpen for supper.

☐☐☐☐

2. People in Britain eat three or four meals a day..

☐☐☐☐

3. Breakfast is at about seven o'clock in the morning.

☐☐☐☐

4. They have a cup of tea at eleven and lunch at about one o'clock.

☐☐☐☐

5. Some people have tea and supper at the same time at four o'clock.

☐☐☐☐

6. They have dinner at half past seven.

☐☐

How many right answer have you got ?

☐

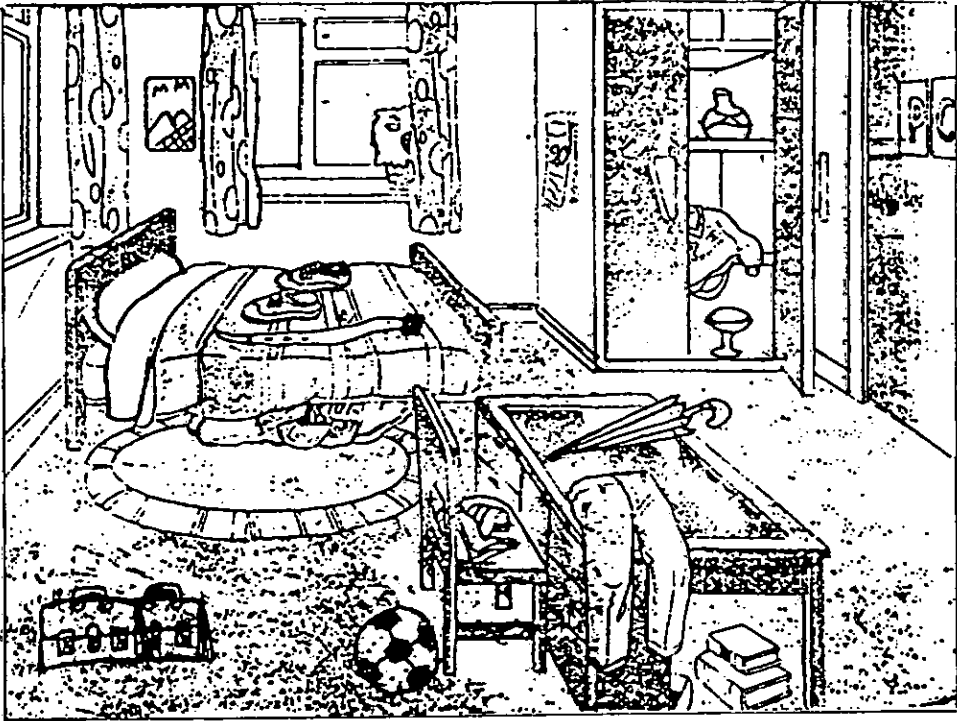
Period 13 Unit 4 Section A,B class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask and answer about locating things.			<u>Language focus</u> : Where is? It's in / on Where are? They're on / in Is there.....on / in.....? Yes, there is. No, there isn't. Are there....on / in? Yes, there are. No, there aren't.
<u>Presentation Stage</u> T. students can pronounce the sentences correctly. To set correct pronunciation.	5 mins.	Answer the questions according to objects and say after T. Look at the pictures and ask questions. Then repeat and spell the words.	1. T. shows some objects (book, pen, pencil, ruler, bag etc) and asks "What is it ?, What are they ?" Then T. puts it / then on the table / chair. T. says "Where is.....? It's on, Where are? They're" T. gets Ss. to repeat the sentences after T. 2. T. presents the vocabulary using the picture of gloves, sword and belt). T. shows the pictures with Ss. asking "What's that ?, Where're they ?" T. answers and gets Ss. repeat the sentences and spell the words.
<u>Practice Stage</u> Ss. can ask and answer about the location of things.	10 mins.	Ask and answer about the location of things in the picture.	3. Have Ss. look at the picture in a coursebook on page 29 and practise asking and answering about the picture.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can say the sentences with correct intonation.	10 mins.	Listen and repeat after T. Then answer the questions.	4. T. presents the structure. "There is, There are..... using objects in the classroom. T. says the sentences and gets Ss. repeat after T. Then T. asks and answer about quantity of things in the classroom with Yes - No questions "Is there.....? Are there?" and have Ss. repeat after T.
<u>Communicative Activity</u> Ss. can ask and answer the questions about quantity and location of things.	5 mins.	Ask and answer the questions.	5. T. asks Ss. about quantity and location of things in the classroom. Then T. gets Ss. to ask their friends. After that T. tells them to complete the exercise on page 30.
	15 mins.	Ask and answer the questions using communicative activity.	6. Have Ss. to work in pairs. T. explains that each pair will get a worksheet and Ss. take turn asking and answering the questions and point out that each picture in the worksheet is same or different. When they have finished speaking, T. lets them compare pictures.

Student A

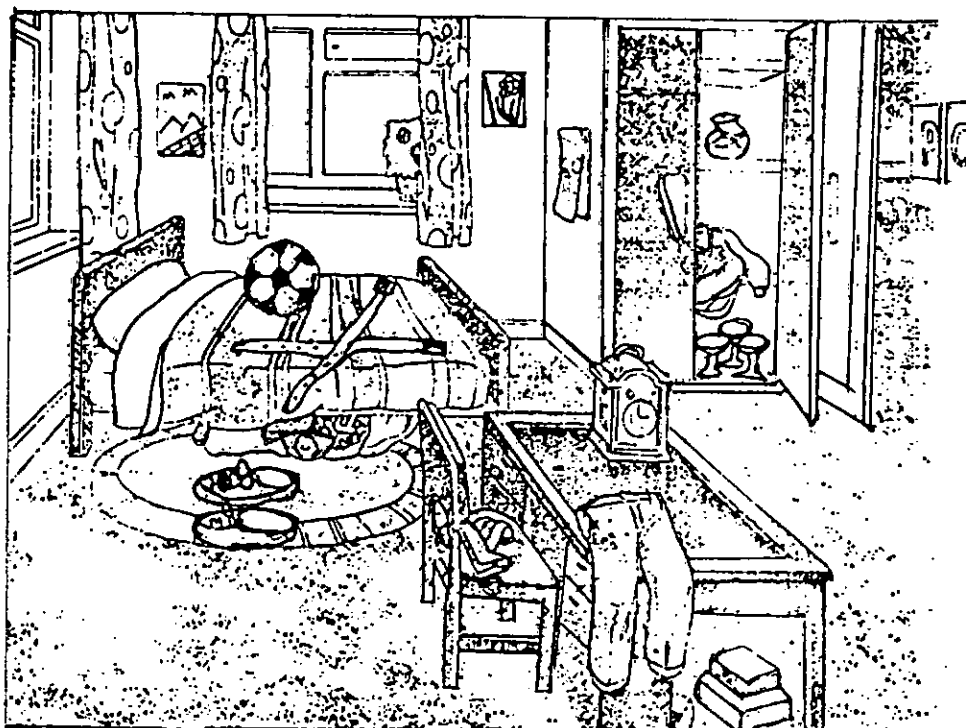
This is Paul's bedroom. It's very untidy. Take turn asking and answering your partner's questions : Then point out that it's same or different.



same or different ?	compare pictures/correct?write /
1. pictures	
2. books	
3. clock	
4. glasses	
5. umbrella	
6. belts	
7. shoes	
8. sweater	
9. socks	
10. jeans	
11. shirts	
12. vase	
13. ball	
14. bags	

Student B

This is Paul's bedroom. It's very untidy. Take turn asking and answering your partner's questions. Then point out that it's same or different.

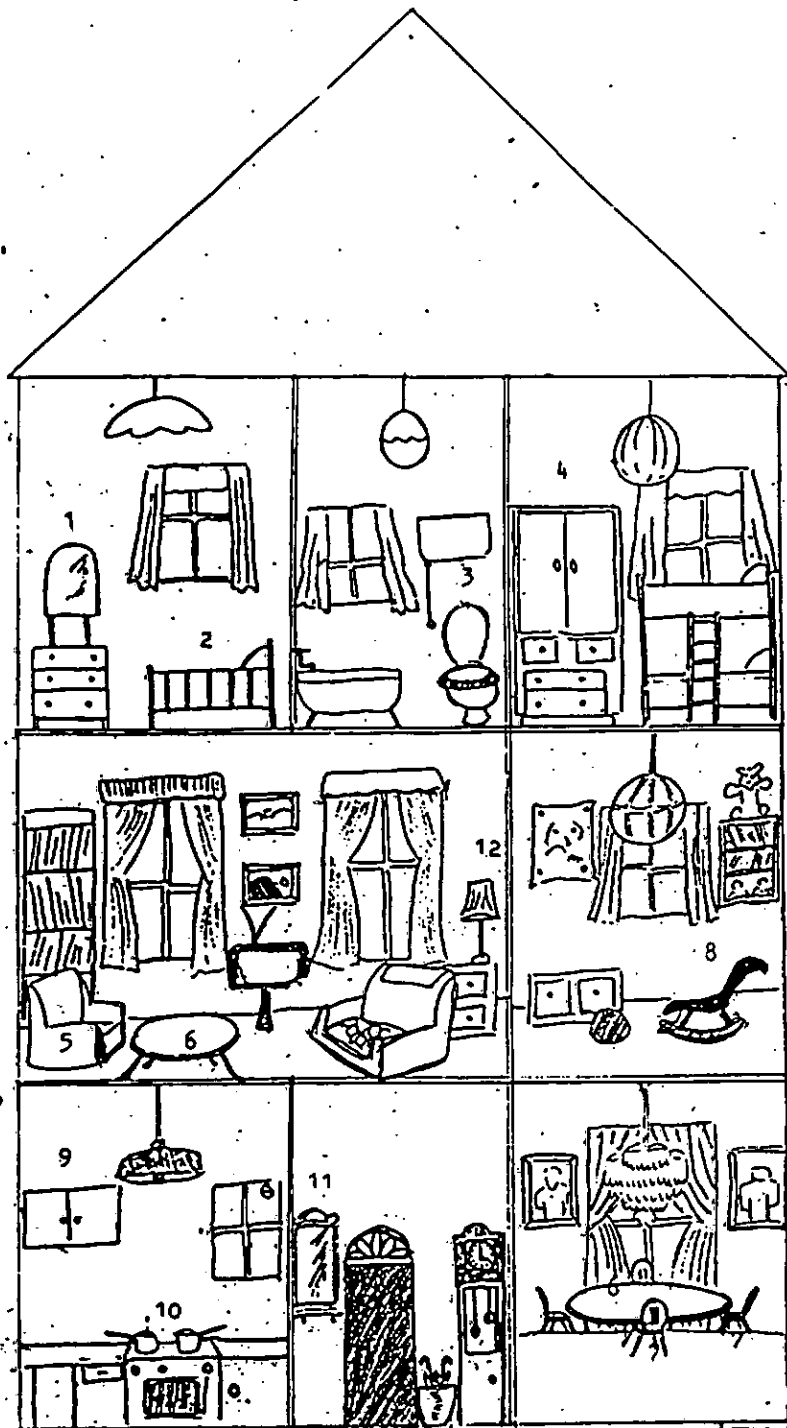


same or different ?	compare pictures/correct?write /
1. pictures	
2. books	
3. clock	
4. glasses	
5. umbrella	
6. belts	
7. shoes	
8. sweater	
9. socks	
10. jeans	
11. shirts	
12. vase	
13. ball	
14. bags	

Period 14 Unit 4 Section C class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can describe where things are in the house.			<u>Language focus</u> : Where is? It's in, on the top floor. first floor. ground floor. Where are? They're in, on the floor. Is the in? Yes, it is. No, it isn't. Are the in? Yes, they are. No, they aren't.
<u>Presentation Stage</u>	5 mins	Look at the pictures and tell the name of each room and spell	1. T. asks Ss. about the name of the rooms using the pictures and elicit the spelling from Ss.
Ss. can give the name of the room and spell them correctly.	5 mins	Listen to T.	2. T. explains the layout of a house and how American and British call the level of a building differently. (the first floor, the ground floor)
Ss. can give the name of things which are in each rooms.	10 mins	Answer the questions according to the pictures.	3. T. shows a picture of a wardrobe, a cabinet, a dressing - table, a wash - basin, a refrigerator, a loo, a bookcase and a cupboard. Then asks the questions "What is it ?" If Ss. don't know the word, T. will pronounce it and have them repeat after T. T. explains that we use the word

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Practice Stage To set the correct pronunciation and intonation.	5 mins.	Repeat after T.	"a fridge" colloquially for a refrigerator and use the word "a loo" for a water - closet. Then describes where things are and have Ss. repeat the sentences. 4. Get Ss. repeat after T. about the location of each room in a house in a coursebook on page 34. (eg. Where is the bathroom? It's on the top floor. etc.)
To practise asking and answering about the location of rooms and things.	5 mins.		5. T. points out things in each room and get Ss. repeat the sentences after T. (eg. Is the bed in the bedroom? Yes, it is. Are the chairs in the bathroom? No, they aren't. etc.)
Communicative Activity To practise describing where things are in each room in a drawing of a house.	15 mins.	Ask the questions where things are and describe them.	6. Devide Ss. into 2 groups - group A asks the questions with keywords and group B answers them. Then switch the role. 7. Devide Ss. into pairs. Each pair will get worksheets. T. explains to Ss. that students A will get a drawing of a house but it is incomplete. He / she must ask some questions about a number of things under the drawing. Students B will get a complete one and he / she is going to tell students A where they are. Then students A can draw the various things in his / her drawing. When they have finished, they will compare their drawings.



1. a dressing-table

2. a bed

3. a loo

4. a chest

5. a couch

6. a round-table

7. chairs

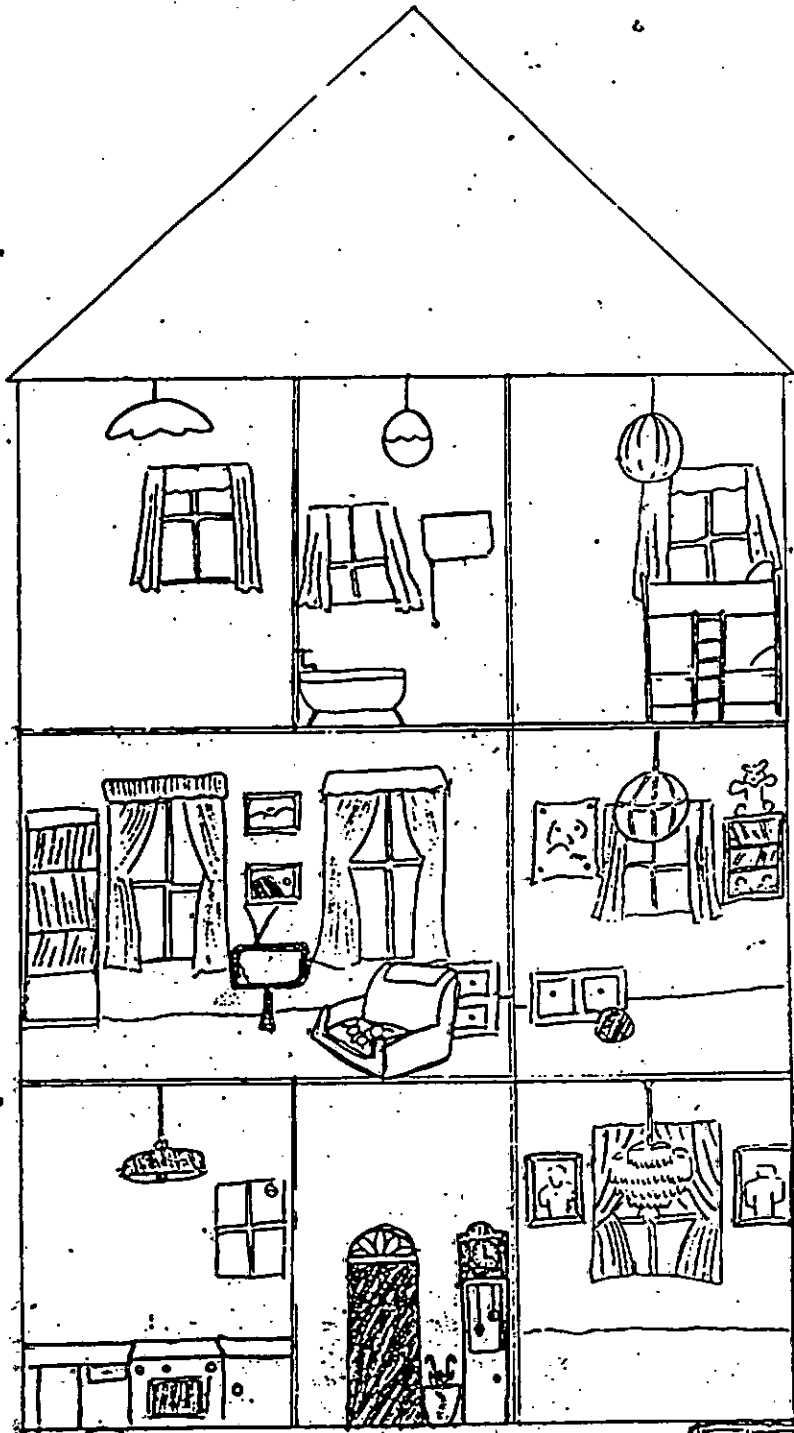
8. a rocking-chair

9. a cupboard

10. sauce pans

11. a mirror

12. a lamp



1. a dressing-table



2. a bed



3. a loo



4. a chest



5. a couch



6. a round-table



7. chairs



8. a rocking-chair



9. a cupboard



10. sauce pans



11. a mirror



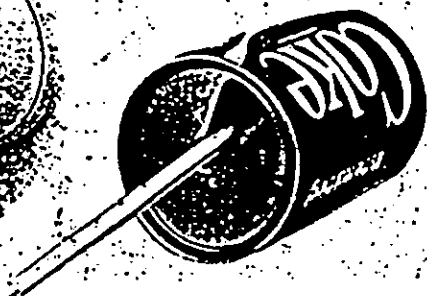
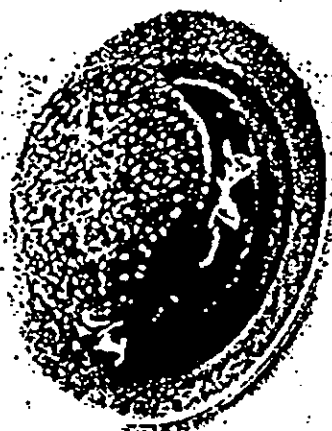
12. a lamp

Period 15 Unit 5 Section B class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask for food and drink.			<u>Language focus</u> : Can I have? Certainly Yes, of course you can.
<u>Presentation Stage</u> Ss. can distinguish the meaning of "hungry" and "thirsty"	5 mins.	Listen to T. and discuss how to say to T.	1. T. gives a situation that someone in the class feels thirsty and she / he wants to drink some water. T. asks what would that student say to T. Let Ss. discuss in group. Then explains the meaning of "hungry" and "thirsty" from the context.
To set correct intonation	10 mins.	Repeat after T.	2. T. introduces the sentences which they should say when they want to eat or drink something. A : I'm hungry. Can I have a sandwich, please ? thirsty. a Coke. B : Certainly Yes, of course you can. Have Ss. repeat this conversation after T. using picture cues (a sandwich, a hamburger, some crisps, a Coke, a glass of milk, a cup of tea and a cup of coffee)
<u>Practice Stage</u> To practise asking for food and drink.	5 mins.	Take turn asking and answering.	3. Divide Ss. into 2 groups - group A asks the questions according to the picture cues, group B answers then. Then switch the role.
	5 mins.	Listen to the tape.	4. Play the tape on page 42 and explain the expression of disgust "That's not? Have Ss. repeat after the tape. Then get them practise the expression of disgust by doing exercise 2 on page 43.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners' problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can make a request			<u>Language focus</u> : A : Can you? B : Of course. Sure. Sorry, I can't. I?
<u>Presentation Stage</u> Ss. can make a request and give or refuse a request by making excuses. To set correct intonation.	10 mins.	Listen to T. and repeat a conversation.	5. T. introduces the other form of a request. Say to one student "Can you lend me your pen ?" (give her hand to show a request). Then write the sentence on the blackboard and introduce the response or give some excuses if we refuse the request - for example : A : Can you pass me the pencil please ? B : Of course. Sure. Here you are. Here it is. (they are.) A : Can you lend me your pen, please ? B : Sorry. I haven't got one. Sorry. I have got one, and I'm using it. Then get Ss. repeat a conversation after T.
<u>Practice Stage</u> To practise making a request.	5 mins.	Take turn asking and answering questions.	6. Devide Ss. into pairs. Have them practise asking a request by using these cue words : lend a pen, pencil, ruler, rubber etc. open the door, shut the door. open the window, shut the window. give a pen, a pencil etc.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Communicative Activity</u> To practise making a request according to the situation.	10 mins.	Take turn asking and answering questions.	7. Have Ss. work in pairs. Give them some role - cards and explain to them that they will make a conversation according to the situations in the role - card. When they finish talking, ask them to write the sentences in their notebooks.



Student A's role-card

Make the right request for the following situations:

1. The window is closed. You are hot.
2. You are at your grandparents' house and you want -
to eat an apple-pie.
3. You haven't got a pencil.
4. You are at your friend's house and you are thirsty.
5. You are at the dining-table. You want some fish-sauce.

Student B's role-card

Answer your partner according to the following situations:

1. You sit near the window. You can open it.
2. There is an apple-pie on the table.
3. You've got only one pencil and you are using it.
4. There is a Coke in the refrigerator.
5. You are at the dining-table and you are sitting near
a bottle of fish-sauce.

Period 16 Unit 7 Section B class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask for permission and give or refuse permission.			<u>Language focus</u> : A : Can I we? B : Yes, of course. Yes, sure. Well.....all right. No, I'm sorry you can't.
<u>Presentation Stage</u> Ss. can answer the questions about ability To recycle the form of making a request.	10 mins	Answer the questions. Make a request.	1. T. talks about students' abilities. "Can you swim ? Can you drive a car ? etc." Then write these sentences on the blackboard. 2. Review the form of making a request by giving them some situations and get them make a request for each situation. (eg. You're thirsty. You haven't got any pencil but your friend has got two.) Then write the sentences on the blackboard.
Ss. can ask for permission.	5 mins	Ask for permission. Listen to the teacher's explanation.	3. T. asks Ss. what Ss. should say to T. when they want to go out. T. introduces the right form and write it on the blackboard. (Can I / we go out, please ?) 4. Get them study all of the sentences on the blackboard and give the conclusion : 1. Can you swim ? Yes, I can. 2. Can you drive a car ? No, I can't. 3. Can I have a Coke, please? Yes, of course you can. 4. Can you lend me a pencil, please ? Here it is. 5. Can I go out, please ? All right.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can give and refuse permission.	5 mins.	Repeat after T.	I. In questions 1 and 2 we are asking about ability. We expect the answer yes or no. The purpose of these questions is asking for information. II. In questions 3 and 4 we expect the answer and an action : we are asking someone to do something for us. We are making a request. III. In question 5 we are asking for permission to go out and expect the answer "Yes" or "No" 5. T. introduces the form of giving and refusing permission. A : Can I / we? B : Yes, of course. Yes, sure. Well all right. No, I'm sorry you can't. and get them study the sentences on page 56. Then repeat the sentences after T.
<u>Practice Stage</u> To practise asking for permission and give or refuse permission.	10 mins.	Take turn giving and refusing permission.	6. Devide Ss. into 2 groups. Firstly, group A asks for permission, group B gives permission using the cue words like this : turn on the television, use the telephone, go to the toilet, borrow your book, have lunch with you. Secondly, group B ask for permission, group B refuse permission using the cue words like this : copy your homework, borrow 100 baht, go to the cinema, sleep in class.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)																		
<u>Communicative Activity</u> To practise asking for permission and giving or refusing permission.	10 mins.	Take turn asking and giving or refusing permission.	7. Have Ss. work in pairs. Give them some role - cards and explain to them that they will make a conversation according to the cues given in the cards. When they finish talking, ask them to write the sentences in their notebooks and do exercise on page 57.																		
	10 mins.	Discuss in groups.	8. Devide Ss. into groups of four. Have them discuss the sentences (below) and match them with an appropriate answer. Look at these sentences below. Firstly, Identify each of the statements in column A as permission or request. Mark each one with a P or R. Secondly, match the appropriate answers in column B with each request in column A. <table><tr><td>A</td><td>B</td></tr><tr><td>...1. Can I buy an ice-creas, Mum ?</td><td>a. No, I can't.</td></tr><tr><td>...2. Can you open the window, please ?</td><td>b. No, it's lunch time.</td></tr><tr><td>...3. Can you drive a car ?</td><td>c. A little.</td></tr><tr><td>...4. Can I watch T.V. ?</td><td>d. Yes, he's a good player.</td></tr><tr><td>...5. Can you give me a pen, please ?</td><td>e. Sorry, I haven't got one.</td></tr><tr><td>...6. Can Bob play tennis ?</td><td>f. Here you are.</td></tr><tr><td>...7. Can you speak English ?</td><td>g. Sure.</td></tr><tr><td>...8. Can you pass me the sugar, please ?</td><td>h. Yes, all right.</td></tr></table>	A	B	...1. Can I buy an ice-creas, Mum ?	a. No, I can't.	...2. Can you open the window, please ?	b. No, it's lunch time.	...3. Can you drive a car ?	c. A little.	...4. Can I watch T.V. ?	d. Yes, he's a good player.	...5. Can you give me a pen, please ?	e. Sorry, I haven't got one.	...6. Can Bob play tennis ?	f. Here you are.	...7. Can you speak English ?	g. Sure.	...8. Can you pass me the sugar, please ?	h. Yes, all right.
A	B																				
...1. Can I buy an ice-creas, Mum ?	a. No, I can't.																				
...2. Can you open the window, please ?	b. No, it's lunch time.																				
...3. Can you drive a car ?	c. A little.																				
...4. Can I watch T.V. ?	d. Yes, he's a good player.																				
...5. Can you give me a pen, please ?	e. Sorry, I haven't got one.																				
...6. Can Bob play tennis ?	f. Here you are.																				
...7. Can you speak English ?	g. Sure.																				
...8. Can you pass me the sugar, please ?	h. Yes, all right.																				

Student A's role-card

Suppose you are a child. You want to do something.

Ask for permission using these cues:

1. go to the cinema
2. go to the swimming-pool
3. watch T.V.
4. buy a car
5. have a birthday party
6. play football with my friend

Student B's role-card

Suppose you are a mother or father. Your child ask for permission so you give or refuse permission using these cues:

-  = give permission
 = refuse permission

1. 
2. 
3. 
4. 
5. 
6. 

fold

When you finish talking, write a conversation in your note-book.

When you finish talking, write a conversation in your note-book.

Period 17 Unit 6 Section A class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can talk about job.			<u>Language focus :</u> What do you do ? I'm a What does he / she do ? He / She's a What are you going to be ? I'm going to be a What is he / she going to be ? He / She's going to be a
<u>Presentation Stage</u> Ss. can give the names of jobs. To set the correct intonation	10 mins. 5 mins.	Repeat after T. and give the list of jobs they know Repeat after T. and listen to her explanation. Listen to the tape.	1. T. teacher says "I'm a teacher" My job is a teacher or My occupation is a teacher. Then have Ss. repeat the word "job" and "occupation" T. elicits other jobs from Ss. 2. Play the tape twice. T. says "What does Jane Jay do ? She's a doctor. What does Pet:: do ? He's a machanic. What does John do ? He's a professor". Then gets Ss. repeat after T. Then explains the meaning of the following questions : The meaning of the following questions : 1. What does she / he do ? 2. What is her / his job ? 3. What do you do ? 4. What is your job ? 3. Play the rest of the tape (What're you going to be ?) T. explains that this expression is used for asking a schoolchild about his plan.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Practice Stage</u> To practise asking and answering the questions.	10 mins.	Ask and answer the questions according to the picture cues.	4. Devide Ss. into 2 groups - group A ask the questions using picture cues and group B answer then. Then switch the role. After they finish speaking, get them write the sentences in a coursebook on page 45.
<u>Communicative Activity</u> To practise asking about their plan.	15 mins.	Ask their friends about job.	5. Have Ss. practise asking about their plan. (What are you going to be ?) by doing the survey activity. Give them some individual survey forms (below). Then ask them to walk around the class to ask their friends. Ss. can give other jobs rather than those stated in the form. After they finish asking their friends, get them report the information they have got to the class.

Individual Survey form

Ask your friends about their parents' jobs and their plan using the following questions :

What does your father / mother do ?

What are you going to be ?

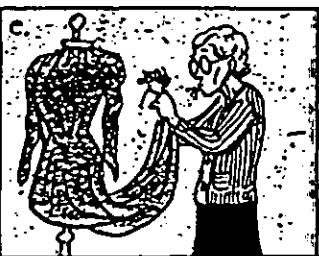
your friends' name	father's job	mother's job	your plan

After you finish asking your friends, report the information to the teacher.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
To read for information	10 mins	Read some advertisements.	Supplementary reading Vocabulary : position, advantage, experience, describe, recieve, detail, enclose, and apply. 6. T. discusses how people get a job. T. states that most of people read some advertisements in a newspaper. Then introduces some difficult vocabulary which they will encounter in the advertisements. 7. Have them read some advertisements and do the exercise about job. Get them decide that which people should apply for which of the jobs advertised.

Worksheet

Which of these people (a-f) should apply for which of the jobs advertised below (1- 6) ?



WANTED

1. Dressmaker to work in high-class dress shop. Ring 5314 during working hours.	2. Qualified electrician needed at once. Good wages. Apply inside.	3. Are you a salesman? Would you like a better job? If so, write to Box 43, Evening News.
--	---	--



4. Engineers wanted by large national company. Send details of training and experience to the Manager, General Machine Tools Company, 15 Main Street, Corbury.	5. We need a garage attendant at once. Previous experience an advantage. Apply at office.	6. Model wanted for fashion house. Write Joan Stevens, 15 Newton Street, London, W112, enclosing recent photograph.
---	--	--



Period 18 Unit 6 Section C class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can answer the questions about a process.	5 mins. 5 mins. 15 mins.	Ss. listen to T. Repeat after T. and spell the words.	Reading : Cider - making Vocabulary : press, barrel and cellar 1. T. introduces the vocabulary - press, barrel and cellar using the picture in the coursebook on page 50. 2. Have Ss. pronounce and spell the vocabulary orally after T. 3. Review the present simple tense and present continuous tense 4. T. tells them to read a passage in the coursebook on page 50. Firstly, T. asks Ss. to do pre-reading exercise. Then let them read the passage by themselves. After they finish it, ask them to compare their answers from pre and post-reading. their first answer <u>Speaking</u>
Ss. can describe a process of making tea and yoghurt.	10 mins. 15 mins.	Look at the pictures and say the words. Repeat and spell the vocabulary.	1. T. shows pictures of a kettle, tea bags, a tea pot, a milk jug, a tea cup, a sugar bowl and a fridge. T. tries to elicit these words from Ss. Then introduces the Vocabulary ; brew, stir and radiator. 2. Have them pronounce and spell the vocabulary orally after T. 3. Get them do the communicative activity by exchanging information about a process. Each pair will get worksheets. T. tells Ss. to take turn explaining a process. When they finish stating, let them compare pictures.

Worksheet

Reading

Cider-making

Do you know how to make cider ?

Read the following sentences and rearrange them in a process of cider-making.

Write only letters in the blank below.

- R. The cider is sold in litre bottle.
- G. Choose the sweet apples and sour apples.
- E. When it is full, close the barrel and leave the juice in it for six weeks.
- I. Put one third sweet apples and two thirds sour apples in a press.
- D. The juice from the press runs into a barrel.

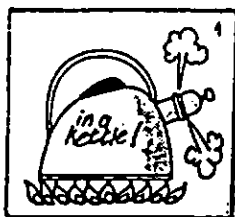
In your opinion, a process of cider-making is _____

After reading, a passage, the answer is _____

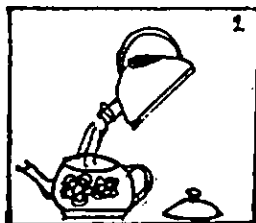
How many right answers have you got ?

Student A (1)

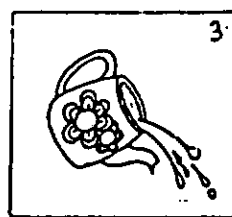
Tell your friend how to make tea.



Heat water



Warm teapot



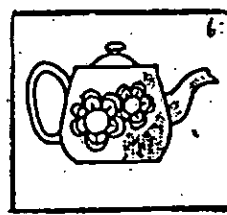
Empty hot water



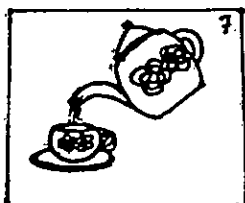
Put tea bags in
the teapot.



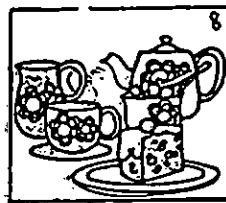
Add boiling water



Allow to brew for
3 minutes.



Pour a cup.



Add some milk and
sugar to taste.

.....

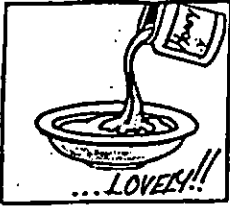
Then listen to your friend how to make yoghurt.

Put the number in the box below each picture.

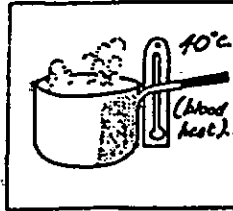
Student A (2)

Listen to your friend how to make yoghurt.

Put the number in the box below each picture.



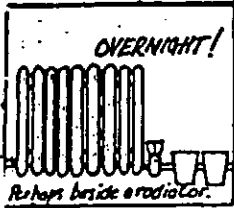
Serve with brown
sugar or try it with
honey. ☐



Allow to cool to
about 40° c.
☐



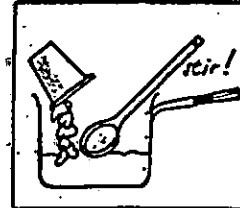
Put it in the fridge
to cool .
☐



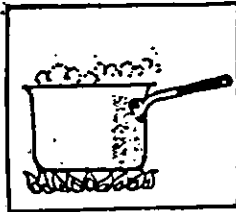
Leave in a warm place.
☐



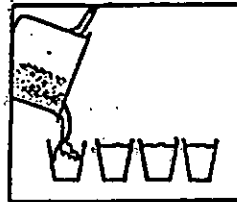
Or one big pot.
☐



Add a little yoghurt
as a starter and stir.
☐



Heat milk and boil
for one minute.
☐

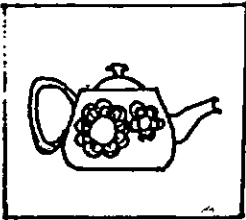


Pour into little pots..
☐

Student 3 (1)

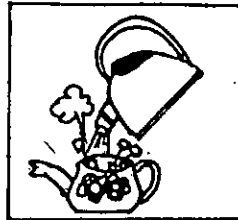
Listen to your friend how to make tea.

Put the number in the box below each picture.

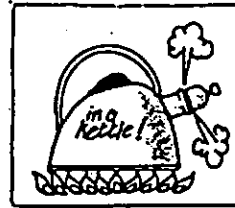


Allow to brew for

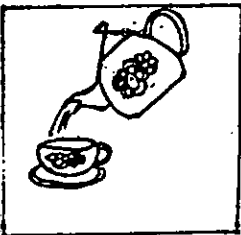
3 minutes.



Add boiling water.



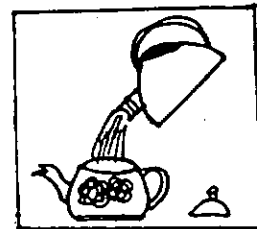
Heat water.



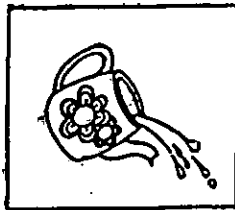
Pour a cup.



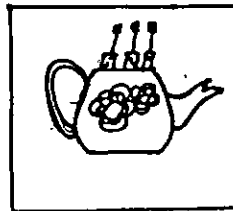
Add some milk and
sugar to taste.



Warm teapot.



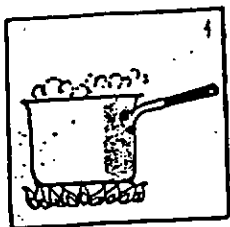
Empty hot water.



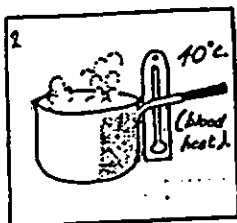
Put tea bags in the teapot.

Student B (2)

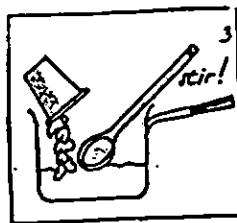
Tell your friend how to make yoghurt.



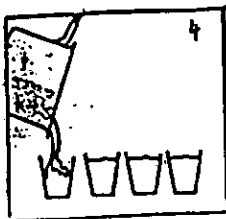
Heat milk and
boil for one minute.



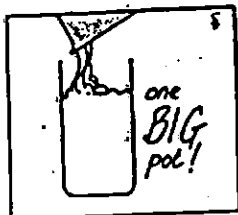
Allow to cool to
about 40°C.



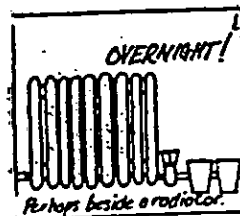
Add a little yoghurt
as a starter and stir.



Pour into little
pots..



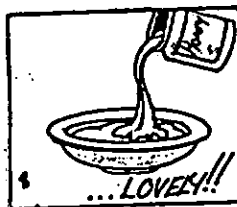
Or one big pot..



Leave in a warm
place overnight.



Put it in the fridge
to cool.



Serve with brown sugar or
try it with honey.

.....

Period 20 Unit 7 Section A class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can talk about distance.			<u>Language focus</u> : How far is it to? It's not far. It's a long way from here. Is it far to ? Yes, it's a long way. No, it isn't far.
<u>Presentation Stage</u> To identify the planes.	10 mins.	Look at the pictures and listen to T.	1. T. shows a picture of a plane and asks Ss. "What is it ?" Then presents the vocabulary using the pictures in the coursebook on page 54 : supersonic jet, helicopter, Concorde Spitfire and Lancaster. T. explains that Spitfire is a bomber and Lancaster is a fighter. Both of them were used in World War II. Concorde is a passenger plane.
To set correct pronunciation		Listen to the tape and repeat after it	2. Play the tape of the first three section, students pointing to the pictures as they are mentioned. Then play the tape again and get them repeat after it.
<u>Practice Stage</u> To practise identifying things.	5 mins.	Say to T. according to the pictures.	3. Bring some pictures of cars, motorcycles or bikes and practise identifying them using "Those are...../ That's...."
<u>Presentation Stage</u> Ss. can ask and answer about distance.	10 mins.	Talk to T. and repeat a conversation after T.	4. T. talks about the famous places such as Pattaya, Suan Saipaa etc. T. says "It's a long way from here. It's far. T. explains that we use the following expression to ask about distance : "How far is it to....? Is it far from here ? or Is it far to?" Then writes the questions and answers on the blackboard and have them repeat after T.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
To set correct pronunciation and intonation. intonation.			A : How far is it to Pattaya ? B : It's a long way from here. A : How far is it to Prapradeang ? B : It's not far. A : Is it far to Pattaya ? B : Yes, it's a long way. A : Is it far to Prapradeang ? B : No, it isn't far.
<u>Practice Stage</u> To practise asking and answering about distance.	10 mins.	Take turn asking and answering.	5. T. asks Ss. about distance to some places and provinces. T : Is it far from here to Phuket ? S : Yes, it's a long way. T : How far is it to Chiangmai ? S : It's a long way. etc. T. divides Ss. into 2 groups - group A asks about distance, group B answers then according to the teacher's cues (Lopburi, Crocodile farm, Chiangrai, Nonthaburi, Lumpini Park etc.) Then switch the role.
<u>Communicative Activity</u> To practise asking about distance according to the map.	10 mins.	Work in pairs to get some information.	6. Have Ss. work in pairs. Each pair will get a sheet of a map. Explain to them that students A will get a complete map and explain where the places are, students B will get an incomplete one and they must ask about distance.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Supplementary writing</u>	5 mins.		7. T. tells Ss. that we can tell about distance by stating an exact distance : kilometres away or about kilometres away. Then get them practise telling about an exact distance by doing the exercise below. Firstly, T. asks about distance and Ss. answer orally. Then have them write a conversation in the notebooks. <u>Example</u> : Chiengmai (697 kilometres) A : How far is chiengmai from Bangkok ? B : It's six hundred and ninty-seven kilometres away. A : That's a long way. (or That's isn't very far) <u>Exercise</u> Write a conversation telling about an exact distance. 1. Pitsanulok (498 kilometres) 2. Nonthaburi (20 kilometres) 3. Odorathani (562 kilometres) 4. Chonburi (87 kilometres) 5. Phuket (867 kilometres) 6. Samutprakarn (25 kilometres)

Student A

Suppose you are a receptionist of Grand Hotel.

Look at the map and tell your partner where the place is by using these expression : It's not far. It's near/opposite.....

It's a long way from here. It's near/opposite.....

or Yes, it's a long way. It's near/opposite

No, it isn't far. It's near/opposite

You are at the Grand Hotel. Now tell your partner where the following places are:

1. church



2. swimming pool



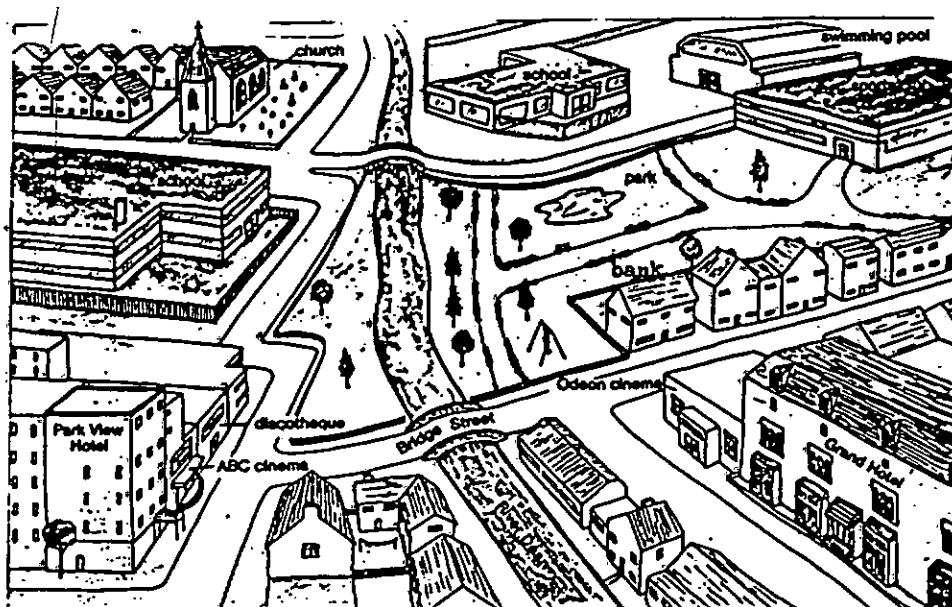
3. Odeon cinema



4. discotheque



5. bank



Student B

Suppose you are a tourist and you stayed at the Grand Hotel.

Ask your partner how far the following places are by using these expression : How far is it to the _____ ?

Is it far to the _____?



1. church



2. swimming pool



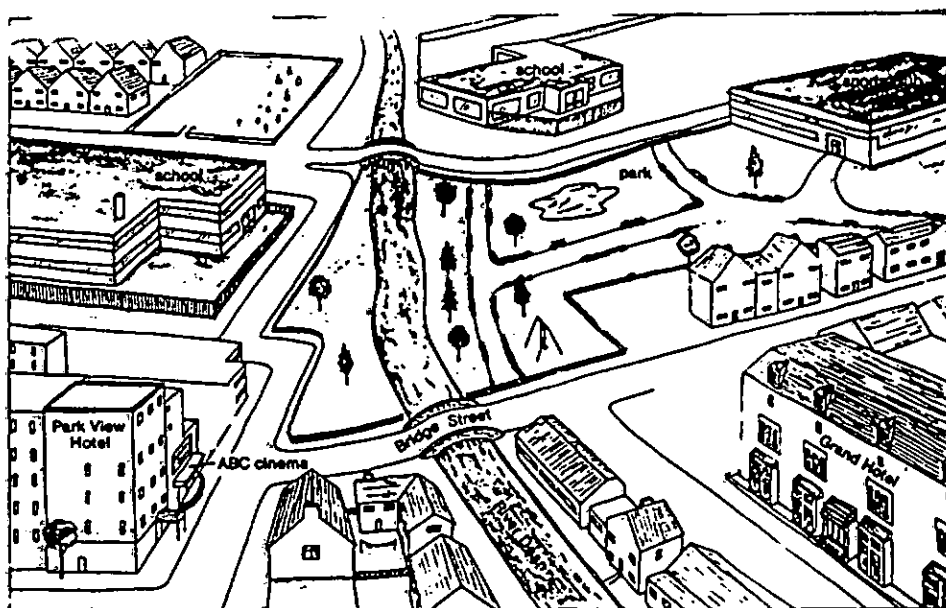
- ### 3. Odeon cinema



- #### 4. discotheque



5. bank



Period 22 Unit 8 Section A,C class M.4 Time 50 minutes

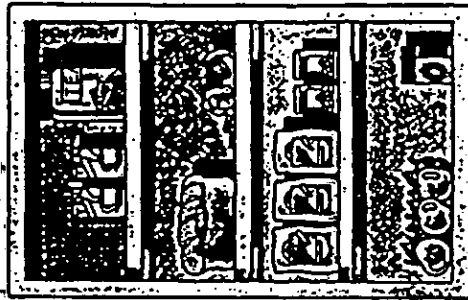
AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask whether things are available.			<u>Language focus</u> : Have you got? Is there? Are?
<u>Presentation Stage</u>	5 mins.	Listen to T. and state countable and uncountable nouns.	1. T. shows some objects and asks "What is it ?" (a pen, a pencil, a book, chalk etc.) and gets Ss. state that it is countable or countable noun.
Ss. can state countable and uncountable nouns.	10 mins.	Listen to T.	2. T. shows a box of chalk and a glass of water and says "Is there any chalk ? Yes, there's some in this box." "Is there any water ? Yes, there's some in the glass." "Are there any students ? Yes, there're some in the class." Write the sentences on the blackboard. Then explains the use of some and any (any with questions, some in statements, with both countable and uncountable noun. We can use some in statements to indicate that we expect a positive answer to the question.) - for example : Is there some chalk ? Yes, there's some in this box.
To set the correct intonation.	5 mins.	Listen to the tape and repeat after it.	3. Play the tape and get Ss. pay attention to the expression "Have you got?" and explain the idiom "Help yourself" Then have them repeat the dialogue after the tape.
<u>Practice Stage</u>	10 mins.	Take turn asking and answering.	4. Devide Ss. into 2 groups - group A ask whether things are available - group B answer then using the picture cues. Firstly, have them use the questions. "Is there..... ? Are there? Secondly, have them use the question "Have you got? Then switch the role.
Ss. can ask whether things are available.			

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Communicative Activity</u> To practise asking and answering.	15 mins.	Ask and answer the questions according to the picture cues. Then write a shopping list.	5. Have Ss. work in pairs. Explain to them that they must take the role of Mr. and Mrs. Clark. Then make a conversation according to the directions. When they finish talking, write a shopping list.
To practise writing.	5 mins.	Write a conversation and do homework.	6. Have Ss. write a conversation between Mr. and Mrs. Clark and do some exercise on page 62, 66 for homework.

Situation : Mr. and Mrs. Clark are in their kitchen.
They are making a shopping list. Suppose you are Mr. Clark.
Make the conversation according to the directions :

- Directions : 1. Fold the paper
2. Make the conversation (follow the line)
3. Make a shopping list.

Mr. Clark is looking in a cupboard.



Is / milk ? (Coke , meat , butter)

No, we haven't got

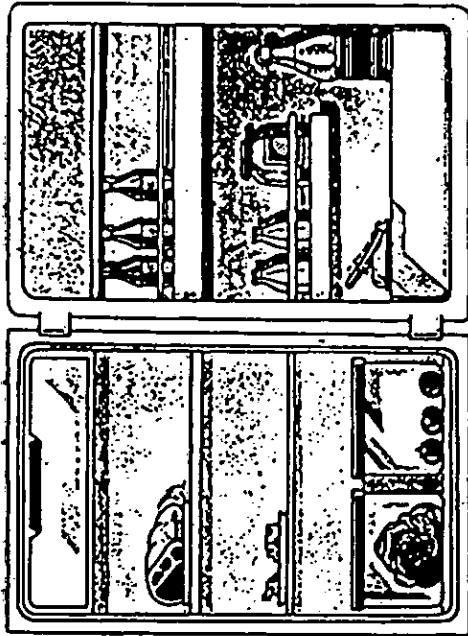
Yes, we've got / Have got / cheese ? (tomatoes , sausages , oranges)

Now you continue asking the questions using the words in the bracket.

Situation : Mr. and Mrs. Clark are in their kitchen.
They are making a shopping list. Suppose you are Mrs. Clark.
Make the conversation according to the directions :

- Directions : 1. Fold the paper
2. Make the conversation (follow the line)
3. Make a shopping list.

Mrs. Clark is looking in the fridge.



Yes, we've got . Are / eggs ? (coffee , bananas , potato chips)

Have got / apples ? (teabags , bread , matches)

Yes, we have but we've to buy it .
No, we haven't. We've to buy them.

Now you continue asking the questions using the words in the bracket.

What things must Mr. and Mrs. Clark buy ?

Write out a shopping list

Things to buy

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____
6. _____
7. _____
8. _____

Period 24 Unit 9 Section A,B class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can ask for tickets when they want to buy them <u>Presentation Stage</u> To get information after listening. To present the expression of asking for tickets.	5 mins. 5 mins.	Talk to T. and listen to the tape. Listen to T. and repeat after the tape	<u>Language focus</u> : Have you got seats at.....? Are there seats at.....? 1. T. talks about famous singers' records in Thailand. Then play the tape of the first dialogue. T. asks Ss. the name of singers they know very well. 2. T. asks Ss. what they will do if they want to see a concert and what they will say when they buy tickets. T. introduces the expression of asking for tickets by playing the rest of dialogue and have them repeat after the tape. Then explain the meaning of "sold out" 3. Devide Ss. into 2 groups - group A asks for tickets, group B answers. Then switch the role. <u>Language focus</u> : Present Continuous Tense 4. Review the present Continuous Tense using the situation in the classroom. 5. T. talks about radio programme and presents the following vocabulary : A B C = an abbreviation of American Broadcasting Corporation Chanel No. 5 = perfume Albert Hall = a building for showing concert.
<u>Practice Stage</u> To practice asking for tickets. Ss. can listen to a radio reporting and get information. To present the vocabulary before they listen to the radio reporting.	5 mins. 5 mins. 5 mins.	Take turn asking and answering. Talk to T. Listen to T.	

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
To listen to the radio reporting and get information.	5 mins.	Read the worksheet	6. Give Ss. some worksheets before listening. Explain to them how to do the worksheet and ask if they don't understand the words. Then have them try to do the worksheet before listening.
	15 mins.	Listen to the tape and check the answers	7. Play the tape and have Ss. do the worksheet while they are listening. When they finish it, have them check the answers.
	5 mins.		8. Have Ss. do the exercise in the coursebook on page 71.

Look at the picture and decide who is Elton.



Complete the following passage.

A RADIO COMMENTARY

Hello, this is Steve Colman of ABC. I'm talking to you from the Albert Hall in _____. We're all waiting for the Lee Brothers, the noise is fantastic. Elton and Ginger are coming on, they're coming on now! The noise is fantastic! I can see Elton—he's wearing ____ gloves, a green coat, yellow ____ and he's holding a big, red, paper ____ in his hand. What's he doing with the flower...!? He's putting perfume on it; he's got a ____ bottle of Chanel No. 5. Now a ____ is coming on, Elton's giving the flower to her, and he's ____ *You're My April Flower* to her. Where's Ginger, I can't see Ginger. But I can ____ him, he's singing, too... he's singing *Come To Me, My Darling* and the girl's leaving Elton and going ____ to Ginger. Now Elton is looking at the Chanel No. 5, he's singing to the bottle of perfume!... It's ____ they're all standing again, the noise is fantastic!

Period 26 Unit 9 Section D class M.4 Time 50 minutes

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
Ss. can identify people from among a group			<u>Language focus</u> : Which one is ? The one on the left / right. at the back / front.
<u>Presentation Stage</u> To identify the arrangement of seating.	5 mins.	Answer the questions.	1. T. asks Ss. to raise their left / right hand. T. talks to Ss. about the position they are sitting in the class. (at the back / front / in the middle / on the left, right) Then asks Ss. where they are in the classroom using a diagram of the classroom seating. for example : T : Where is Suwat ? S : He's at the back. T : Where is Chareon ? S : She's in the middle. etc.
<u>Practice Stage</u> To practise asking and answering questions about people among a group.	10 mins.	Look at the pictures and answer the questions.	2. Play the tape and ask Ss. to identify the people in the picture using the question. "Which one ?" 3. T. shows the pictures of groups of famous people and says "Here 's....." Have Ss. ask, "Which one?" T. replies, "The one on the left / right." Then Ss. use pictures themselves to ask and answer.

AIM & DESCRIPTION OF STAGE	TIME	WHAT THE LEARNERS DO	NOTES (e.g. language focus/learners's problems anticipated/ procedures you will use/blackboard display/language recycling)
<u>Communicative Activity</u> Ss. can identify people from among a group using various questions.	15 mins.	Ask the questions.	4. T. divides Ss. into groups of 4 - 5. One student in the group is given a photograph of a crowd which is kept hidden from the rest of the group. The student with the photograph secretly choose one of the people in the photograph and the rest of Ss. ask questions about the appearance of a person. When the rest of the group feel they have enough information to identify this person, they are shown the photograph. The student with the photograph will ask, "Which one ?" The members of the group answer. If the answer is right, The new photograph will be taken to the student who guesses correctly and begin the next game.
To recycle vocabulary.	15 mins.	Play vocabulary game.	5. The other game is a vocabulary game. T. divides the blackboard into sections and have a team of students for each section. In the middle of each section write the word. Ss. have to add as many words as they can to make a crossword. At first T. explains to Ss. by demonstrating how to play the game.

Examples

**PM - Man of the Year**

Privy Councillor Prof Dr Prakob Hutasingh presided over the "Man of the Year 1990" award presentation over the weekend at The Dusit Thani's Napolai Ballroom. Prime Minister Gen-Chatichai Chonghavan was named "Man of the Year 1990", selected by the Personality Development Centre and Chulalongkorn University's Social Science Research Institute.

Photo shows, from left, Chairman of the Organizing Committee Athorn Chantavimol, Mai Gen Prasarn Prasassarakich, Man of the Year 1988 Gen Chavalit Yongchaleeyudh, Prof Dr Prakob, Gen Chatichai, Plimporn Buraparat, and the centre's managing director Tinawat Marukpitak.



example.



Swiss food and cultural festival

Illustration: **Mem Chao Princess Bhansawall Kitiyakorn** (seated 3rd from left), **Glatgen-Marie Pollen**, charge de affairs of Switzerland Embassy (standing extreme left) presided over the opening ceremony of "Swiss Food & Cultural Festival" at the Atrium Restaurant of The Landmark Hotel and Plaza recently. The promotion will continue till tomorrow.



Lion clubs join for charity activities

Various Lion Clubs of Thailand gathered for a meeting at Suan Bua restaurant of the Centric Plaza Hotel over the weekend to discuss and review its activities and future plans for the year of 1990-1991 and to join together for charity activities to help develop poor communities.

Photo shows Maj Gen **Kanchana Chandrarangkul**, president of the Lion Club Region 4 (seated 2nd right) and **Sombeen Puthalchan**, president of the Lion Club Region 4 and Lion Club International 310 A (seated first right), seen with Lion Clubs members.

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเชิงสื่อสาร

ชื่อกิจกรรม ลักษณะกิจกรรม

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	เฉย ๆ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1	นักเรียนคิดว่ากิจกรรมนี้ทำให้นักเรียน รู้สึกสนุกสนาน					
2	กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสดังและพูด					
3	กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสด้าน					
4	กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมีโอกาสด้าน					
5	การทำกิจกรรมนี้นักเรียนต้องใช้ความรู้ภาษา ที่เรียนมา					
6	นักเรียนคิดว่ากิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมี ความกล้าแสดงออกทางการใช้ภาษาอังกฤษ มากขึ้น					
7	นักเรียนคิดว่ากิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนมี ความเชื่อมั่นในตนเองที่จะใช้ภาษาอังกฤษ ได้ถูกต้อง					
8	กิจกรรมนี้ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียน ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น					
9	การทำกิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนรู้จัก รับผิดชอบต่อตนเองและผู้อื่น					

10 นักเรียนคิดว่าเวลาที่ใช้ทำกิจกรรมนี้

[] มากเกินไป [] มาก [] ปานกลาง [] น้อย [] น้อยเกินไป

แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน

- คำชี้แจง** 1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นแบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียน การตอบแบบสอบถามนี้ จะไม่มีผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฉะนั้นในการตอบคำถามแต่ละข้อขอให้ นักเรียนตอบตามความเป็นจริงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่จนเป็นนิสัย
2. แบบสอบถามกิจนิสัยในการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 พฤติกรรมทางด้านการเรียนและวิธีทำงานในเวลาเรียน
- ตอนที่ 2 พฤติกรรมทางด้านการเรียนและวิธีทำงานนอกเวลาเรียน
3. การตอบคำถามแต่ละข้อ ให้นักเรียนอ่านข้อความอย่างละเอียด และพิจารณาเลือก ตอบตามความจริงที่นักเรียนปฏิบัติอยู่เพียงคำตอบเดียว โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่าง ทางขวามือ

ตัวอย่าง

ตอนที่หนึ่ง พฤติกรรมทางด้านการเรียนและวิธีทำงานในเวลาเรียน

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
0.	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนอาจารย์เข้าสอน (หมายถึง นักเรียนอยู่ในห้องเรียนก่อน อาจารย์เข้าสอนทุกครั้ง)					

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
1	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนก่อนอาจารย์เข้าสอน					
2	ข้าพเจ้าตั้งใจฟังและทำกิจกรรมหรืองาน ตามที่อาจารย์สั่ง					
3	นำสมุดและหนังสือเรียนหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับ บทเรียนมาเรียนครบ					
4	เมื่ออาจารย์อธิบายเป็นภาษาอังกฤษข้าพเจ้า พยายามตั้งใจฟังแม้ว่าบางครั้งจะไม่เข้าใจ					
5	เมื่ออาจารย์ถามคำถามในขณะที่เรียน ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงหรือนิ่งก้มหน้า					
6	ในเวลาที่ยาจารย์กำลังสอน ข้าพเจ้าจะคอย หาโอกาสคุยกับเพื่อน					
7	ข้าพเจ้าทำงานวิชาอื่นไม่เสร็จ จึงนำมาทำ ในขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ					
8	ข้าพเจ้าเข้าห้องเรียนหลังอาจารย์เข้าสอน					
9	ในเวลาทำกิจกรรมข้าพเจ้าพยายามโต้ตอบ ด้วยภาษาอังกฤษมากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
10	พยายามทำงานทุกอย่างที่ได้รับมอบหมาย ให้เสร็จตามเวลาที่กำหนด					
11	ข้าพเจ้าฝึกพูดภาษาอังกฤษไม่หลีกเลี่ยง					

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
12	เมื่อมีปัญหาด้านคำศัพท์ในขณะที่ย่าน ข้าพเจ้าพยายามเดาความหมายของศัพท์ จากข้อความที่อ่านก่อนการเปิดหาความหมาย จากพจนานุกรม					
13	เมื่อมีปัญหาวินัยที่กิจกรรมที่อาจารย์ มอบหมายให้ จะคอยจนกว่าอาจารย์ เฉลยคำตอบ					
14	เมื่อเวลาฝึกพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า พยายามหลีกเลี่ยงที่จะพูด โดยจะพูดภาษาไทย เมื่ออาจารย์ไม่เห็น					
15	เวลาที่อาจารย์มอบหมายงานให้ทำ ข้าพเจ้า ไม่รีบทำแต่พยายามหาโอกาสคุยจนหมดเวลา					
16	ข้าพเจ้าใช้เวลากับการลอกข้อความจาก กระดานดำจนฟังอาจารย์สอนไม่ทัน					
17	ข้าพเจ้าจดบันทึกย่อสิ่งที่อาจารย์สอนและ อธิบายสรุป					
18	ขณะอ่านหนังสือข้าพเจ้ามักสนใจความหมาย ของคำหรือข้อความที่ไม่เคยรู้มาก่อนและ จะค้นหาคำตอบเพื่อให้รู้จริง					
19	ข้าพเจ้าจับใจความสำคัญของ เรื่องที่อ่าน ไม่ค่อยได้					

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
20	เวลาอ่านพบแผนภูมิ กราฟ และตาราง ข้าพเจ้าจะข้ามไปไม่อ่าน					
	<u>ตอนที่ 2</u> พฤติกรรมทางการเรียนและ วิธีทำงานนอกเวลาเรียน					
21	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานในแต่ละวันและ ปฏิบัติตามแผนอย่างเคร่งครัด					
22	ข้าพเจ้าตั้งใจทำการบ้านหรือรายงาน จนเสร็จ และพยายามส่งงานทุกอย่างให้ ตรงเวลา					
23	ข้าพเจ้าทำการบ้านทุกอย่างด้วยตนเอง ไม่ลอกผู้อื่น					
24	ข้าพเจ้าเอาใจใส่เป็นพิเศษในด้านความ สะอาดเรียบร้อยในการทำงาน ทำการบ้าน หรือเขียนรายงานส่งอาจารย์					
25	ข้าพเจ้าไม่ชอบทำการบ้านก่อนกำหนดเวลาส่ง					
26	ข้าพเจ้าทำงานไม่เสร็จตรงเวลาที่กำหนดไว้					
27	ข้าพเจ้าอ่านเนื้อหาของบทเรียนล่วงหน้า โดยที่อาจารย์ไม่ต้องสั่ง					
28	ข้าพเจ้าจะเก็บบันทึกย่อแต่ละวิชา โดยจัด เรียงลำดับไว้เป็นอย่างดีเพื่อสะดวกในเวลา ที่ทบทวนบทเรียน และการเตรียมตัวสอบ					

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
29	ข้าพเจ้าทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม จากที่อาจารย์ให้					
30	เมื่อข้าพเจ้าทราบกำหนดวันสอบ ข้าพเจ้า วางแผนดูหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ					
31	ข้าพเจ้าทำการบ้านไม่ทัน จึงขอลอกจากเพื่อน เพื่อให้มีส่งอาจารย์					
32	ข้าพเจ้าใช้เวลาพูดคุยหรืออ่านนวนิยาย ดูภาพยนตร์ โทรทัศน์ หรือฟังวิทยุ จนไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน					
33	ในขณะที่สอบข้าพเจ้าเว้นข้อที่ทำได้ไว้ก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาทำทีหลัง					
34	หลังจากสอบเสร็จ ข้าพเจ้าจะรับคำถาม อาจารย์ หรือพยายามค้นคว้าหาคำตอบที่ตอบ ไม่ได้ในการสอบ					
35	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสที่จะพูดภาษาอังกฤษ กับชาวต่างประเทศ					
36	ข้าพเจ้าฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ และ พยายามติดตามค้นหาเนื้อเพลงจากหนังสือ หรือวารสารที่สอนภาษาอังกฤษจากเพลง					
37	ข้าพเจ้าจะเตรียมตัวสอบหรือทบทวนบทเรียน ก่อนวันสอบไม่เกิน 3 วัน					

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
38	ข้าพเจ้าไม่สามารถทำข้อสอบให้เสร็จทันเวลา ที่กำหนดไว้ ถึงแม้ว่าจะหาจนวินาทีสุดท้าย					
39	ข้าพเจ้าดูรายการสอนภาษาอังกฤษทาง โทรทัศน์ และจดบันทึกใจความสำคัญหรือ สิ่งที่สนใจไว้					
40	นอกจากตำราเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ข้าพเจ้า ยังชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษอย่างอื่นอีกด้วย เช่น นิทานภาษาอังกฤษ การ์ตูนภาษาอังกฤษ และอ่านคอลัมน์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษใน หนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร					
41	เมื่อดูภาพยนตร์ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า จะทำความเข้าใจเนื้อเรื่องโดยพยายาม ไม่อ่านข้อความภาษาไทย					
42	ในขณะที่ดูภาพยนตร์ที่พูดภาษาอังกฤษใน โทรทัศน์ ข้าพเจ้าพยายามฟังเพื่อจะได้ ทราบว่าคำการต้นพูดอะไร					
43	หลังจากสอบเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าไม่สนใจที่จะ หาคำตอบของข้อสอบที่ตอบไม่ได้ในการสอบ					
44	เมื่อโทรทัศน์เสนอรายการสอนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะ เปลี่ยนช่อง เพื่อดูรายการอื่นแทน					
45	ข้าพเจ้าชมนิทรรศการเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					

ข้อที่	ข้อความ	บ่อยครั้ง ที่สุด	บ่อยมาก	ปานกลาง	บางครั้ง	ไม่ เคยเลย
46	เมื่ออ่านพบป้ายคำสั่ง หรือป้ายโฆษณาที่เป็น ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะหยุดอ่านอย่าง พิถีพิถันเพื่อทำความเข้าใจความหมาย ของข้อความโฆษณานั้น ๆ					
47	ข้าพเจ้าอ่านคำชี้แจงคำแนะนำวิธีใช้หรือ วิธีปฏิบัติอย่างง่าย ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษซึ่ง ติดมากับเครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องสำอาง และยารักษาโรค หากไม่เข้าใจข้อความนั้น ๆ จึงค่อยอ่านข้อความภาษาไทย หรือได้ถามผู้รู้					
48	ข้าพเจ้ามีการติดต่อกับเพื่อนนักเรียน ต่างประเทศทางจดหมายเป็นภาษาอังกฤษ					
49	ข้าพเจ้าชอบดูภาพยนตร์การ์ตูนภาษาอังกฤษ ในโทรทัศน์ที่พากษ์เป็นภาษาไทยมากกว่าไม่มี พากษ์ภาษาไทย					
50	ข้าพเจ้าพยายามหลีกเลี่ยงและไม่สนใจที่จะ อ่านข้อความใด ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ แม้แต่ ป้ายคำสั่งหรือป้ายโฆษณาที่ใช้ภาษาง่าย ๆ					

* ครูขอขอบใจนักเรียนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างจริงจัง *

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวปราณี	ชื่อสกุล ปฐมชัยวัฒน์
เกิดวันที่ 8 เดือนมีนาคม	พุทธศักราช 2499
สถานที่เกิด	อำเภอพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 720/1 ซอยเกษมสารธรรม (50) ถนนสุขุมวิท แขวงพระโขนง เขตพระโขนง กรุงเทพฯ 10250
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 1 ระดับ 4
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง ตำบลสำโรงเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. 2515 มัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสายน้ำผึ้ง
- พ.ศ. 2519 ป.กศ.สูง (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา
- พ.ศ. 2523 ค.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา
- พ.ศ. 2534 กศ.ม. (ภาษาศาสตรศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมเสริมบทเรียนและ
กิจนัยในการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

บทคัดย่อ
ของ
ปราณี ปฐมชัยวัฒน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกภาษาศาสตร์การศึกษา

กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์เชิงสื่อสารเสริมบทเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่ออุปกรณ์เชิงสื่อสาร และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนัยในการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 24 คน นักเรียนกลุ่มตัวอย่างได้รับการสอนโดยใช้อุปกรณ์เชิงสื่อสารเสริมบทเรียน เป็นเวลา 10 สัปดาห์ (30 คาบ) ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัย One - Group Pretest - Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร 2 ฉบับ แบบสอบถามความคิดเห็นที่มีต่ออุปกรณ์เชิงสื่อสาร และแบบสอบถามกิจนัยในการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การทดสอบค่าสถิติ (t - test Dependent Group) การหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยใช้อุปกรณ์เชิงสื่อสารเสริมบทเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีความพอใจกิจกรรมเชิงสื่อสารอยู่ในระดับมาก
3. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารกับกิจนัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A STUDY OF MATTAYOM SUKSA IV STUDENTS' ABILITIES IN USING ENGLISH
FOR COMMUNICATION, OPINIONS ON INTERACTIVE ACTIVITIES
AND STUDY HABITS

AN ABSTRACT

BY

PRANEE PATHOMCHAIWAT

Presented in partial fulfilment of the requirements for the
Master of Education degree in Educational Linguistics
at Srinakharinwirot University

February 1991

x

The purposes of this research were to compare the Mattayom Suksa 4 students' abilities in using English for communication before and after learning through interactive activities, to study the students' opinions on interactive activities and the relationship between abilities in using English for communication and study habits

The subjects were 24 Mattayom Suksa 4 students in Mattayom Dansamrong School, Meung District, Samutprakan Province, during the first semester of the 1990 academic year. These subjects were taught through the use of interactive activities for 10 weeks (30 periods). One - Group Pretest - Posttest Design was used in this experiment. The research instruments were two copies of tests, the questionnaire toward the interactive activities and the questionnaire of study habits. The t - Dependent, mean and Pearson product - moment correlation coefficient were used in this analysis.

The findings of the study revealed that :

1. The students' abilities in using English for communication were significantly higher at .01 level.

2. The students' opinions on interactive activities were at the high level.

3. The correlation between abilities in using English for communication and study habits were significantly positive at .01 level.